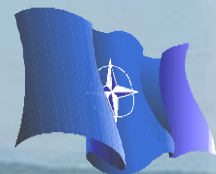

STATUL MAJOR AL FORTELOR TERESTRE
ȘCOALA DE APLICAȚIE PENTRU UNITĂȚI SPRIJIN DE LUPTĂ
„GENERAL EREMIA GRIGORESCU”

CENTRUL DE PREGĂTIRE PENTRU GENIU
„PANAIT DONICI”

REVISTA ARMEI GENIUL

FONDATĂ ÎN ANUL 1927 SUB DENUMIREA
„REVISTA GENIULUI”
Anul VIII, NR. 1 (15) SERIE NOUĂ
RÎMNICU VÎLCEA - 2008

SCURT ISTORIC AL REVISTEI

În 1859, Observatorul militar - punctul de plecare al presei militare românești - își stabilea drept scop principal de a se face "trebuincios tuturor ofițerilor, în genere cadeților din școala militară și chiar unterofițerilor ", la sfârșitul secolului trecut și începutul celui în curs, categoria cea mai numeroasă de publicații militare a fost aceea a revistelor specializate pentru diferite arme și servicii.

Prima publicație de specialitate a geniștilor, deși cu o scurtă existență, a fost "Memorialul geniului", apărut în 1905. Obiectivele urmărite de acest periodic constau în evaluarea concluziilor din campania purtată de armata română și, în special, a militarilor geniști, în 1877-1878, sub laturile ei pozitive și negative, receptarea noului din domeniul teoriei și practicii militare europene, realizarea unor studii și sinteze a ceea ce se vedea benefic din experiența anterioară și a ceea ce se prefigura ca aplicabil la consolidarea și dezvoltarea forțelor și mijloacelor apărării naționale.

După întreruperea activității în timpul războiului, "Memorialul geniului" re apare în 1921, iar din 1927, se transformă în "Revista geniului". Activitatea revistei a fost reglementată prin mai multe acte normative speciale în anii 1930, 1934 și 1937 iar, potrivit documentului intrat în vigoare la începutul lui 1934, revista trebuia să reprezinte un instrument esențial pentru dezvoltarea culturii militare, pentru cunoașterea doctrinei militare, interpretarea logică, justă și unitară a regulamentelor, pentru realizarea coeziunii corpului ofițerilor activi și de rezervă.

Dintr-o simplă parcurgere a vastei problematice abordate în "Revista geniului", se remarcă înalta ținută științifică și tehnică a diferitelor numere, majoritatea dintre ele prezentând realizările deosebite în domeniile amintite și, mai mult decât atât, aplicabilitatea și compatibilitatea acestora în /cu domeniul militar.

În 1945, apariția revistei încetează temporar, o nouă serie apărând în 1954 doar pentru o perioadă scurtă de timp, iar în 1999, cu ocazia sărbătoririi a 140 de ani de la înființarea armei geniu, apare un număr omagial al revistei.

Începând cu anul 2001 a apărut cea de-a treia serie a Revistei Geniului, editată în Școala de Aplicație pentru Geniu, Construcții și Căi Ferate "Panait Donici", sub numele de Revista Armei Geniu. Revista se dorește a fi o publicație de specialitate a întregii arme, în care se reflectă problemele și preocupările tuturor geniștilor indiferent dacă aceștia își desfășoară activitatea în cadrul Forțelor Terestre, navale sau aeriene. Constituie, de asemenea, locul de exprimare a militarilor din specialitatea EOD, specialitate apropiată armei geniu prin natura activităților desfășurate. Paginile revistei sunt deschise oricărui colaborator, indiferent de specialitate, care au ceva pertinent și valoros de spus în legătură cu problematica abordată în această publicație.

CUPRINS

Nr. 1 / mai 2008

- 3/ Corelația dintre tipologia conflictelor armate sau războaielor, sistemele de armamente și lucrările de fortificație** - Col. prof. univ. dr. Mircea VLADU, Comandantul Școlii de Aplicație pentru Unități Sprijin de Luptă „GENERAL EREMIA GRIGORESCU“

ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI INSTRUCȚIE

- 7/ Programele de instrucție pentru misiune - necesitate în pregătirea geniștilor**, Colonel Fănel POPOIU Comandantul Centrului de Pregătire pentru Geniu „Panait Donici”
- 11/ Impactul schimbării asupra vieții și culturii organizației militare**, Colonel Nicolae GHIȚĂ
- 16/ Procesul de învățământ din centrele de pregătire ale armelor proces de formare profesională a adulților**, Colonel Fănel POPOIU, Mr.ing. Vasile PETCU
- 20/ Sarcinile grupelor de geniu în sprijinul mobilității, contramobilității și menținerii capacității operaționale**, Lt.col. Mihai VERZESCU, Maior Ion BRUJAN

STUDII, STRATEGII, ANALIZE

- 24/ Știința militară și previziunea conflictelor militare**, Lt.col. Ionel ȚUGULAN
- 27/ Scutul antirachetă consolidează NATO**, Maior Liviu BOȘCAGINI, Cpt. ing. Cătălin SĂRACU
- 30/ Standardizarea NATO – actualitate și tendințe**, Căpitan Claudiu ȚOLEA

RESURSE UMANE

- 33/ Repere în dezvoltarea și modernizarea managementului resurselor umane din Armata României**, Colonel Vasile CIORNEI
- 37/ Creșterea calității vieții între deziderat și certitudine**, Consilier dr. Lavinia VASILE
- 39/ «Prezent !» în orice situație, vreme sau moment**, Căpitan Laura TOMA

REPERE JURIDICE

- 40/ Concediul fără plată, un drept al personalului civil dar nu o obligație a angajatorului**, Funcționar public Irina URSAN
- 41/ Deschiderea succesiunii**, Mr. justiție militară Robertino NEDELCU
- 43/ Despre testament și prevederile acestuia**, Mr. justiție militară Ion NISTOR

GENIU & EOD

- 46/ Batalionul 96 geniu - istoric, realizări, perspective,** Cpt. Bogdan STOICA
- 51/ Istoricul pontonierilor brăileni,** Locotenent colonel Vasile IONESCU
- 55/ Din activitatea modulului românesc-componentă a inițiativei regionale „Batalionul Multinațional de Geniu Tisa”,** Locotenent Doru CĂTA
- 57/ Locul, rolul și rostul geniștilor în Brigada 282 Infanterie Mecanizată ,**
Locotenent Dănuț ȘERBAN
- 59/ Compania Geniu/ Bg 2 VM la ora bilanțului,** Căpitan Florin UMBRĂRESCU
- 60/ Regimentul 70 geniu aviație în slujba Forțelor Aeriene Române,** Colonel Ioan GROZA
- 63/ Lucrări genistice necesare infrastructurii escadrilei de elicoptere,** Locotenent colonel doctor Leonard GLOD
- 66/ Batalionul 136 Treceți - Istorie și actualitate,** Plutonier Marius Butură
- 67/ Motivarea grupurilor militare și activitatea comandanților de subunități în acest sens,**
Plutonier Gheorghe BARBU
- 68/ Geniștii apelor în poligonul de instrucție „Vărsătura”,** Căpitan Valeriu SACARISEANU
- 70/ Managementul activităților comandantului subunității EOD pentru aplicarea procedurilor EOD,**
Maior Petre BARBU
- 74/ Grupul 2 EOD: realizări, preocupări prezente și de perspectivă,** Maior Claudiu PRAPORGESCU
- 76/ 2007–2008, perioadă marcantă în istoria Grupului EOD al Forțelor Aeriene,** Locotenent
Lucian CONSTANTINESCU
- 78/ Aplicarea conceptului EOD în teatrul de operații Afganistan,** Sublocotenent George VACARIU
- 83/ EO-DD TEAM,** Plt.maj. Florian NEGOESCU
- 85/ Antrenamentul și folosirea în serviciu a câinelui pentru detectarea materialelor explozive,**
Locotenent dr. Marius PANAIT

REPERE ISTORICE

- 89/ Remarcabil înaintaș al geniștilor - generalul C-TIN N. HÎRJEU,** Bibliotecar Virgil MAREȘ
- 92/ Prizonierii din U.R.S.S.,** Maior (r) Iulius MUREȘAN
- 94/ Repere în evoluția învățământului militar de geniu,** Lt.col. Ion IACOVESCU

TEHNOLOGIE ȘI CUNOAȘTERE

- 96/ Sistemul de radionavigație prin satelit GPS,** Cpt.ing. Ion BĂLĂCEANU
- 101/ Despre Europa și instituțiile sale,** Maior Ion BRUJAN
- 103/ Curiozități și ... sfaturi,** Plt.adj. Nicolae CHERAN

CORELAȚIA DINTRE TIPOLOGIA CONFLICTELOR ARMATE SAU RĂZBOAIELOR, SISTEMELE DE ARMAMENTE ȘI LUCRĂRILE DE FORTIFICAȚIE

Col. prof. univ. dr. Mircea VLADU
Comandantul Școlii de Aplicație pentru
Unități Sprijin de Luptă
„GENERAL EREMIJA GRIGORESCU“

Anul acesta, la 31 mai, se împlinesc 149 ani de la înființarea primei unități de geniu din Armata României, comandată de căpitanul *Panait Donici*. Practic, ziua de 31 mai 1859 constituie „ziua de naștere“ a glorioasei arme geniu. În cei 149 ani de existență, arma geniu a crescut „calitativ“ zi de zi și ceas de ceas, astfel încât ea a fost în măsură să-și îndeplinească misiunile deosebit de complexe la cei mai înalți parametri calitativi, atât în timp de pace, cât și în situații de criză sau de război.

Au rămas de-a pururea în istoria neamului românesc faptele de vitejie ale geniștilor săvârșite în Războiul de Independență, în Primul Război Mondial sau în cel de-al Doilea Război Mondial.

De asemenea a rămas în memoria tuturor românilor spiritul de sacrificiu al geniștilor români manifestat în lupta cu natura pentru realizarea mărețelor epopei ale poporului nostru:

„*Transfăgărășanul*“ și „*Canalul Dunăre*

– *Marea Neagră*“.

Totodată, nu putem să nu remarcăm abnegația și devotamentul geniștilor români, manifestate cu ocazia participării la misiunile multinaționale sub egida ONU, NATO etc., unde s-au bucurat și se bucură de stima și respectul lumii întregi mai ales pentru modul în care slujesc interesele statului român.

Ca ofițer de geniu nu pot să nu-mi exprim marea satisfacție pentru faptul că aparțin generației integrării în NATO – cea mai puternică alianță politico-militară a lumii, că fac parte din marea familie a geniștilor și că pot să le transmit acestora, de ziua lor, un călduros „*LA MULȚI ANI!*“ și să le dedic un modest articol, prin care să-mi exprim unele „gânduri“ cu privire la corelația dintre tipologia conflictelor armate sau războaielor, sistemele de armamente și lucrările de fortificație ce intră în sfera de activitate a acestora.

Ca ofițer de geniu mi-am format convingerea că gloanțele și schijeleucid sau schilodesc oameni și că una dintre posibilitățile de protecție o constituie atât de „hulitele“ lucrări de fortificație, care au evoluat sau involuat în raport de tipurile de conflicte armate, războaie și sisteme de armamente.

În opinia mea, corelația menționată anterior trebuie analizată pornindu-se de la tipurile de conflicte armate sau războaie desfășurate de omenire de-a lungul existenței sale.

Alvin și Heidi Toffler, în lucrarea „Război și antirăzboi. Supraviețuirea în

zorii secolului XXI”, susțin că omenirea a cunoscut trei tipuri de războaie: războiul societății agricole (războiul din Primul Val); războiul societății industriale (războiul din Al Doilea Val); războiul societății informaționale (războiul din Al Treilea Val).

În cadrul fiecărui tip de război, între acesta și lucrările de fortificație s-au stabilit niște raporturi de condiționare reciprocă.

Apariția agriculturii ca domeniu de bază al existenței umane a generat primul mare val de schimbări în istoria omenirii. Una dintre cele mai importante schimbări (din nefericire) ale societății agricole a fost războiul (războiul din Primul Val) generat, pe de o parte, de producerea și depozitarea unui surplus economic, iar pe de altă parte, de apariția și dezvoltarea statului. Practic între război și pământ s-a statornicit o legătură ce era foarte bine cunoscută de către luptători și conducători.

Astfel, marele învățat al Chinei antice, Senior Șhang a susținut că „*pacea țării depinde de agricultură și război*”, iar istoricul John Keegen a afirmat că „*cea mai mare pagubă pe care i-o putea face un oraș altuia, după uciderea cetățenilor soldați pe câmpul de bătălie, era aceea de a-i devasta agricultura*”.¹

Structurile militare din Primul Val se deosebeau foarte mult din punctul de vedere al comenzii și capacității. Comanda structurilor militare era asigurată de către mercenari sau comandanți rebeli, comunicațiile erau primitive, iar ordinele se dădeau de regulă verbal. Luptătorii posedau arme

rudimentare cum ar fi: lăncile, spadele, sulitele, securile, arcurile cu săgeți, dar și arme mai perfecționate de tipul prăștiilor, arbaletelor, catapultelor și mai târziu puștilor și tunurilor rudimentare. În funcție de tipul armamentului întrebuițat de adversar, luptătorii au fost nevoiți să se protejeze cu ajutorul coifului, platoșei, scutului, armurii. Pierderile înregistrate în rândul luptătorilor pe câmpul de bătaie i-au determinat pe aceștia să realizeze anumite lucrări de fortificație de tipul gropii, valului de pământ, parapetului din pământ și din bârne din lemn, palisadelor, baricadelor, barierele etc.

Faptul că pierderile în rândul luptătorilor au scăzut ca urmare a executării și întrebuițării lucrărilor de fortificație, a determinat specialiștii militari din acele vremuri să gândească și să realizeze și alte tipuri de lucrări mai rezistente de tipul porțiunilor de viroage acoperite, bordeielor, adăposturilor din lemn și pământ.

După Alvin și Heidi Toffler concluzia generală care se desprinde este aceea că războaiele din Primul Val, din punct de vedere al organizării și înzestrării forțelor luptătoare, al comunicațiilor, logisticii, administrației, stilurilor de comandă etc., au purtat pecetea economiilor agrare.

Războiul societății industriale a fost lansat de revoluția industrială care și-a pus serios amprenta asupra tuturor domeniilor de activitate.²

Apariția mașinii cu abur la sfârșitul secolului al XVII-lea, marile descoperiri științifice ale lui Newton, creșterea fără precedent a numărului de fabrici, creșterea producției industriale au determinat industrializarea progresivă a războiului, iar distrugerile în masă au

¹ Alvin și Heidi Toffler, *Război și antirăzboi. Supraviețuirea în zorii secolului XXI*, Editura Antet, București, 1996, p.43

² Ibidem, p.51

devenit esența ciocnirilor între popoare, care au fost deosebit de violente, pe timpul cărora și-au pierdut viața foarte mulți militari și civili și s-au înregistrat pagube materiale greu de evaluat.

Standardizarea progresivă a armamentului, instrucției, organizării și doctrinei și-a pus amprenta asupra pregătirii și ducerii războiului.

Apariția și întrebuințarea armamentului nuclear au făcut ca războiul să atingă niveluri fără precedent ale distrugerii în masă, ceea ce a impus asigurarea protecției personalului și tehnicii militare împotriva efectelor distructive ale acestuia.

Cele mai bune condiții de protecție le-au oferit și le oferă lucrările de fortificație, acestea evoluând în concordanță cu perfecționarea armamentului și munițiilor. Pe această bază s-au creat adevărate școli de fortificație în Germania, Franța, Grecia, Turcia etc.

Multă vreme *fortificația a fost considerată știință*³ și, ca urmare, aceasta s-a bucurat de mare atenție în rândul specialiștilor militari din întreaga lume.

Tipurile de lucrări de fortificație realizate și întrebuințate cel mai des în epoca industrială au fost: locașurile individuale de tragere și amplasamentele (locașurile) pentru armamentul greu de infanterie; tranșeele și șanțurile de comunicație; șanțurile de tragere de grupă; punctele de sprijin de pluton; punctele de sprijin de companie; raioanele de apărare de batalion; fâșiile de apărare de unitate și mare unitate;

raioanele de apărare de unitate și de mare unitate din adâncime; aliniamentele în brețelă; aliniamentele de apărare și fortificate etc.

Cele mai puternice lucrări de fortificație realizate în epoca industrială au fost: Cetatea Bucureștiului; Frontul cuirasat Focșani – Nămolosa – Galați; fortificațiile de pe litoralul românesc al Mării Negre; fortificațiile din Banat; aliniamentul fortificat Bar-Lev; aliniamentele fortificate grecești Metaxa, Struma, Munții Vermon – Veria – Litohopon – Platamon; raioanele fortificate grecești Doiran, Lahanas; aliniamentele fortificate turcești Ceacmac, Ataturc, Kirclareli – Babaeski – Uyunokio – Pru-Kesan; raioanele fortificate turcești Ceataldaja, Kilios, Bosfor, Gelibolu, Dardanele; linia fortificată Maginot executată de francezi în cel de-al doilea război mondial; aliniamentul fortificat din Deșertul Kuweitian etc.

La sfârșitul deceniului șapte și începutul deceniului opt apar idei și tehnologii noi care încep să sfideze războiul societății industriale ce ajunsese la contradicția finală.

Tot mai mult s-a simțit nevoia realizării unei revoluții în gândire care să reflecte noile forțe economice și tehnologice ce se conturau din ce în ce mai mult.

Au existat personalități americane ca *Donn Starry* și *Don Morelli* care au reflectat asupra trăsăturilor războiului tip Al Treilea Val cu zece ani înainte ca acesta să se desfășoare, realizând *Doctrina Luptei Aero-Terestre*, redefinită ulterior *Operațiuni Aero-Terestre*, document ce s-a oficializat la 1 august 1991.

³ Cf.Col.ing. Josan Miron, *Considerații organizatorice de reevaluare a problematicii lucrărilor de fortificație ca parte integrantă a pregătirii teritoriului pentru apărare*, Statul Major General, cota.166/1211, p.12

Practic la 1 august 1991 în Orientul Mijlociu apare o nouă formă de război (războiul din Al Treilea Val)⁴ care sfida epoca industrială și reflecta noua formă de creare a bogăției. Războiul dintre Coaliția multinațională și Irak s-a dus cu două tipuri de arme și anume, unul specific celui de-al Doilea Val care s-a arătat lumii foarte puțin și altul specific celui de-al Treilea Val, caracterizat de o precizie dezarmantă, ce s-a transmis publicului de pe întregul mapamond prin intermediul televiziunii și altor mijloace de comunicare în masă.

Războiul din Golf a depășit din multe puncte de vedere limitele conceptului „Lupta Aero-Terestră“, aceasta reieșind din unele trăsături ale conflictului.

Cele mai importante trăsături definitorii ale războiului din Golful Persic au fost: folosirea pe scară largă a aviației; demasificarea; perfecționarea instrucției luptătorului; utilizarea armelor inteligente; întrebuițarea miniroboților și a mașinilor de luptă telecomandate; folosirea informației ca principală sursă de putere; desfășurarea unor ample operații de atac și apărare a informației, precum și de exploatare a informației.

În cadrul acestui conflict, irakienii, realizând aliniamentul fortificat din Deșertul Kuweitian, au determinat pe toți observatorii și specialiștii militari, precum și pe reprezentanții mass-media, să considere că Irakul a acordat o atenție deosebită pregătirii genistice a teritoriului pentru apărare.

Conflictul din Golful Persic a demonstrat că și în războiul din cel de-al Treilea Val este nevoie de lucrări de

fortificație pentru protecția personalului și tehnicii de luptă împotriva efectelor distructive ale celor mai sofisticate categorii de armament, condiția fiind ca lucrările de fortificație să evolueze corespunzător caracteristicilor noilor tipuri de mijloace de distrugere și să se realizeze într-o nouă concepție.

Lipsa unei corelații între nivelul de perfecționare a armamentului și posibilitățile de protecție oferite de lucrările de fortificație dă posibilitatea unor teoreticieni militari să promoveze ideea potrivit căreia lucrările de fortificație nu mai sunt de actualitate și, ca urmare, nu este nevoie să mai constituie o componentă a pregătirii teritoriului pentru apărare. În opinia mea, acest tip de abordare este total greșit.

⁴ Cf. Alvin și Heidi Toffler, *Război și antirăzboi. Supraviețuirea în zorii secolului XXI*, Editura Antet, București, 1996, p.54

ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI INSTRUCȚIE**PROGRAMELE DE INSTRUCȚIE PENTRU MISIUNE
NECESITATE ÎN PREGĂTIREA GENIȘTILOR**

*Colonel Fănel POPOIU
Comandantul Centrului de Pregătire
pentru Geniu „PANAIT DONICI”*

1. ARGUMENT

Prin tradiție, instrucția în cadrul NATO nu a fost standardizată, fiecare armată națională fiind încurajată să își instruiască forțele așa cum consideră că este cel mai potrivit.

După 1990, când forțe ale mai multor state membre NATO au fost puse în situația de a acționa în mod real împreună (în fosta Iugoslavie), s-a constatat că nivelul lor de interoperabilitate este nesatisfăcător. Una din cauzele principale care au dus la această situație a fost tocmai modul diferit de instruire - instruindu-se diferit, armatele naționale aveau, implicit, și tendința de a acționa diferit în caz real. Interoperabilitatea a avut de suferit din cauza formării, prin instrucție, a unor deprinderi specifice, "naționale". În consecință, standardizarea instrucției la nivelul NATO a devenit o acțiune prioritară, inițiată de *Allied Command Transformation* și de *NATO Standardization Agency*. Se poate

concluziona că, la această dată, nu există încă o standardizare a instrucției la nivelul Alianței, dar că pasul decisiv s-a făcut deja.

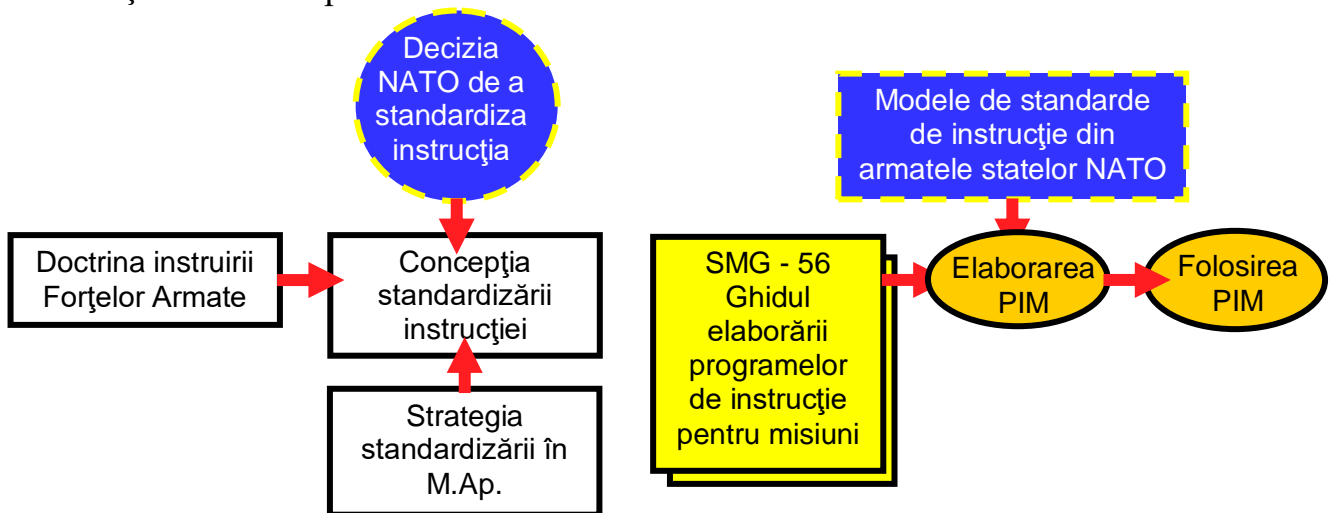
În calitatea sa de țară membră a Organizației Nord-Atlantice – și vizând creșterea nivelului de interoperabilitate a forțelor noastre cu celelalte forțe NATO, România de asemenea a realizat nevoia și importanța standardizării instrucției, identificând în Programele de Instrucție pentru Misiune (PIM), instrumente eficiente puse la îndemâna comandanților structurilor militare, a statelor lor majore și a comandanților subordonați pentru planificarea, desfășurarea și evaluarea instrucției.

**2. CADRUL NORMATIV CE
REGLEMENTEAZĂ ACTIVITATEA
DE ELABORARE A PIM**

Standardizarea instrucției este o activitate extrem de complexă și de costisitoare și, ca atare, nu ne putem aștepta ca NATO să finalizeze elaborarea standardelor de instrucție foarte curând. Dacă avem în vedere soluțiile aplicate în cazul elaborării celorlalte standarde NATO, este de așteptat ca și în domeniul instrucției problema să fie rezolvată prin adoptarea/adaptarea unor standarde de instrucție deja existente în unele armate ale NATO. Plecând de la această realitate, dar și pentru a câștiga timp, în Armata României problema standardizării instrucției se va rezolva prin adaptarea

acestor modele numite “standarde sursă” la condițiile noastre specifice.

Referitor la aria de aplicabilitate, PIM-urile se definesc ca fiind cele mai importante produse ale activității de standardizare a instrucției colective. Actele normative și documentele ce reglementează activitatea de elaborare a PIM sunt:

- a) Strategia standardizării în M.Ap.;
- b) Doctrina instruirii Forțelor Armate;
- c) SMG-104/11.12.2003, Concepția standardizării instrucției;
- d) SMG-56/30.11.2004, Ghidul elaborării Programelor de Instrucție pentru Misiune;
- e) SMFT-7, Lista Generală cu Cerințele Misiunilor Forțelor Terestre.
- f) ANS-1, Regulamentul privind elaborarea actelor normative specifice, doctrinelor și manualelor militare în Armata României.

3. ACTIVITATEA DE ELABORARE A PIM DE GENIU ÎN PERIOADA 01.08.2005 – 30.04.2008

3.1. STRUCTURILE RESPONSABILE CU ELABORAREA PIM DE GENIU

Întreaga activitate de elaborare a PIM-urilor de geniu s-a planificat și organizat în baza „Planului de Activitate pentru aplicarea prevederilor Ordinului nr. I-3375/09.06.2005 al U.M.02490 P”.

Structurile cu responsabilități pe linia elaborării PIM-urilor de geniu și denumirea programelor de instrucție planificate a fi întocmite sunt: *Bg. 10 Ge., B. 3 C-ții., B. 96 Ge., B. 72 Poduri, B. Nave Treceți Fluviale și Centrul de Pregătire pentru Geniu “Panait Donici”* – pentru întocmirea exemplarelor PILOT pentru toate PIM.

Întocmirea produselor de pregătire documentară a instrucției colective, în vederea elaborării PIM-urilor de geniu, a constituit responsabilitatea colectivelor de elaborare, din care au făcut parte reprezentanți ai structurilor de geniu cărora se adresează programele de instrucție planificate (comandanții structurilor de geniu și/sau ofițeri specialiști de geniu din cadrul compartimentelor S3 - Operații) și ofițeri specialiști ai Centrului de Pregătire pentru

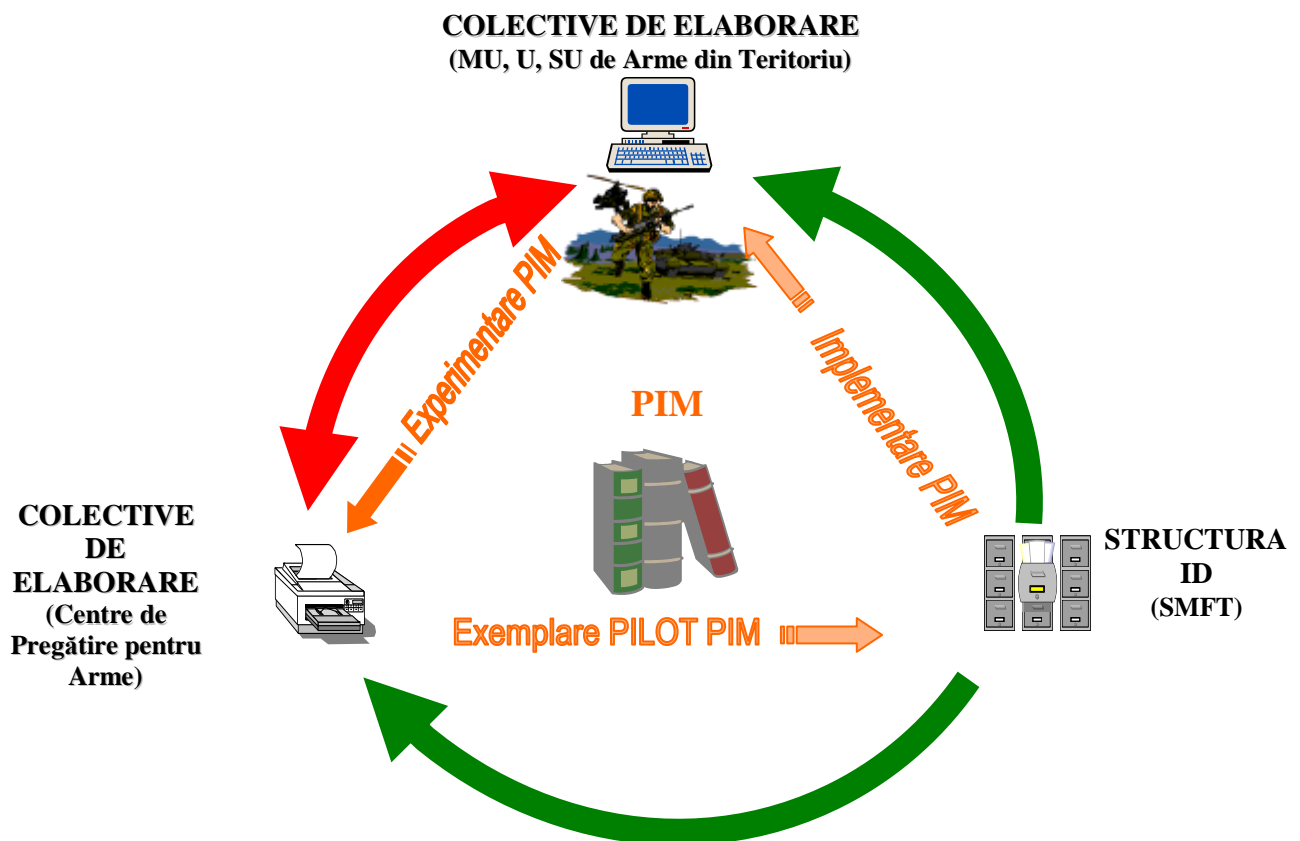
Geniu (din cadrul secției cercetare, dezvoltare și reglementări în armă).

3.2. ORGANIZAREA ȘI DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII DE ELABORARE A PIM

În vederea familiarizării membrilor colectivelor de elaborare cu conceptul de PIM, în baza SMG-56/30.11.2004 și stabilirii relațiilor de coordonare-collaborare privind responsabilitățile structurilor implicate pe timpul derulării procesului, precum și identificării surselor bibliografice cu relevanță pentru activitățile și produsele procesului de pregătire documentară a instrucției

colective (acte normative specifice structurilor de geniu românești, “standarde sursă” de instrucție folosite de structurile de geniu din armatele altor țări NATO), Secția cercetare, dezvoltare și reglementări în armă din cadrul Centrul de Pregătire pentru Geniu „Panait Donici” a organizat mai multe convocări, la care au participat reprezentanții din cadrul marilor unități, unităților și subunităților de geniu din teritoriu, stabilite prin ordinul SMFT ca structuri responsabile.

MOD DE LUCRU PENTRU ELABORAREA PIM

Începând cu 01.08.2005, colectivele de elaborare au întocmit produsele de pregătire documentară în vederea

pregătirii proiectelor de PIM, în baza unui calendar de activități, după cum urmează:

- **etapa 1** - revederea concluziilor analizei privind misiunile și cerințele colective;

- **etapa 2** - stabilirea tabelor ce trebuie pregătite; realizarea tabelor;

- **etapa 3** - identificarea cerințelor comune mai multor misiuni; revederea specificațiilor privind performanțele fiecărei cerințe; redactarea ASIE; alocarea codului de identificare fiecărei ASIE; revederea și corectarea ASIE;

- **etapa 4** - stabilirea tipurilor de exerciții; proiectarea exercițiilor; elaborarea exercițiilor; revederea și corectarea exercițiilor;

- **etapa 5** - stabilirea și înscrierea în diagrame a componentelor fiecărei misiuni (exercițiile, cerințele colective, ASIE); realizarea formatului grafic al cadrului fiecărei misiuni;

- **etapa 6** - alocarea codului de identificare; scrierea capitolelor; pregătirea graficelor inițiale; asamblarea proiectului;

- **etapa 7** - trimiterea PIM la structurile implicate pentru observații și propuneri; revizuirea PIM; trimiterea exemplarului pilot la structurile implicate pentru validare; pregătirea pentru publicare.

Proiectele PIM elaborate au fost înaintate în conformitate cu termenele stabilite prin **planul de activitate** la Centrul de Pregătire pentru Geniu, în vederea pregătirii exemplarelor PILOT și înaintării către Structura Instrucție și Doctrină din cadrul SMFT.

3.3. STADIUL ELABORĂRII PIM DE GENIU

La data scrierii acestui articol, situația elaborării PIM de geniu conform planului este următoarea:

- PIM aprobate: 12
- PIM elaborate și în curs de aprobare: 6

- PIM în lucru sau în curs de finalizare: 5
- PIM care vor fi elaborate: 3

4. CONCLUZII

Pentru o abordare punctuală și corectă a problematicii elaborării PIM trebuie intensificat efortul de conștientizare a importanței elaborării acestor documente.

În vederea obținerii unui plus de expertiză și valorificarea experienței este necesară reconfigurarea colectivelor de elaborare.

Eliminarea sincopelor în procesul de elaborare și încadrarea în termenele stabilite (care sunt foarte scurte) se pot realiza doar printr-o eficientă coordonare a activităților de întocmire a produselor de pregătire documentară a instrucției colective (tabele de instrucție, ASIE, modele de exerciții, cadre de misiune).

Asigurarea condițiilor optime pentru obținerea unor produse finite presupune asigurarea colaborării continue și informării oportune cu privire la orice situație ce ar împiedica derularea procesului de elaborare a PIM între structurile implicate și/sau responsabile cu această activitate.

Experimentarea PIM creează cadrul realizării *feedback*-ului necesar pentru perfecționarea acestor documente și familiarizarea comandanților structurilor de geniu cu aceste instrumente de bază în planificarea și evaluarea instrucției colective.

Implementarea PIM în procesul de instrucție va contribui la creșterea responsabilității privind modul în care se planifică și se execută instrucția, va asigura o folosire judicioasă a resurselor și va crea posibilitatea determinării cu precizie și suficientă obiectivitate a nivelului atins prin instruire.

IMPACTUL SCHIMBĂRII ASUPRA VIEȚII ȘI CULTURII ORGANIZAȚIEI MILITARE

Colonel Nicolae GHIȚĂ

Începutul acestui secol marchează importante modificări în mediul de securitate mondial, include amenințări nonmilitare și riscuri diverse ce se pot manifesta în paralel cu atacul armat.

În îndeplinirea scopului fundamental al organizației militare, alături de celelalte organizații ale Forțelor Armate ale României, de a garanta suveranitatea, independența și unitatea statului român, a integrității teritoriale a țării și democrației constituționale – un rol important revine schimbării actualului sistem militar.

Schimbarea este o concepție, dar și un program concret, etapizat în timp, de modificare a organismului militar românesc în componentele sale esențiale: structura, învățământul, instrucția, modul de acțiune, mentalitatea.

Schimbarea în organizația militară are un impact de ordin social ca: disponibilizări, redimensionări de ordin salarial, status profesional care nu sunt primite de toți membrii organizației cu prea mult entuziasm.

Ca urmare a acestor schimbări și în acest context, organizația militară capătă relevanță prin impactul pe care îl au imaginile cetățenilor, care au întreținut

sau întrețin raporturi funcționale cu organizația militară: cadre militare în rezervă și în retragere, militari în rezervă care au satisfăcut stagiul militar obligatoriu, veterani de război.

Imaginile sociale despre organizația militară capătă relevanță prin impactul pe care îl au asupra celor implicați și prin atitudinea pe care o manifestă cei ce beneficiază sau suportă privațiuni de pe urma acestor implicări.

„Deosebit de important rămâne și impactul care se constituie și funcționează în interiorul organizației militare, deci putem spune că imaginea de sine a organizației militare este rezultatul a numeroase percepții realizate în interiorul organismului militar”¹.

Obiectivul general al schimbării este realizarea unei organizații militare de mici dimensiuni în măsură să servească eficient interesele de securitate militară a țării și să participe la eforturile general – europene și transeuropene de întărire a securității și păcii pe continent. Înfăptuirea obiectivului general al schimbării presupune însă atingerea unor obiective parțiale care vor avea un impact

¹ Psihologia organizației militare, Volumul 3, București, Editura U.N. Ap. “Carol I”, 2006

deosebit asupra vieții organizației militare:

- cadru legislativ, specific domeniului apărării;
- asigurarea controlului democratic al societății civile asupra armatei;
- modernizarea structurii organizatorice și înzestrării armatei;
- simplificarea modalităților de conducere a trupelor;
- perfecționarea sistemului de trecere a armatei de la starea de pace la starea de război;
- realizarea unui sistem viabil de perfecționare a pregătirii cadrelor militare active și în rezervă;
- restructurarea și modernizarea învățământului militar;
- modernizarea instruirii gradaților și soldaților voluntari în activitate și în rezervă;
- realizarea unui nou sistem educațional, care să includă și convingerile religioase, bazat pe profunde sentimente patriotice, devotament și spirit de sacrificiu pentru apărarea țării;
- asigurarea unor condiții de muncă și viață decente;
- restructurarea și amplificarea relațiilor de colaborare cu celelalte armate ale lumii.

Unul dintre obiectivele principale ale schimbării în armată îl constituie păstrarea în activitate a unui corp profesionist de cadre și specialiști militari și evitarea cazurilor de forță majoră cum ar fi trecerea în rezervă prin demisie, dar fiecare schimbare, implicit și cea în organizația militară are costurile ei.

Situația cea mai sensibilă cu implicații sociale deosebite este generată de redislocarea unităților militare care aduce după sine mutări de cadre militare dintr-o

garnizoană militară în alta. Aceste mutări ridică probleme îndeosebi în legătură cu asigurarea locuinței, a locurilor de muncă pentru soții, uneori a școlarizării copiilor.

Din aceste motive s-au luat în calcul ca numărul de cadre în această situație să fie minim, sau cel puțin un cadru militar să nu suporte toate consecințele negative ale schimbării garnizoanei.

Pentru atenuarea impactului schimbării asupra organizației militare s-au luat unele măsuri, dintre care:

- acordarea potrivit reglementărilor în vigoare a compensației de chirie pentru cadrele mutate în garnizoană și nu au locuință;
- limitarea pe cât posibil a mutării de personal militar dintr-o garnizoană în alta;
- continuarea realizării apartamentelor de serviciu, în special în garnizoanele cu deficit mare de locuințe;
- protocolul încheiat cu Ministerul Muncii în legătură cu unele măsuri active de reconversie profesională a cadrelor disponibilizate.

Referindu-ne la impactul schimbării asupra membrilor organizației militare vreau să scot în evidență implicațiile de ordin psihologic ale schimbării locului de muncă de către cadrele militare care au fost mutate dintr-o garnizoană în alta:

- cadrele militare căsătorite au fost mai afectate de schimbare fiind nevoite să-și modifice modul de viață avut până în acel moment în cadrul familiei, majoritatea acestora nereușind, până la momentul actual, să realizeze mutarea familiei în noua garnizoană, executarea navetei periodice devenind, pentru o parte a acestora, o problemă prioritară sarcinilor de serviciu dar și un neajuns în

privința realizării coeziunii la nivelul grupului militar;

- cadrele militare necăsătorite au fost mai puțin afectate, factorul familial nu a fost definitoriu.

Ca urmare a acestor schimbări s-au semnalat consecințe la nivelul atitudinii (din punct de vedere rațional și din punct de vedere al sentimentelor) și la nivel comportamental, acestea afectând într-o mai mare sau mai mică măsură performanțele și viața socială a membrilor organizației.

Orice tip de organizație se caracterizează prin dinamism, prin schimbare, într-un anumit fel este ca un organism viu care reacționează la forțele din interior și exterior.

„Unele schimbări sunt de mică importanță, cu efecte restrânse asupra membrilor organizației, însă altele sunt mai ample și au impact major asupra organizației”¹.

Orice tip de organizație ființează într-un mediu socio – economic și politic, iar în interiorul ei se constituie un mediu specific.

În cazul unor modificări în cadrul acestor medii, organizația le percepe în sens pozitiv sau negativ, în ambele situații ea trebuie să răspundă la provocări.

Schimbarea asupra organizației militare presupune modificări și inovații pe un plan mai larg în întreaga cultură a acesteia.

„Cultura unei organizații este o sumă a modelelor și tiparelor de gândire, simțire și a manifestărilor potențiale care

deosebește membrii unei organizații de cei ai alteia”².

În organizația militară schimbarea culturii implică modificarea la nivelul normelor comportamentale, aceasta se realizează cu ușurință pentru că militarii în marea lor majoritate se pot adapta la comportamentele solicitate pentru a obține succesul în prezent, în contrast cu ceea ce a fost făcut în trecut.

În literatura de specialitate se arată că schimbarea asupra culturii organizației militare influențează puternic performanțele membrilor acesteia, în special ale liderilor militari care au obținut performanțele în interiorul organizației. Explicația derivă din faptul că prin intermediul culturii militare, organizația militară a dat naștere la credințe, obiceiuri, valori și comportamente specifice. Ceea ce este fundamental, esențial în ființa militarului român se va regăsi în interiorul organizației militare prin cultura pe care această organizație o are.

Problemele schimbării culturale în organizația militară într-un mediu național și internațional extrem de mobil devin probleme ale supraviețuirii.

Sursele schimbării culturale în organizația militară pot proveni din interiorul sau din afara organizației, iar dinamica internă a organizației poate releva la un moment dat nevoia schimbării culturale datorită:

- performanțelor reduse sau diferite în comparație cu cele vizate managementului la vârf;

¹ V. Cernescu, I. Mihăilescu, S. Stanciu-Management ed. a III-a, Ed. Acmai, București, 1997, p. 317

² Ralph H. Kilmann, Mary J. Saxton, Roy Serpa, Issues in Understanding and Changing Culture, California Management Review, vol 28, Winter 1986, p. 89

- unor diferențe apreciabile între strategia adoptată și realitatea organizației;

- capacității reduse de adaptare a organizației la mediu;

- rezistenței și ostilității față de nou, progres, unor schimbări majore în domeniul managementului la vârf.

La rândul său, mediul în care evoluează organizația militară poate solicita modificări culturale ca urmare a schimbărilor înregistrate în factorii săi.

Spre exemplu, în organizația militară română ca urmare a evenimentelor din decembrie 1989, schimbarea sistemului politic și economic a condus la schimbări la nivelul credințelor, mentalităților, valorilor și principiilor de conducere.

Nu este de mirare că de cele mai multe ori, aceste schimbări au fost greu acceptate, mai ales în unitățile militare cu tradiție îndelungată.

Promovarea și acceptarea schimbării culturale este condiționată de antrenarea personalului, de eforturile pe care le fac liderii schimbării în a orienta membrii organizației militare spre a urma cursuri de formare, perfecționare, destinate schimbărilor tehnice, tehnologice și organizatorice care trebuie să promoveze noile principii, valori și norme.

Consolidarea unei culturi va avea în vedere selectarea și promovarea unor noi ritualuri, simboluri, limbaje specifice, ca și asigurarea concordanței dintre perspectivele organizației și perspectivele individuale.

Desigur, promovarea și consolidarea schimbărilor culturale este un proces dificil și relativ lent deoarece el atacă membrii organizației în zona de confort dată de credințe, obișnuințe, tradiții, ritualuri. Dar timpul lung și confortul

personal nu reprezintă argumente în fața progresului, a trăi înseamnă evoluție, iar evoluție înseamnă a schimba.

Schimbarea acționează vrând-nevrând și asupra componentelor culturii organizaționale și ca urmare a acestui fapt să vedem ce impact are asupra membrilor organizației militare.

Este de reținut faptul că în urma retragerii trupelor dintr-o cazarmă și disponibilizarea acestei cazărmi lasă în urmă, în sufletul militarilor care și-au desfășurat activitatea acolo zi de zi, lună de lună, an de an, de la venirea lor în acea cazarmă și până în ziua plecării, amintiri adânci cu satisfacții și neîmpliniri, lasă amintirea următoarelor produse artificiale:

- fizice (infrastructură, facilități pentru crearea confortului);

- de comportament (ritualuri integratoare, ritualuri de diferențiere, ritualuri de marcare a sectoarelor subunităților, comportament de tip tabu);

- verbale (limbajul, mituri raționaliste, mituri de valorificare, mituri de identificare).

Toate aceste componente culturale ale organizației se vor schimba într-un timp foarte mare în cadrul unei organizații dar nu și dacă aceasta va fi desființată, iar

membrii săi părăsesc sistemul iar alții vor intra în componența altor organizații.

Schimbarea asupra culturii organizaționale duce la apariția altor noi componente culturale care trebuie susținute printr-un program de consolidare a cărei eficiență depinde de modul în care managementul schimbării asupra culturii organizației militare știe, vrea și poate să atragă întregul personal militar și civil.

Practica demonstrează că motivarea pozitivă-materială și morală, legată de perspectivele individului constituie cel mai eficient mecanism de acceptare și consolidare a unor schimbări majore în cultura organizației.

Dintre acțiunile generate de managementul de la nivelul superior în dezvoltarea consolidării noii culturi pot fi menționate:

- extinderea practicilor ce decurg din schimbarea limbajelor, ritualurilor, normelor de grup;

- intensificarea activităților de reclamă, promovarea noilor simboluri și valori culturale;

- organizarea unor cursuri de programe de recalificare sau perfecționare a pregătirii profesionale;

- selectarea personalului în concordanță cu noile cerințe culturale;

- corelarea performanțelor cerute în noul tip cultural cu recompense materiale și morale adecvate.

În opinia specialiștilor în managementul schimbării în organizația militară, schimbarea asupra culturii organizației este și va fi marcată de câteva idei, concepții care îi conferă esență și forță din care enumerăm:

- pentru a avea succes, organizația trebuie să-și creeze singură schimbarea;

- schimbarea nu trebuie să se producă după idei tradiționale și tradiționaliste;

- schimbarea trebuie să creeze și să impună capacitatea de a trece peste concepție, de aceasta nu ne atingem, dar trebuie să asigure păstrarea valorilor esențiale;

- schimbarea trebuie să țină cont de cum va arăta viitorul și să se raporteze la acesta;

- comanda – controlul și prin acestea, coordonarea proceselor și disciplina acțiunilor trebuie să constituie imperative ale schimbării, dar nu trebuie să se uite că principiile clasice ale controlului nu sunt relevante atunci când se dorește schimbarea;

- schimbarea trebuie să înceapă prin eliberarea membrilor organizației din cutia de valori ciclice în care sunt încorsetați;

- liderii schimbării trebuie să fie eficienți și morali pentru a putea unifica eforturile organizației în schimbare;

- pe timpul schimbării, membrii organizației trebuie să-și regăsească interesele și așteptările în acțiunea liderilor.

În praxisul organizațional militar schimbarea asupra culturii organizației se

va manifesta cu certitudine după cel puțin trei repere esențiale:

- anticiparea schimbărilor;
- sesizarea și valorificarea oportunităților;

- construirea capabilităților viitorului.
- Când toate acestea se vor împlini ne vom găsi în fața noii culturi militare.

PROCESUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN CENTRELE DE PREGĂTIRE ALE ARMELOR PROCES DE FORMARE PROFESIONALĂ A ADULȚILOR

*Colonel Fănel POPOIU
Mr.ing. Vasile PETCU*

Opțiunea pentru o societate bazată pe cunoaștere necesită investiții în dezvoltarea resurselor umane pentru a încuraja angajații să dobândească noi competențe și să accepte mobilitatea ocupațională. În același timp, este important să se promoveze calitatea atunci când se fac angajări și să se dezvolte strategii de învățare și de formare profesională pe tot parcursul vieții, în beneficiul cât mai multor oameni.

Investirea în dezvoltarea resurselor umane și valorificarea superioară a acestora contribuie la asigurarea competitivității, la ridicarea calității locurilor de muncă și la evitarea pierderii locurilor de muncă. Într-o societate, locul fiecărui individ va fi determinat de capacitatea sa de a învăța și de a stăpâni cunoștințele fundamentale. „Relațiile de învățare” vor deveni dominante în structura viitoarei societăți.

În conformitate cu art. 1, pct.2 din Ordonanța Guvernului nr. 129 / 2000 – Privind Formarea Profesională a Adulților, republicată cu modificările ulterioare, societățile comerciale, companiile și societățile naționale, regiile autonome și alte unități aflate sub autoritatea administrației publice centrale sau locale, *unitățile și instituțiile finanțate din fonduri bugetare și extrabugetare*, vor lua toate măsurile să asigure condiții salariaților pentru a avea acces la formare profesională. Astfel formarea profesională a adulților are ca principale obiective:

a) actualizarea cunoștințelor și perfecționarea pregătirii profesionale în ocupația de bază, precum și în ocupații înrudite;

b) schimbarea calificării, determinată de restructurarea economică, de mobilitatea socială sau de modificări ale capacității de muncă;

c) însușirea unor cunoștințe avansate, metode și procedee moderne necesare pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu.

O caracteristică a formării profesionale a adulților este că ea se bazează pe nivelul de cunoștințe și competențe dobândite anterior, în cadrul sistemului de învățământ. Specificul acestui tip de formare nu permite echivalarea nivelului de studii cu cel obținut în sistemul educațional și în consecință nu permite intrarea într-un nivel educațional superior celui avut la începerea cursurilor de formare profesională a adulților.

Raportându-ne la cele prezentate se poate concluziona fără echivoc că procesul educațional din centrele de pregătire ale armelor din cadrul Ministerului Apărării se integrează totalmente, din punct de vedere al misiunii și obiectivelor, formării profesionale a adulților și nu învățământului preuniversitar.

Având în vedere preocupările actuale privind dezvoltarea curriculumului educațional din școlile de aplicație ale Ministerului Apărării, considerăm că întreg procesul educațional, de aici, trebuie proiectat și organizat în concordanță cu reglementările privind formarea profesională continuă a adulților. Formarea profesională continuă este ulterioară formării inițiale și asigură adulților fie dezvoltarea competențelor profesionale deja dobândite, fie

dobândirea de noi competențe. Ca atare în continuare ne propunem să sintetizăm care sunt principalele etape ce trebuie parcurse pentru fundamentarea procesului educațional din centrele de pregătire ale armelor.

O primă etapă în proiectarea programelor de formare profesională o reprezintă elaborarea standardelor ocupaționale (echivalentul modelului absolventului) acestea fiind documentele care precizează unitățile de competență și nivelul calitativ asociat rezultatelor activităților cuprinse într-o ocupație.

Pentru elaborarea standardelor ocupaționale trebuie parcurse următoarele etape:

- a) analiza ocupațională;
- b) elaborarea și revizuirea standardelor ocupaționale și calificărilor asociate;
- c) verificarea și validarea standardelor ocupaționale și calificărilor asociate.

ANALIZA OCUPAȚIONALĂ

Analiza ocupațională urmărește identificarea cerințelor ocupaționale în vederea definirii competențelor necesare practicării unei funcții (ocupații).

Există mai multe metode de analiză ocupațională utilizate în mod curent. Unele se concentrează pe definirea funcțiilor majore ale unei ocupații iar altele pun accent pe identificarea deprinderilor și a altor informații necesare pentru elaborarea programelor de formare (curriculum).

Metoda de analiză ocupațională se stabilește în funcție de scopul urmărit. Datele rezultate în urma unei analize ocupaționale pot fi utilizate pentru:

- a) identificarea deprinderilor necesare practicării unei ocupații;
- b) elaborarea fișelor de post;

c) evaluarea relevanței programelor de formare profesională;

d) crearea de instrumente pentru o selecție adecvată a personalului;

e) evaluarea personalului;

f) elaborarea de standarde ocupaționale și calificări asociate.

Deci analiza ocupațională identifică toate responsabilitățile importante specifice unei arii ocupaționale, utilizând diferite metode de colectare a datelor, în vederea definirii competențelor necesare pentru îndeplinirea acestora.

Cele mai des utilizate metode de analiză ocupațională sunt: analiza funcțională și DACUM.

Analiza funcțională identifică activitățile de muncă, *independent de metodele* utilizate pentru îndeplinirea acestora. În loc să descrie în detaliu pașii procesului de muncă, această analiză se focalizează pe responsabilitățile importante și rezultatele acestora.

DACUM (o prescurtare pentru dezvoltarea unui curriculum) reprezintă o metodă de analiză sistematică a unui loc de muncă care identifică toate sarcinile specifice necesare realizării cu succes a responsabilităților principale. DACUM nu este o metodă care urmărește definirea de competențe profesionale, fiind focalizată în primul rând pe dezvoltarea programelor de formare.

Procesul de analiză ocupațională presupune definirea și descrierea următoarelor elemente principale:

a) identificarea funcțiilor majore;

b) identificarea activităților specifice și a rezultatelor acestora;

c) identificarea etaloanelor calitative (clar, concis și la obiect, măsurabil, realizabil);

d) identificarea nivelului de responsabilitate.

ELABORAREA ȘI REVIZUIREA STANDARDELOR OCUPAȚIONALE ȘI A CALIFICĂRILOR ASOCIATE

Standardele ocupaționale sunt documente care specifică ceea ce o persoană trebuie să cunoască și să fie capabilă să facă, pentru a fi considerată competentă la locul de muncă.

Aceste documente sunt denumite:

a. **Standarde** deoarece definesc un reper de ordin calitativ general acceptat, care ia în considerare toate cerințele obligatorii specifice locului de muncă.

b. **Ocupaționale** deoarece descriu rolurile și activitățile specifice unei ocupații.

Deci standardele ocupaționale sunt documente care precizează unitățile de competență și nivelul calitativ asociat rezultatelor activităților specifice unei ocupații.

Standardul ocupațional conține un număr de unități de competență care acoperă toate activitățile importante dintr-o ocupație. Standardul definește competențele necesare pentru a răspunde cu succes cerințelor pieței muncii. *Unitatea de competență definește o activitate importantă, specifică unei ocupații sau arii ocupaționale, care conduce la un rezultat concret ce poate fi evaluat și certificat. Unitatea este formată dintr-un grup de elemente de competență.*

Standardele ocupaționale odată elaborate devin o sursă de informare valoroasă pentru elaborarea programelor de formare profesională. Un standard ocupațional furnizează date care pot fi folosite în trei mari domenii ale formării:

a) determinarea obiectivelor de referință;

b) elaborarea conținutului programului de formare profesională;

c) stabilirea criteriilor și metodelor de evaluare a competenței.

Astfel pentru stabilirea obiectivelor de referință și elaborarea unui program de formare pe baza standardului ocupațional sunt evidențiate șase etape ce trebuie parcurse:

1. Stabilirea obiectivului general al programului de formare;
2. Identificarea obiectivelor de referință;
3. Elaborarea conținutului programului de formare;
4. Pregătirea activităților de învățare;
5. Alegerea modalităților de formare;
6. Elaborarea ofertei de formare.

Ansamblul acestor etape poate fi considerat strategia de formare profesională pe care un furnizor de formare profesională (centrele de pregătire ale armelor) o poate elabora pentru a acoperi nevoile specifice în domeniul formării profesionale.

Analizând procesul de formare profesională continuă a adulților, reglementat de normele naționale în vigoare, constatăm că în mare parte etape structurale ale acestuia sunt parcurse și în cadrul proceselor educaționale din cadrul centrelor de pregătire ale armelor și ca

atare pentru creșterea eficienței și a rezultatelor este necesară luarea în considerare a recomandărilor Consiliului Național de Formare Profesională a Adulților privind asigurarea calității formării profesionale a adulților în România.

Recomandări privind proiectarea unui program de formare profesională a adulților.

- Pentru proiectarea unui program de formare profesională este necesară redactarea unei documentații clare, care să permită o implementare eficientă a programului de formare profesională. În cadrul acestei documentații trebuie să se precizeze ce se va învăța la locul de muncă și ce se va învăța în cadrul sistemului formal, de instruire în școală.

- Sistemul de evaluare a formării profesionale va trebui să utilizeze nivelurile de competență stabilite în urma analizei ocupaționale, pentru a se realiza o echivalență între cerințele locului de muncă și cele ale sistemului educațional.

Recomandări privind rolul și responsabilitățile furnizorilor de formare profesională:

- Trecerea de la modelul de formare bazat pe transferarea informațiilor și cunoștințelor de la profesor la cursant, la cel bazat pe dezvoltarea competențelor, ceea ce presupune schimbarea statutului cursantului, de la o dependență pasivă, la o participare activă.

- Renunțarea la metodele tradiționale, valoroase pentru vechiul model, și dezvoltarea și utilizarea unor metode noi de formare profesională corespunzătoare noilor cerințe (presupunând conținuturi, metode de predare și materiale didactice noi).

- Motivarea personalului didactic de calitate pentru a rămâne în sistemul de formare profesională și de a nu fi tentați să caute un alt loc de muncă.

- Pregătirea continuă a personalului implicat în formarea profesională (continuă) pentru a-și asuma corect rolul încredințat, pe baza unui parteneriat între guvern, patronate și furnizorii de formare profesională, care să stabilească un sistem de asigurare a calității formării formatorilor.

- Flexibilizarea modalităților de participare la formarea profesională continuă, prin orare flexibile și introducerea învățământului la distanță.

- Adaptarea metodelor de predare/învățare la specificul adulților și considerarea acestora ca o resursă

importantă în procesul de instruire.

BIBLIOGRAFIE

1. Ramona PALOȘ, Educația adulților – baze teoretice și repere practice, Editura Polirom, Iași 2007;

2. Ordonanța Guvernului nr.129/2000 – privind formarea profesională a adulților, republicată cu modificările ulterioare;

3. C.N.F.P.A., Ghid de utilizare a standardelor ocupaționale/de pregătire profesională în elaborarea programelor de pregătire profesională, București 2004;

4. HOTARÂREA Nr. 875 din 28 iulie 2005 privind aprobarea Strategiei pe termen scurt și mediu pentru formare profesională continuă, 2005 – 2010.

SARCINILE GRUPELOR DE GENIU ÎN SPRIJINUL MOBILITĂȚII, CONTRAMOBILITĂȚII ȘI MENȚINERII CAPACITĂȚII OPERAȚIONALE

*Lt. col. Mihai VERZESCU
Maior Ion BRUJAN*

Pe măsură ce operațiile în cadrul Alianței, prin natura lor, devin mai expediționare, cresc și cerințele pentru sprijinul de geniu eficient acordat tuturor forțelor participante. Deoarece sarcinile de geniu necesită un volum mare de forțe, resurse și timp, identificarea din timp a cerințelor sprijinului de geniu va ajuta la stabilirea constrângerilor importante la toate nivelurile, de la cel strategic până la cel tactic.

Prin natura lor, forțele sunt adesea folosite pentru a acționa în grupuri mici, organizate pentru misiune, pe perioade scurte de timp, reorganizându-se atunci când este necesar.

Remodelarea structurilor de geniu, supuse unui proces de restructurare în scopul adaptării la noile cerințe operaționale, urmărește o polarizare a sprijinului de geniu, sub cele două forme de manifestare ale sale: sprijin de geniu de luptă și sprijin de geniu al forței. Această restructurare trebuie să conducă la o întrebuintare mai eficientă a forțelor de geniu în toate tipurile de operații.

Dimensiunea, structura și dotarea unităților și subunităților de geniu, pentru executarea sprijinului de geniu, trebuie realizate, avându-se în vedere:

- tipul de forțe pe care le sprijină;

- tipul de amenințare căreia trebuie să-i facă față;

- condițiile de timp, anotimp, relief și climă;

- valoarea efortului genistic care trebuie dezvoltat pentru îndeplinirea sarcinilor;

- nivelul suportului logistic;

- nivelul interoperabilității cu structuri din Alianță pentru îndeplinirea misiunilor.

Organizarea modulară presupune existența unui număr determinat de subunități pentru fiecare specialitate, cu structură și înzestrare identică. Acest fapt prezintă avantaje deosebite și asigură posibilitatea operaționalizării în timp scurt a unui număr suficient de structuri capabile să răspundă unui spectru larg de solicitări. Noua organizare are la bază subunități bine definite funcțional, capabile să îndeplinească sarcini pe întreaga arie de manifestare a sprijinului de geniu, completate cu subunități destinate executării sarcinilor de geniu specializate, care presupun înaltă calificare și, mai ales, eforturi materiale considerabile (deminare, protecția genistică a forței, aprovizionare cu apă etc).

Sprijinul de geniu al forței cuprinde acele sarcini de geniu executate în sprijinul indirect al operațiilor curente și viitoare, care asigură pregătirea deliberată și pe termen lung a zonei de operații precum și susținerea forțelor pe parcursul tuturor fazelor operației.

Organizarea și înzestrarea grupelor de geniu este diferită, în funcție de locul ocupat în cadrul structurilor de geniu și misiunile/sarcinile pe care acestea le au de îndeplinit. Funcție de aceasta grupele de geniu sunt destinate pentru a îndeplini misiuni de mobilitate, contramobilitate și menținerea capacității operaționale.

Planificarea și desfășurarea acțiunilor grupelor de geniu cu sarcini în sprijinul mobilității, contramobilității și menținerii capacității operaționale a forțelor luptătoare trebuie să aibă la bază legile și principiile luptei armate, normele de drept internațional umanitar referitoare la conflictele armate, regulile de angajare, statutul și mandatul forțelor.

Grupele de geniu cu sarcini în sprijinul mobilității forțelor luptătoare, sunt împărțite astfel:

- grupa cercetare de geniu;
- grupa pionieri;
- grupa deminare/mijloace deminare;
- grupa construcții drumuri;
- grupa mașini drumuri;
- grupa asalt;
- grupa construcții poduri;
- grupa mijloace construcții poduri;
- grupa punți suspendate;
- grupa treceri desant;
- grupa pontonieri;
- grupa mijloace plutitoare;
- grupa transport parc pontoane/suport mal.

Mobilitatea reprezintă totalitatea acțiunilor care contribuie la realizarea libertății de manevră, deplasarea în câmpul tactic, fără întârzieri cauzate de

obstacole din teren, create de forțele proprii sau de inamic.

Mobilitatea este necesară pentru a se asigura concentrarea efortului și desfășurarea rapidă în scopul angajării inamicului sau dezangajării de acesta. Forțele luptătoare au nevoie de posibilitatea de a se mișca rapid și liber în zona de operații pentru a-și îndeplini misiunile lor de bază.

Cea mai importantă sarcină a forțelor de geniu pentru sprijinul mobilității este trecerea obstacolelor. De asemenea, ele trebuie să asigure viabilitatea drumurilor/itinerarelor, astfel încât să permită deplasarea forțelor din spate, a convoaielor de aprovizionare și evacuarea răniților.

Principalele sarcini ale grupelor de geniu în sprijinul mobilității forțelor proprii, sunt:

- cercetarea de geniu a inamicului și terenului;
- trecerea văilor adânci, cu apă sau uscate;
- operații de deminare prin detectarea, cercetarea, marcarea, ocolirea, traversarea și deminarea zonelor;
- operații împotriva obstacolelor prin traversarea, ocolirea sau reducerea obstacolelor, altele decât văile adânci sau zonele minate;
- refacerea și construcția drumurilor pentru deplasări tactice;
- sprijinul aviației prin construirea, repararea și întreținerea pistelor de decolare/aterizare, căilor de rulaj, platformelor de decolare-aterizare pentru elicoptere, de parcare și mentenanță, de înarmare/dezarmare, punctelor de aprovizionare și realimentare;
- executarea distrugerilor pentru realizarea mobilității.

Grupele de geniu cu sarcini în sprijinul contramobilității forțelor luptătoare, sunt împărțite astfel:

- grupa cercetare de geniu;
- grupa pionieri;
- grupa mijloace minare/obstacole.

Operațiile de contramobilitate afectează capacitatea inamicului de a executa fără restricții manevre interzicându-i acestuia posibilitatea de a se folosi de caracteristicile terenului. De asemenea aceste operații pot reduce efectul superiorității numerice a unui atacator și îl pot canaliza în zone unde poate fi înfrânt. Planificarea contramobilității trebuie de asemenea să țină cont de necesitățile de manevră ale forțelor proprii.

Operațiile de contramobilitate trebuie puse în balanță pentru a întrerupe mobilitatea inamicului, dar fără a limita propria capacitate de a executa manevre fără restricții. Obstacolele pot fi orientate în funcție de teren, obiective sau situație. Probabilitatea de a opera într-un mediu urban/teren închis impune o capacitate coerentă de contramobilitate ca și în alte zone de teren mai deschis, concomitent cu intenția de a direcționa deplasarea inamicului în zone dinainte stabilite.

Pentru a putea realiza efectele cerute asupra manevrei inamicului, planificarea obstacolelor urmărește pregătirea informativă a câmpului de luptă și procesele de estimare. În cadrul acestora comandantul își exprimă intenția privind integrarea obstacolelor de către armele întrunite și caută să mențină libertatea de manevră a forțelor proprii concomitent cu împiedicarea manevrei inamicului prin întrerupere, întoarcere, fixare sau blocare.

Principalele sarcini ale grupelor de geniu pentru realizarea contramobilității forțelor inamicului sunt:

- cercetarea inamicului și terenului;
- amplasarea obstacolelor prin utilizarea minelor, explozivilor, lucrărilor de fortificații etc;
- întărirea obstacolelor artificiale;
- extinderea obstacolelor naturale;
- ridicarea nivelului de sincronizare dintre arme/specialități privind valoarea obstacolelor prin acoperirea acestora cu foc eficient.

Grupetele de geniu cu sarcini în sprijinul menținerii capacității operaționale forțelor luptătoare, sunt împărțite astfel:

- grupa construcții montaj/amenajări interioare;
- grupa amenajări platforme/mijloace construcții platforme;
- grupa aprovizionare cu energie electrică/iluminare;
- grupa aprovizionare cu apă/filtrare apă;
- grupa foraj;
- grupa prelucrare lemn;
- grupa mașini săpat;
- grupa mascare.

Sprijinul de geniu pentru menținerea capacității operaționale include aspectele fizice ale protecției personalului,

armamentului și materialelor împotriva efectului armamentului inamic și a diferitelor sisteme de detectare. Poate include și măsuri de ascundere și inducere în eroare.

Forțele de geniu întăresc măsurile de protecție a unităților în limitele resurselor avute la dispoziție și a priorităților. Sprijinul de geniu se concentrează pe executarea sarcinilor care necesită deprinderi speciale și echipamente specializate. Măsurile de protecție încep cu folosirea acoperirilor și posibilităților de ascundere naturale, urmate de săparea și amenajarea pozițiilor de luptă și a lucrărilor de protecție.

Pe timpul operațiilor de stabilitate și de sprijin proiectarea, asigurarea resurselor și construirea facilităților necesare pentru protecția forței, inclusiv a campurilor, precum și asigurarea utilităților, sunt în responsabilitatea geniștilor. Această sarcină importantă solicită o gamă largă de deprinderi și echipamente pentru protecția forței pentru a o face capabilă să execute operații eficiente în tot spectrul de operații.

Principalele sarcini ce revin grupelor de geniu pentru menținerea capacității operaționale a forțelor luptătoare sunt:

- consolidarea și executarea lucrărilor de infrastructură, de protecție, incluzând protecția colectivă împotriva armelor de distrugere în masă, chimice, biologice, radiologice și nucleare/ADMCBRN;
- protejarea stocurilor de luptă;
- ascunderea dispunerii forțelor și inducerea în eroare a inamicului;
- executarea lucrărilor de fortificație de campanie;
- construcția campurilor și facilităților acolo unde este posibil;

- aprovizionarea cu apă;
- aprovizionarea cu material lemnos;
- asigurarea energiei electrice;
- protecția locală și securitatea zonei de dispunere;
- construcția și mentenanța utilităților și structurilor: puncte de comandă, construcții orizontale și pe verticală,

- piste/platforme de aterizare pentru avioane/elicoptere;
- participarea la înlăturarea efectelor ADMCBRN;
- sprijinul națiunii gazdă/HNS;
- sprijinul misiunilor de reconstrucție;
- lucrări genistice de lungă durată.

STUDIIL, STRATEGII, ANALIZE

ȘTIINȚA MILITARĂ ȘI PREVIZIUNEA CONFLICTELOR MILITARE

Lt.col. Ionel ȚUGULAN

Războiul din zona Golfului Persic a semnalat că era războaielor „clasice“ se termină și începe una nouă, aceea a războaielor în care se vor utiliza pe scară largă cosmosul, calculatorul, spectrul electromagnetic și robotica.

Relativ de mică întindere, ca amploare teritorială și durată, conflictele militare au înlocuit multe „canoane“ ale teoriei și practicii militare.

O surpriză a reprezentat-o organizarea operației „Furtună în deșert“ (campania aeriană de 38 de zile și operațiile terestre de 4 zile) și noile funcții ale luptei (informațională, războiul electronic, angajarea de precizie, lupta în adâncime), precum și operațiile psihologice la toate eșaloanele.

Se naște întrebarea: „De ce teoria militară nu a fost prevestitoarea noutăților pe care le-a oferit practica militară?“ Este oare hazard? Poate nu. Doar ceva asemănător s-a repetat nu o dată în ultimele decenii. În războiul din Coreea (1950-1953) de exemplu, rezultatele primei întrebuițări a aviației cu reacție au produs brusc o schimbare în tacticile luptei aeriene.

Nu s-a dat dovadă de clarviziune referitor la operațiile aeromobile, câtă vreme în Vietnam, nu au început să se

întrebuințeze în masă elicopterele de luptă și de transport.

Practic neprevăzut s-a dovedit a fi efectul obținut prin întrebuițarea în conflictele din Orientul Apropiat (1973, 1983) a rachetelor antitanc dirijate, a primelor sisteme de armament de mare precizie împotriva obiectivelor mobile de dimensiuni mici.

Aceste fapte dovedesc că metodele de previziune existente nu corespund în totalitate cerințelor timpului. De aceea, gândirea teoretico-militară urmărește doar pas cu pas evenimentele, le fixează pe cele mai importante, deși după menirea sa trebuie să fie un „proiector“ care luminează calea spre practică.

Totuși, în ultimele decenii teoria militară nu a stat pe loc, o oarecare dezvoltare căpătând domeniul său important – previziunea militară ce s-a născut în epoca revoluției tehnico-științifice.

La început aceasta a fost concentrată spre deschiderea perspectivelor de modernizare a armamentului, dar în anii '70- '80 a cuprins și procesele de politică militară, economie militară, reorganizare militară, instruirea forțelor armate, precum și procesele sociale. Și cu toate acestea, în pofida unor anumite realizări, „bariera incertitudinii“ din domeniul militar nu a putut fi învinsă. Cele mai mari succese ale previziunii au fost remarcate în acele domenii care se supun relativ ușor calculului cantitativ (de exemplu, dezvoltarea sistemelor de armament, stabilirea potențialului de luptă al forțelor militare). Dar, fără repere pe termen lung, nu se pot elabora cu un anumit scop o strategie și o doctrină militară, un program militar, nu se poate realiza reorganizarea forțelor armate.

Previziunea a fost întotdeauna strâns legată de reorganizarea militară. În prezent importanța acesteia a crescut, deoarece s-a îmbunătățit incomparabil valoarea erorilor și a greșelilor de calcul – corectarea lor în timpul unui război este puțin probabil că va fi posibilă.

Fără exagerare, se poate spune că necesitatea unei previziuni militare pe termen lung a depășit în prezent nivelul militar. Totodată, inițiativa individuală a diferiților oameni de știință și chiar a eforturilor colective ale centrelor de cercetare științifică și ale instituțiilor superioare de învățământ militar sunt în prezent insuficiente pentru a face prognoze argumentate, întrucât domeniile cu aplicabilitate militară depășesc domeniul de cercetare al acestor instituții, iar uneori și previziunile asupra unor domenii bine studiate sunt anulate de o invenție dintr-un alt domeniu (de exemplu, nanotehnologia care obligă toate domeniile să-și regândească cercetările prin dezvoltarea acesteia).

În perioada comunismului, futurologia, ca știință, nu a fost recunoscută. S-a remarcat că „marxism-leninismul respinge futurologia burgheză, întrucât aceasta nu are obiect de studiu“.

În statele străine dezvoltate, mai ales în SUA, studiile futurologice au început

încă demult să se efectueze nu numai în sociologie, dar și în cazul soluționării problemelor militare. În prima jumătate a anilor '60 o mare rezonanță în Occident a căpătat publicarea lucrărilor reprezentantului școlii americane de futurologie, Herman Kan, care a fost numit Clausewitz-ul secolului nuclear. În 1960 a văzut lumina tiparului prima sa lucrare „Despre războiul termonuclear“, doi ani mai târziu – a doua „Cugetări de neconceput“, iar în 1965 și 1967 au apărut lucrările „Despre escaladare“ și „Anul 2000“.

Spiritul novator al lui H. Kan a constatat în extinderea limitelor de cercetare politico-militară. Analizând problematica militară de pe pozițiile sistemice, el a considerat necesar să nu se piardă din orizontul vizual factorii politico-economici și sociali, metodele științelor sociale. În prefața cărții „Despre războiul termonuclear“ el a scris că particularitatea de bază ce diferențiază această carte de majoritatea altor lucrări din domeniul respectiv, constă în acceptarea punctelor de vedere ale analizei sistemice – practicarea analizei cantitative, acolo unde acest lucru este posibil, și trasarea unei linii clare de demarcație care să arate unde analiza cantitativă a fost recunoscută parțial nesigură sau total.

Începând cu H. Kan, futurologia se practică cu succes în complexul militar-industrial al SUA. Tradițiile fundamentate de acesta au căpătat ulterior o mare dezvoltare. În prezent, în SUA, se observă un adevărat bum militar-futurologic. Cu prognozele politico-militare, militare, tehnologico-militare și militar-economice, pe 20-25 de ani înainte se ocupă zeci de corporații, universități, precum și sute de specialiști.

Ca rezultat al acestei activități a fost elaborarea multor concepții de perspectivă, în rândul cărora „Joint Vision – 2020“, „Războiul informațional“, „Operația aeroterestră a viitorului“, „Operații cosmice“, „Noua strategie navală – acțiuni dinspre mare“.

Zeci de programe analoage se elaborează în alte țări ale NATO, precum și în China, India, Israel și România – proiectul Viziunea Strategică 2010 se încadrează în încercarea de previzionare pe termen lung.

Făcând o analiză euristică a previziunii după gradul de complexitate și metodele folosite, atunci forma empirică de previziune, bazată pe experiență, intuiție, presupuneri poate fi atribuită primului nivel, previziunea științifică care folosește metode perfecționate de studiu între care statistica, cercetările operaționale, probabilitățile și analizele economice, modelarea matematică – celui de al doilea, iar futurologia ca știință a viitorului care înglobează toate aspectele viitoare ale domeniilor de studiu – celui de al treilea nivel.

Previziunea euristică, previziunea științifică și futurologia sunt categorii ale unei singure înlănțuirii, destinația lor fiind privirea în viitor. Totodată fiecare din

acestea are specificul său: profunzime diferită de pătrundere în viitor, metode de studiu, principii.

Previziunea și futurologia își ating scopul dacă căutările lor științifice se vor face continuu, activ din punct de vedere al creației, cu atragerea întregului arsenal de metode moderne ale studiilor militar-științifice și a resurselor umane creative și bine motivate. Din cadrul acestora cel mai

mare interes îl reprezintă metodele de modelare matematică, analiza sistemică, extrapolarea și analiza economică.

Viziunile futurologilor adeseori pot fi senzaționale, impertinente în sensul științific al cuvântului, întrucât este vorba despre ceva necunoscut, nestudiat – despre întrebuițarea armamentului ultramodern, despre condițiile cu totul noi ale luptei armate.

SCUTUL ANTIRACHETĂ CONSOLIDEAZĂ NATO

*Maior Liviu BOȘCAGINI
Cpt. ing. Cătălin SĂRACU*

Din anii 1970 până în 2004, 35 de aeronave civile din lume au fost atacate de teroriști cu rachete trase din lansatoare portabile (pe umăr). Atacurile au provocat 24 de prăbușiri, soldate cu circa 500 de morți.

La 25 de ani de când a fost menționat prima oară, sistemul american de apărare antirachetă continuă să nască discuții. Anul trecut, controversa legată de scutul antirachetă a atins un nou aspect. Acesta nu privește oportunitatea instalării unui asemenea sistem ci locul unde ar urma să fie instalat.

Nici cehii și nici polonezii nu s-au arătat încântați de ideea găzduirii unui siloz de rachete de interceptare sau unui radar, dar guvernul american a făcut pași importanți în negocierile purtate cu cele două state.

Propunerea de construire a două baze americane de apărare antirachetă în Europa, ca parte din scutul global, a condus la deteriorarea relațiilor SUA - Rusia și a dat naștere la întrebări chiar în rândul țărilor

membre NATO. Planul liderului de la Casa Albă este să amplaseze 10 rachete de interceptare în Polonia și o instalație radar în Cehia.

Sistemul trebuie să fie operațional până în 2012. Scopul declarat este protejarea

aliaților europeni și a forțelor americane staționate pe teritoriul țărilor NATO de un posibil atac iranian, care ar implica rachete cu rază lungă de acțiune.

Oficiali americani au vizitat unele capitale europene, inclusiv Moscova, pentru a convinge liderii europeni că scutul e îndreptat doar împotriva rachetelor pe care ar putea să le lanseze Iranul sau Coreea de Nord și că poziția nu-i permite interceptarea rachetelor nucleare ruse.

Programul de apărare antirachetă pentru Europa, constă în sisteme de detectare și în rachete ce ar urma să fie lansate din silozuri subterane, pentru a distruge rachetele cu rază lungă de acțiune lansate împotriva continentului. Aceste baze construite în Polonia, sunt primele de acest fel din afara SUA.

Implementarea scutului antirachetă este nu atât o cerință de ordin tehnic cât una de ordin moral. Un astfel de sistem de apărare

poate
nu este
perfect,
dar
fiind
dezvolta
t va
putea
face
față
atacuril

or cu rachete balistice și nicidecum nu va avea un caracter ofensiv.

Dezvoltarea armelor nucleare reprezintă pericolul numărul unu la adresa securității SUA și statelor europene.

Tot mai multe state și entități nonstatale urmăresc dobândirea unor astfel de arme pentru a le folosi în scopuri contrare păcii. În afara Rusiei și Chinei a căror capacitate de a dezvolta arsenale nucleare este bine-cunoscută, continentul nord-american este

amenințat în această direcție de Coreea de Nord, probabil de Iran și posibil de Iraq. Iranul derulează în prezent unul din cele mai largi și cuprinzătoare programe de implementare de rachete balistice din Orientul Mijlociu.

De curând s-a dotat cu 18 sisteme de rachete nord-coreene de tip BM25. Aici inventarul include sute de rachete cu rază mică de acțiune capabile de a lovi în primul rând Iraqul, dar și forțele americane staționate în Golful Persic. În curând va deveni operațională racheta iraniană cu o rază de acțiune de 1300 km, Shahab – 3, capabilă să atingă Israelul, Arabia Saudită, Turcia și Pakistan.

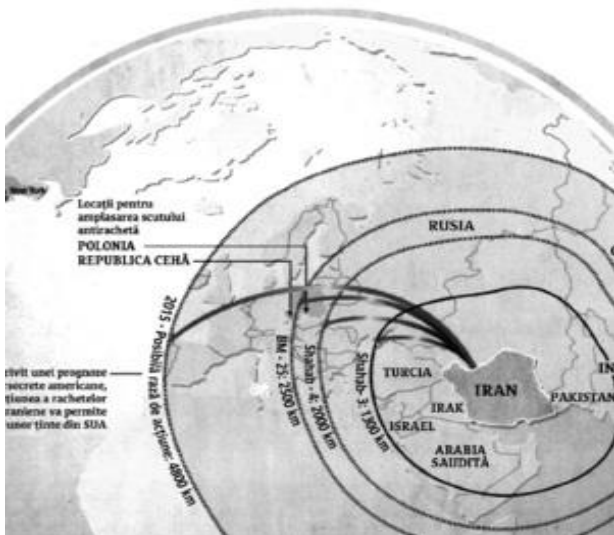
Dar, acum, o serie de informații noi relevă că iranienii analizează posibilitatea dotării rachetelor de acest tip cu focoașe nucleare, dezvoltând în paralel și un model Shahab-4 mai performant, pe care l-ar fi testat – conform propriilor afirmații – cu succes în martie 2006. Iar racheta Shahab-4, despre care se bănuiește că ar fi dotată cu focoașe multiple, ar putea atinge ținte din statele comunitare România, Bulgaria și Grecia. Un expert german a mai atras atenția asupra "modei" testelor efectuate cu rachete sol-aer, menite a camufla parametrii randamentului sistemului retransformat apoi într-unul sol-sol. Recent-lansata rachetă spațială iraniană nu a constituit altceva decât o verificare a unui astfel de sistem destinat operațiunilor sol-sol. Astfel de disimulări devin cu atât mai evidente cu cât sprijinul rusesc acordat iranienilor în vederea construcției de rachete balistice scade vertiginos, în timp ce susținerea Kremlinului față de

"programul spațial al Teheranului" se amplifică an de an.

Rachetele deținute de Iraq cu permisiunea Națiunilor Unite, pot amenința Kuwaitul existând pericolul îmbunătățirii acestora în vederea măririi razei lor de acțiune.

NATO își asumă crearea unui scut antirachetă complementar pentru statele care nu sunt protejate de sistemul american. Asta înseamnă 20% din suprafața statelor membre NATO care va trebui acoperită de sistemul alternativ. Sistemul pe care noi îl avem în vedere nu este destinat prevenirii unor atacuri din partea unui anumit stat, ci din partea oricăror state sau organizații teroriste care ar putea să atingă teritoriul nostru.

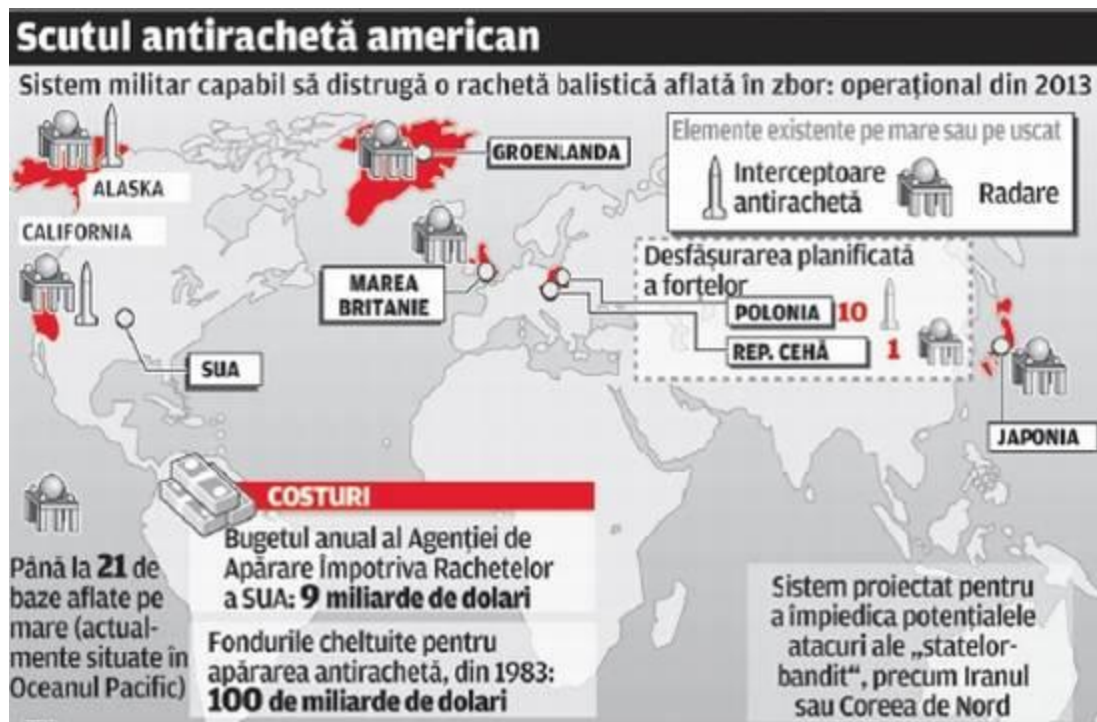
Liderii statelor membre NATO au decis la întâlnirea de la București să aprobe planul american de amplasare a scutului antirachetă în Europa de Est. În plus, NATO a mai decis ca până la întâlnirea de la anul de la Berlin, să fie pus la punct un sistem complementar antirachetă care să acopere și teritoriul statelor care nu sunt protejate de scutul american, printre care și țara noastră. Secretarul general NATO, Jaap de Hoop Scheffer a declarat în conferința de presă de după întâlnirea liderilor Alianței, că până la

întâlnirea la vârf de la sfârșitul lui 2009, statele membre trebuie să propună un sistem care să îl completeze pe cel american. Aliații au căzut de acord că securitatea trebuie să fie asigurată pentru toți membrii. Ei au recunoscut necesitatea scutului american antirachetă și au decis să ceară NATO să găsească un sistem defensiv alternativ care să fie aprobat la summit-ul din 2009.

Aeronavele de linie vor putea fi dotate și ele cu sisteme de apărare antirachetă, astfel, orice avion folosit de un operator ar trebui să fie capabil să intercepteze în timp real rachetele cu rază scurtă de acțiune lansate împotriva sa de către teroriștii care ar pândi în apropierea aeroporturilor. Acest tip de rachete nu pot atinge un avion decât la decolare și aterizare, când este aproape de sol, viteza este mai mică și se află în postura de maximă vulnerabilitate. Nici un sistem de interceptare a rachetelor cu baza la sol și cu atât mai puțin chemarea în ajutor a aviației de vânătoare, nu pot avea efect împotriva unui singur terorist, ascuns printre arbuști cu rachete asemenea celor ce au reușit să doboare elicoptere ale SUA în Irak.

În plus, nici echipa de piloți nu poate fi atentă în timpul acelor manevre la o posibilă amenințare teroristă, astfel că un radar de bord va monitoriza măcar pe o rază de câteva sute de metri spațiul aerian din jurul aeronavei. Avionul președintelui SUA, Air Force One, deține un astfel de sistem defensiv a cărui funcționare este strict secretă.

STANDARDIZAREA NATO – ACTUALITATE ȘI TENDINȚE

Căpitan Claudiu ȚOLEA

Importanța standardizării

Standardizarea, la modul general, are rolul de a transforma calități cum ar fi: eficiența, eficacitatea, economia, ecologia, securitatea, fezabilitatea etc. în caracteristici concrete ale produselor și serviciilor. De la simplu la complex, de la mic la mare, de la local la global, standardele sunt omniprezente în domeniul produselor, serviciilor și al componentelor lanțului global de furnizori pentru care ele reprezintă o adevărată coloană vertebrală.

Dată fiind importanța acestei activități, în fiecare an, pe data de 14 octombrie, membrii Organizației Internaționale de Standardizare (ISO), Comisiei Electrotehnice Internaționale (CEI) și Uniunii Internaționale de Telecomunicații (ITU) sărbătoresc Ziua Mondială a Standardizării, eveniment ce se dorește a

fi un tribut adus eforturilor a mii de experți de pe tot globul care elaborează de comun acord și în mod voluntar standarde internaționale.

Pe baza consensului internațional, standardele ajută la atingerea a numeroase obiective, cum ar fi asigurarea liberei circulații a mărfurilor prin eliminarea barierelor tehnice din calea comerțului, a performanțelor de calitate și a unui fundament tehnic comun pentru producerea de bunuri și servicii, contribuind la îmbunătățirea calității vieții. În zilele noastre, standardizarea se dezvoltă diversificat și acoperă fiecare punct, fie că este în imediata vecinătate a locului unde se elaborează un standard, fie în puncte opuse ale globului. Pe lângă faptul că fac conexiunea între diversele piețe, standardele internaționale realizează legătura țărilor în curs de

dezvoltare și a celor cu economii în tranziție cu cele mai noi realizări din domeniul tehnologic, facilitându-le acestora îmbunătățirea capabilității și competitivității la export. În plus față de avantajele tehnice și economice oferite de standardele internaționale, participarea la elaborarea acestora sporește gradul de comunicare între oameni, ele reprezintă de fapt legătura individului cu lumea.

Tendențele prezentate în continuare sunt cele mai importante, întrucât vor avea un impact deosebit asupra modului în care standardizarea NATO va arăta peste câțiva ani.

Standardizarea militară în Organizația Nord-Atlantică

Încă de la începuturile ei, standardizarea a atras atenția diriguitorilor militari și în scurt timp standardizarea militară a devenit avangarda întregului proces. În acest context, ca o recunoaștere a importanței acestei activități, în 1951, la doar 2 ani de la înființarea Organizației Tratatului Atlanticului de Nord (4 aprilie 1949), în cadrul NATO a luat ființă Agenția Militară de Standardizare NATO care, în urma reorganizărilor începute în anul 2000, a devenit Agenția NATO de Standardizare (NSA) și care, pe termen lung, se va transforma în Agenția NATO de Interoperabilitate.

Principalul domeniu de activitate al NSA este elaborarea de standarde pentru domeniul militar. Agenția are un număr de 26 membri din totalul de 28 state membre NATO (Islanda nu participă la reuniuni, iar Luxemburgul este reprezentat de Belgia).

Elaborarea și acceptarea standardelor se realizează prin intermediul comitetelor – Comitetul NATO de Standardizare, 5 board-uri de standardizare (trei în

domeniile categoriilor de forțe, unul joint și unul în domeniul medical) – precum și în cadrul a 32 grupuri de lucru și 91 grupuri de experți.

Standardizarea NATO cunoaște o dinamică nemaîntâlnită până în prezent, generată și susținută de procesul complex de transformare și adaptare la noua situație geopolitică prin care trece Organizația Atlanticului de Nord.

Activitatea de standardizare în sprijinul luptei împotriva terorismului.

Inițiativa CNAD pentru apărarea împotriva terorismului s-a concretizat într-un program de lucru care cuprinde 10 capitole: Protecția aeronavelor mari, Protecția porturilor și a navelor, Protecția elicopterelor; Contracurarea dispozitivelor explozive improvizate; Tehnologie de parașutare de precizie pentru forțele angrenate în operații speciale; Detecția, protecția CBRN și neutralizarea armelor CBRN; Tehnologie de obținere a informațiilor, supraveghere și recunoaștere; Dezafectarea mijloacelor explozive; Apărarea împotriva atacurilor cu piese de artilerie; Protecția elementelor de infrastructură importante. În sprijinul acestui program, standardizarea NATO a luat măsura revizuirii STANAG-urilor / Publicațiilor Aliate din domeniile menționate.

Coordonarea accentuată cu domeniul standardizării civile

Ca urmare a preocupărilor continue pentru eliminarea duplicării muncii și pentru utilizarea cât mai judicioasă a resurselor, începând cu toamna lui 2004, standardizarea NATO a înregistrat un proces de apropiere de standardizarea civilă. Tendința actuală este aceea de a utiliza standardele civile cât mai mult, acolo unde acest lucru este posibil. În

acest sens, până în prezent au fost semnate 8 acorduri de cooperare tehnică între Agenția de Standardizare NATO și organizații de standardizare civilă (Technical Co-Operation Agreement).

În contextul de mai sus, a luat ființă Civil Standards Management Working Group, care a elaborat Politica NATO privind drepturile de proprietate intelectuală asupra standardelor NATO (IPR), Politica copyright-ului privind standardele NATO și Procedurile de transfer al standardelor NATO către organizațiile de standardizare civilă.

Sprrijin pentru transformarea NATO.

Transformarea standardizării operaționale

Atât Conceptul Strategic apărut în 1999 cât și Direcționarea Politică Generală (CPG) descriu contextul global care continuă să aducă noi provocări în fața experților NATO în planificarea apărării. Transformarea NATO a încercat și încearcă să răspundă acestor provocări printr-o varietate de inițiative și abordări care implică și domeniul standardizării.

La acest capitol, putem concluziona că standardizarea contribuie din plin la transformarea NATO.

Așa cum am mai menționat, noile provocări impun o schimbare în modul în care forțele NATO planifică, reacționează și operează în teatre și într-un mediu nou, complet diferit. Relația NSA-ACT, oficializată prin “*Documentul privind relația de colaborare NSA-ACT*” este considerată ca fiind deosebit de solidă și cu mare potențial în ceea ce privește îmbunătățirea substanțială a procesului de standardizare. În acest sens, Organizația de Standardizare NATO urmărește cu atenție filozofia orientată în sprijinul realizării de capacități pentru Alianță, filozofie implementată deja în anumite domenii.

Concluzii

Printre provocările care se întrevăd în perioada care urmează, pot fi menționate:

- contracararea amenințărilor asimetrice prin elaborarea de standarde pentru doctrine, tactici, proceduri, armamente, logistică și cooperarea în domeniul informațiilor constituie provocarea de top pentru perioada imediat următoare;

- implicarea Organizației NATO de Standardizare în realizarea sinergiei între națiuni (ai căror reprezentanți intră în componența autorităților NATO responsabile pe domenii de standardizare) și Comandamentele Strategice, armonizarea planificării, inițiativele CNAD de apărare împotriva terorismului etc.;

- coordonarea și armonizarea eforturilor în ceea ce privește standardizarea și interoperabilitatea în cadrul Organizației NATO de Standardizare. Organizația NATO de Standardizare (NSO) cuprinde: Comitetul NATO de Standardizare (NCS), Grupul Executiv NATO de Standardizare (NSSG), Agenția NATO de Standardizare (NSA) și Grupurile de Lucru subordonate autorităților responsabile (TAWGs);

- sprijinul acordat forțelor dislocate, instruirii și activității de certificare a forțelor desemnate.

Ca activități mai importante, putem enumera:

- finalizarea documentului referitor la Procesul NATO de interoperabilitate;
- sprijinirea Transformării NATO;
- abordarea întrunită și multinațională în efortul NSO de a realiza o structură orientată pe susținerea capabilităților Alianței;
- formularea și armonizarea de noi cerințe de standardizare generate de cerințe privind capabilitățile;

- consolidarea relațiilor de cooperare cu standardizarea civilă;

- îmbunătățirea procesului de standardizare „bottom-up” (pe baza lecțiilor învățate) în scopul eliminării deficiențelor de standardizare constatate;

- colaborarea în domeniul standardizării cu Țările Partener, Dialogul Mediteranean, Inițiativa de Cooperare de la Istanbul, Țările de Contact și cu organizațiile internaționale interesate.

RESURSE UMANE

REPERE ÎN DEZVOLTAREA ȘI MODERNIZAREA MANAGEMENTULUI RESURSELOR UMANE DIN ARMATA ROMÂNIEI

Colonel Vasile CIORNEI

Direcțiile strategice de modernizare a managementului resurselor umane pe perioada 2005-2012, au fost stabilite prin adoptarea la sfârșitul anului 2005 a *Concepției privind modernizarea managementului resurselor umane în Armata României*, în concordanță cu obiectivele stabilite în *Strategia de Transformare a Armatei* și au ca finalitate:

- modernizarea cadrului instituțional;
- atragerea și generarea resurselor umane cu potențial ridicat pentru profesia militară;
- utilizarea eficientă, dezvoltarea și menținerea în sistem a resurselor umane valoroase;

- dezvoltarea asistenței personalului în tranziția spre societatea civilă și îmbunătățirea sprijinului post-carieră.

Astfel, activitatea din domeniul resurselor umane a fost concentrată pe dezvoltarea cadrului normativ și a sistemului instituțional din domeniul resurselor umane, pentru a răspunde în mod eficient necesităților interne, precum și cerințelor de compatibilitate cu partenerii NATO și UE.

Programele și proiectele aflate în derulare în domeniul personalului au fost concepute în sistem integrat, corelativ cu celelalte domenii din armată, pentru a se asigura îndeplinirea cu succes a misiunilor operaționale tot mai diversificate.

Unul din obiectivele cele mai importante îl reprezintă proiectul noii *Legi privind statutul cadrelor militare*, definitivat și promovat de Direcția Management Resurse Umane în colaborare cu celelalte structuri ale ministerului.

Acest proiect are în vedere:

1. redefinirea noțiunii de carieră, în corelație cu legislația națională în domeniu, prin acordarea dreptului de constituire a asociațiilor socio-profesionale a cadrelor militare sau de exercitare a unor funcții civile în cadrul unor comandamente internaționale, cu aprobarea Ministerului Apărării;

2. sincronizarea cu tendințele și practicile din armatele statelor membre NATO și ale Uniunii Europene;

3. creșterea atractivității profesiei militare constând în introducerea unor reglementări referitoare la aspecte noi, respectiv:

- optimizarea și armonizarea raporturilor de serviciu ale cadrelor militare cu instituția prin posibilitatea întocmirii contractelor succesive;

- finalizarea raporturilor de serviciu înaintea împlinirii vârstei de trecere în rezervă;

- statuarea unor drepturi și obligații speciale, corespunzătoare misiunilor îndeplinite în afara teritoriului național, introducerea categoriei de cadre militare-rezerviști voluntari etc.

În ceea ce privește *domeniul carierei militare* se acționează pentru stabilirea unor reguli de evoluție mai clare, adaptate în raport cu specificul armelor/specialităților și domeniilor de activitate. În acest sens, a fost elaborat în cadrul Direcției Management Resurse Umane proiectul noului *Ghid al carierei cadrelor militare*, ale cărui prevederi se referă la:

- definirea domeniilor de carieră;
- planificarea individuală a carierei și consilierea cadrelor militare pentru evoluția în carieră;
- programarea anuală a proceselor caracteristice managementului carierei;
- introducerea perioadei de promovabilitate în grad și funcție în scopul menținerii structurii piramidale a existentului de cadre militare;
- stagii maxime în unele funcții de conducere etc.

Întrucât acest proiect este corelat cu proiectul *Legii privind statutul cadrelor militare*, nu se poate promova decât după ce acesta din urmă va fi supus procedurilor de avizare prevăzute de lege. Acest lucru a impus inițierea unor modificări la actualul *Ghid al carierei militare*, pentru a urgenta astfel aplicarea unor măsuri corective în domeniul carierei militare.

Prin acest proces de revizuire a prevederilor Ghidului *nu intrăm în contradicție cu prevederile Legii 80/1995* privind Statutul cadrelor militare. Principalele elemente pe care le abordăm sunt:

- introducerea stagiilor minime și maxime pe anumite tipuri de funcții;
- stabilirea reperelor de bază pentru proiectarea traseelor de evoluție în carieră;
- noi reglementări privind cursurile de carieră;
- definirea retrogradării în funcție a cadrelor militare.

Prin introducerea noilor principii de evaluare a cadrelor militare în urmă cu trei ani, a crescut eficiența sistemului de apreciere ca instrument de furnizare către comisiile de selecție a datelor necesare pentru promovare și înaintare în grad precum și pentru utilizarea la maxim a capacităților resursei umane disponibile.

Monitorizarea permanentă a procesului de apreciere în structurile armatei permite evaluarea continuă a mecanismelor de apreciere și adaptarea acestora la cerințele unei gestiuni judicioase a personalului.

O atenție deosebită se acordă îmbunătățirii cadrului normativ referitor la soldații și gradații voluntari, prin măsuri care să permită:

- asigurarea, dezvoltarea și menținerea în sistem a resursei umane;
- consolidarea statutului soldaților și gradaților voluntari;
- eliminarea cât mai urgentă a disfuncțiilor în gestionarea acestei categorii de personal.

Ca urmare s-a realizat un proiect de reeditare a „Instrucțiunilor pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 384/2006 privind statutul soldaților și gradaților voluntari” care în prezent se află în curs de adoptare.

Totodată se fac eforturi pentru modificarea și completarea prevederilor Legii nr. 384/2006 privind statutul **soldaților și gradaților voluntari, prin care** să se implementeze unele măsuri menite să prevină efectul de migrare a personalului și să mențină o poziție acceptabilă a profesiei militare pe piața forței de muncă.

Un alt domeniu de importanță majoră îl reprezintă elaborarea politicilor de proiectare și monitorizare posturi și fluxuri de personal. În cursul anului 2007 a fost reconfigurată structura Ministerului Apărării, în baza ordinelor ministrului apărării pentru aprobarea „*Criteriilor privind compunerea structurilor centrale ale Ministerului Apărării*”, și a „*Principiilor și normelor de definire a funcțiilor personalului profesionalizat din Armata României*”.

O preocupare permanentă în atenția factorilor de decizie o reprezintă planificarea fluxurilor multianuale de personal militar profesionalizat, pentru asigurarea efectivelor armatei potrivit documentelor de Planificare a Apărării, elaborarea dinamicii orientative de formare a personalului militar profesionalizat, pe termen mediu și lung.

Totodată sunt monitorizate trecerile în rezervă ale personalului militar profesionalizat și evaluarea stării și necesarului de personal profesionalizat și sunt elaborate prognozele privind evoluția personalului în conformitate cu principiile privind managementul resurselor umane în Armata României.

O altă direcție prioritară în activitatea direcției o reprezintă managementul funcționarilor publici și personalului civil contractual.

În perioada actuală managementul personalului civil din Ministerul Apărării se axează în special pe îmbunătățirea cadrului legislativ intern, pe elaborarea de reglementări și precizări pentru aplicarea, la specificul ministerului, a modificărilor intervenite în legislația muncii și a relațiilor de muncă. Acest cadru normativ este aplicabil întregului personal civil din structurile Ministerului Apărării. Astfel, a fost elaborat și supus aprobării

ministrului apărării, *Regulamentul de ordine interioară pentru personalului civil din Ministerul Apărării*.

Au fost elaborate dispoziții și precizări ale șefului Direcției Management Resurse Umane privind managementul carierei, sistemul de evidență, evaluarea performanțelor profesionale individuale, depunerea declarațiilor de avere și de interese, participarea la cursuri de pregătire și perfecționare profesională, pe categorii de personal civil din structurile Ministerului Apărării (funcționari publici și personal civil contractual).

Privind politicile de salarizare și calitatea vieții a fost elaborată *Concepția privind creșterea calității vieții personalului din Armata României*, document cu caracter de noutate în cadrul ministerului, prin care s-a urmărit abordarea unitară a acestei problematici și definirea cadrului necesar stabilirii unor politici consecvente și a unor programe de măsuri coerente de îmbunătățire a statutului socioeconomic al personalului armatei, ca factor determinant al procesului de **atrager**e, **motivare** și **menținere** a resursei umane care deține calitățile cerute de realizarea cu succes a activităților specifice organizației militare.

Privind salarizarea personalului, sunt continuate demersurile de asigurare a unei creșteri programate ale acesteia, prin promovarea succesivă a unor proiecte de acte normative de modificare și completare a *Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții*. Date fiind constrângerile bugetare, aceste

demersuri nu s-au concretizat decât parțial, respectiv, obținerea posibilității numirii cadrelor militare, după data de 31.12.2007 până la terminarea perioadei de restructurare a Armatei României, în funcții cu grade mai mari decât cele deținute și menținerea drepturilor deja câștigate.

Totodată, a fost inițiat un proiect de lege privind modificarea statutului cadrelor militare și cel al soldaților și gradaților voluntari în scopul utilizării compensației lunare pentru chirie în vederea acoperirii unei părți din valoarea ratei lunare aferente unui credit bancar necesar achiziționării sau construirii unei locuințe proprietate personală, aflat în prezent la Direcția Legislație și Asistență Juridică, pentru a fi promovat conducerii ministerului.

De asemenea s-a elaborat un proiect de lege privind modificarea și completarea *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2006 pentru recunoașterea meritelor personalului armatei participant la acțiuni militare* prin care s-a urmărit susținerea celor afectați în mod direct de pierderile de vieți omenești și a celor care și-au pierdut total sau parțial capacitatea fizică și psihică în teatrele de operații, în misiuni în afara teritoriului statului român.

Proiectele de referință în domeniu vizează *organizarea și funcționarea structurilor de management al carierei individuale și modelele de dezvoltare profesională, evoluția în carieră și traseele de carieră ale ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor din armele/serviciile/domeniile funcționale existente în Armata României*.

Aceste proiecte vor stabili competențele, atribuțiile și responsabilitățile comisiilor de selecție, managerilor

de carieră și comandanților în procesul de management al carierei individuale a personalului militar, precum și modelele de dezvoltare profesională, evoluția în carieră și traseele de carieră ale ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor din toate armele/ serviciile/ domeniile funcționale din Armata României.

Pentru implementarea cu succes a sistemului de management al carierei individuale profesionalizate este imperios necesar să se realizeze următoarele:

- revizuirea statelor de organizare, în conformitate cu procesul de reformă și modernizare al Armatei României;
- standardizarea tipurilor de structuri și funcții din Armata României, care să fie compatibile cu structurile și funcțiile similare ale țărilor membre NATO;
- introducerea unui sistem informatic care să faciliteze și să facă viabilă funcționarea proceselor de management al carierei individuale.

Reconversia profesională

Se află în derulare procesul de implementare a Programului de reconversie profesională.

Astfel, în parteneriat cu Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse/ Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, sunt asigurate măsurile de reconversie profesională pentru personalul militar care a optat în acest sens, în limita posibilităților de absorbție a forței de muncă existente la nivel național.

Din fondurile puse la dispoziție de Banca Mondială și gestionate la nivelul

Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, în anul 2007 s-au aplicat măsuri de reconversie profesională unui număr de 829 persoane, din totalul de aprox. 1100 persoane cu care s-au desfășurat activități de informare.

De asemenea, în scopul îmbunătățirii cadrului legal și instituțional ca rezultat al experienței acumulate, au fost elaborate și aprobate noi Norme privind reconversia profesională în Ministerul Apărării.

Deși realizările nu au fost și nu au cum să fie spectaculoase în condițiile în care piața muncii din România conferă un număr redus de posturi vacante (îndeosebi pentru persoanele cu studii superioare) au existat, totuși, evoluții pozitive. Acesta este și motivul pentru care România este invitată să contribuie, alături de alte state membre NATO, la acțiuni de transfer de expertiză pe linia reconversiei profesionale, către țări aflate în relații de parteneriat cu Alianța.

În continuare, reprezintă o strictă necesitate ca Direcția Management Resurse Umane în colaborare cu toate celelalte structuri care au responsabilități în domeniul personalului din Armata României să manifeste o atitudine flexibilă și constructivă, pentru proiectarea și menținerea unui management performant al resurselor umane, pe măsura statutului României de membră a Alianței Nord Atlantice și a Uniunii Europene.

CREȘTEREA CALITĂȚII VIEȚII ÎNTRE DEZIDERAT ȘI CERTITUDINE

Consilier dr. Lavinia Vasile

Resursa strategică a oricărei organizații o reprezintă personalul, întrucât de acesta depinde succesul acesteia. Îndeplinirea misiunii organizației, evoluția acesteia, precum și atingerea obiectivelor sale strategice depind atât de recrutarea și menținerea resursei umane, cât și de competența profesională, aptitudinile și gradul de motivare a personalului. Practica a demonstrat faptul că procesul *motivație -eficacitate- remunerare* caracterizează performanțele înalte.

În toate domeniile de activitate, lupta pentru câștigarea și menținerea resursei umane se duce în termenii unei competiții acerbe, în continuă creștere, mai ales în condițiile unei piețe a muncii libere și dinamice. De asemenea, scăderea natalității, accentuarea fenomenului de îmbătrânire a populației și migrația externă a forței de muncă determină creșterea competiției interne pe piața muncii și scade considerabil baza de selecție pentru unele profesii, printre care și profesia militară.

Pornind de la faptul că, pentru unele organizații, cum este și cea militară, competitivitatea și eficiența depind de dimensiunea calitativă a resursei umane, eforturile de atragere și menținere a celor mai buni aduc un dublu câștig instituției militare: realizarea obiectivelor și a unei imagini favorabile.

În conformitate cu prioritățile stabilite prin Programul de Guvernare 2005-2008, Ministerul Apărării, ca urmare a aprobării *Legii nr. 395/2005 privind suspendarea pe timp de pace a serviciului militar obligatoriu și trecerea la serviciul militar pe bază de voluntariat*, a însemnat suspendarea serviciului militar obligatoriu și trecerea la o armată profesionistă începând cu 1 ianuarie 2007.

În acest context, s-au intensificat eforturile instituției militare pentru creșterea calității procesului de recrutare pentru armata profesionistă, a calității vieții personalului militar, inclusiv a salarizării acestuia, cu impact direct asupra atractivității serviciului militar.

Astfel, încă din anul 2005 a fost elaborat și aprobat de ministrul apărării „*Concepția privind modernizarea managementului resurselor umane în Armata României*”, document fundamentat pe nevoile reale de restructurare și modernizare ale Armatei României la momentul respectiv și în perspectivă. Una din opțiunile de modernizare a Armatei României a constituit-o „îmbunătățirea calității vieții personalului armatei” concretizată în principal în elaborarea și implementarea unui sistem integrat de asigurare a calității vieții personalului armatei, capabil să susțină îndeplinirea misiunilor armatei, menținerea în sistem a militarilor performanți, motivarea personalului pentru carieră, precum și atragerea în sistem a persoanelor competente.

Pornind de la necesitatea abordării integrate a problematicii sociale care să asigure creșterea calității vieții personalului armatei și familiilor acestora, specialiștii din Direcția Management Resurse Umane au

elaborat proiectul *Concepția privind creșterea calității vieții personalului din Armata României*, document care urmează a fi prezentat spre aprobare conducerii Ministerului Apărării.

Scopul *Concepției* este de a stabili cadrul strategic care să permită realizarea acestui obiectiv și să contribuie la situarea constantă a opțiunii pentru o carieră în forțele armate în topul alegerilor populației eligibile pentru practicarea profesiei militare, precum și la limitarea ieșirilor din sistem în favoarea altor organizații care pot satisface mai bine aspirațiile și obiectivele personale ale membrilor.

Constatăm astfel că, Ministerul Apărării este *un deschizător de drum*, preocupat să asigure o motivare ridicată a personalului, implicarea lui activă în realizarea obiectivelor asumate de

organizație (atât în plan intern, cât și pe plan internațional, în calitate de membru NATO) și nu în ultimul rând, rămânerea în sistem a personalului tânăr, care, uneori optează pentru viața civilă - o alternativă care va fi din ce în ce mai tentantă din punct de vedere financiar.

« PREZENT! » ÎN ORICE SITUAȚIE, VREME SAU MOMENT

Căpitan Laura TOMA

Începutul anului 2008 surprinde militarii Batalionului 3 Construcții angrenați în activități diverse, bogate în substanță și realizări care ne fac mândri de structura în care ne desfășurăm activitatea. Deschiderea anului de instrucție la 5 ianuarie, reprezintă pentru mulți dintre ei un nou an de muncă asiduă și de ambiții. Toți sunt preocupați de nivelul lor profesional, de a fi în actualitate cu tot ce este nou și util în desfășurarea procesului de instrucție.

Viitorul aparține profesioniștilor, a celor instruiți, antrenați să-și demonstreze calitățile și valorile în orice condiții. Modelul militarului NATO, este un obiectiv pentru toți

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2008

militarii batalionului. Preocuparea pentru învățarea limbii engleze a devenit o prioritate. Experiența misiunilor a demonstrat necesitatea alinierii la standardele internaționale, a înlocuirii limbajului «mâinilor» și a gesturilor sărace, improvizate în abordarea comunicării.

Piramida profesională ce se clădește în armata modernă determină personalul militar să-și orienteze pregătirea profesională, prin cursuri și calificări spre specialități care se solicită în tranziția unității, dar nu numai atât cât și prin studii civile.

Eficientizarea și standardizarea pregătirii rămân obiectivul prioritar pentru o carieră de militar. Competiția pentru

apartenența la această structură îi obligă în continuare să se pregătească temeinic din punct de vedere profesional.

Fiecare temă de instrucție desfășurată în poligoane sau pe terenul de instrucție este abordată cu seriozitate, susținută cu gândul la viitoarele misiuni în diferite zone postconflict, acolo unde geniștii români ne-au obișnuit cu prezența lor din 1996 și până acum. Menținerea deprinderilor mecanicilor conductori, a șoferilor, vor compensa lipsurile tehnice prin calitate, competență și profesionalism.

Antrenarea militarilor profesioniști în executarea diferitelor misiuni specifice reprezintă țelul comandanților de subunități. Ei urmăresc formarea coeziunii grupei, nucleul de bază în executarea tuturor misiunilor, precum și antrenarea militarilor pentru a acționa

unitar, în condițiile câmpului de luptă al războiului modern. Spiritul de echipă este cheia împlinirilor, pentru că numai împreună fiecare poate realiza mai mult.

Acest lucru presupune diversificarea categoriilor de instruire pentru formarea unor specialiști în măsură să răspundă complexității amenințărilor globale.

În altă ordine de idei, unitatea se confruntă cu demisia în lanț din partea soldaților gradați voluntari, din diferite motive. Acest lucru îngreunează procesul firesc al instrucției, deoarece trebuie mutați soldați gradați voluntari de la o subunitate la alta.

Din acest motiv, coeziunea grupului se înfiripă mai greu, pentru soldatul gradat voluntar se schimbă colectivul, se schimbă comanda, iar acomodarea durează. Nu poți bate din palme și să spui că totul este rezolvat. Este vorba despre relații interumane, care se clădesc în timp și cu mare răbdare.

Cu toate acestea, obiectivul nostru rămâne nevoia de pregătire profesională permanentă, prin care am demonstrat în toate situațiile la care am fost angrenați, că suntem buni militari profesioniști, că avem capacități nelimitate, că putem răspunde «prezent» în orice situație, vreme sau moment.

REPERE JURIDICE

CONCEDIUL FĂRĂ PLATĂ, UN DREPT AL PERSONALULUI CIVIL DAR NU O OBLIGAȚIE A ANGAJATORULUI

Funcționar public Irina URSAN

Concediul fără plată reprezintă unul dintre drepturile personalului civil din Ministerul Apărării, fiind reglementat atât de legislația națională în vigoare cât

și de actele normative interne specifice ministerului.

Hotărârea Guvernului României nr.250/1992 privind concediul de odihnă

și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare stipulează explicit care sunt situațiile personale pentru rezolvarea cărora salariații au dreptul la concediu fără plată pentru o durată de până la 90 de zile (referitoare la susținerea unor examene de bacalaureat, de admitere, de an universitar, etc), precum și situațiile în care acest concediu se poate acorda fără limita specificată (îngrijirea copilului bolnav în vârstă de peste trei ani, tratament medical efectuat în străinătate, în condițiile legii). Toate aceste situații se regăsesc reglementate și în cadrul *Regulamentului de ordine interioară pentru personalul civil din Ministerul Apărării, aprobat prin Ordinul ministrului apărării nr. M.127/2007*.

Legea nr.53/2003 - Codul muncii, stipulează dreptul salariaților la concedii fără plată pentru rezolvarea unor situații personale, cu specificarea faptului că durata acestora trebuie reglementată prin regulamentul intern.

Ținând cont de prevederea de lege anterior menționată, una dintre modificările care au fost aduse *Regulamentului de ordine interioară pentru personalul civil din Ministerul Apărării* a fost tocmai stabilirea unei durate maxime a acestui concediu care să fie aplicabile atât personalului civil contractual, cât și funcționarilor publici.

Având în vedere că, în conformitate cu prevederile *Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici*,

republicată, raporturile de serviciu ale funcționarilor publici pot fi suspendate la cererea motivată a funcționarilor publici, pentru un interes personal legitim pe o perioadă cuprinsă între o lună și trei ani, iar concediul fără plată presupune tocmai o suspendare a raporturilor de muncă sau de serviciu, în cadrul *Regulamentului de ordine interioară pentru personalul civil din Ministerul Apărării* s-a stipulat că durata maximă a concediului fără plată pentru personalul civil este de trei ani.

Întrucât concediul fără plată implică un acord al părților (angajat și angajator) fiind *un drept al angajatului dar nu o obligație a angajatorului*, *Regulamentul de ordine interioară* reglementează faptul că acest concediu poate fi acordat doar pentru interese personale legitime, argumentate, verificabile, din care să rezulte necesitatea stringentă a acordării acestuia. Angajatorul poate să refuze acordarea concediului fără plată, personalul civil având ca alternativă fie continuarea activității, fie încetarea contractului individual de muncă, respectiv a raporturilor de serviciu, prin demisie sau prin acordul părților.

Atât Legea nr. 53/2003-Codul muncii, cât și Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, reglementează posibilitatea încadrării pe perioadă determinată a funcțiilor de personal civil temporar vacante conferind astfel angajatorului oportunitatea suplinirii activității persoanelor cărora li s-a acordat concediul fără plată.

DESCHIDEREA SUCCESIUNII

Mr.(just. mil.) Robertino NEDELCU

Prin deschiderea succesiunii înțelegem faptul care dă naștere transmisiunii

patrimoniului defunctului asupra moștenitorilor.

Sucesiunea se deschide prin moarte, căci personalitatea fizică ia sfârșit o dată cu viața (art. 651 din Codul civil). Moartea se constată fizic prin examenul cadavrului sau se declară de justiție în cazul dispariției. Moartea judecătorește declarată produce efectele morții, de la data stabilită prin hotărâre, ca fiind aceea a decesului.

Sucesiunea se deschide la ultimul domiciliu al defunctului, domiciliul în înțeles tehnic, nu de reședință, adică la locul unde defunctul avea așezarea sa.

Locul deschiderii succesiunii prezintă interes din două puncte de vedere.

Sucesiunea mobilă, în cazul unui conflict de legi, ar fi reglementată, indiferent de situația bunurilor, de legea ultimului domiciliu al defunctului.

Legiuitorul socotește că, obișnuit, înscrisurile defunctului se află la ultimul său domiciliu și că tot acolo se pot culege mai ușor informații despre moștenire: drept urmare legiuitorul dă în competența instanțelor de la locul deschiderii succesiunii litigiile privitoare la moștenire, și anume:

- cererile referitoare la validitatea și executarea testamentelor, indiferent dacă au fost introduse înainte sau după partaj;
- cererile introduse înainte de desăvârșita împărțire a moștenirii, fie de creditori, fie de aceștia din urmă, unul - împotriva celorlalți.

Sucesiunea se deschide chiar în clipa decesului iar cel care pretinde drepturi de

moștenire are sarcina de a dovedi momentul decesului defunctului fie prin extract de pe actul de deces trecut în registrul de stare civilă, fie prin hotărâre declarativă de deces.

Data și ora decesului trecute în actul de moarte vor face dovada, numai până la proba contrară, căci ele nu au fost constatate prin propriile sale simțuri de ofițerul stării civile.

Data deschiderii succesiunii este deosebit de importantă, căci la această dată se operează transmisiunea succesiunii, ceea ce înseamnă că la această dată, pe de o parte primesc aplicare normele legale privitoare la succesiune, sau își poate produce efectul testamentul; iar pe de altă parte, că tot atunci, moștenitorii dobândesc drepturile lor asupra moștenirii.

De aici urmează că trebuie să ne așezăm la data deschiderii succesiunii:

- pentru a ști dacă moștenitorul chemat este capabil de a succeda;
- pentru a determina data până la care retroactivează acceptarea sau repudierea succesiunii;
- în cazul în care sunt mai mulți moștenitori, pentru a statornici data de la care începe indiviziunea, data până la care va retroactiva efectul împărțelii.

Dispozițiile legale privitoare la succesiune

Legile privitoare la succesiune sunt intim legate de organizarea familiei și a Statului, au caracterul unor dispoziții de ordine publică, iar transmisiunea ereditară fiind întemeiată și pe voința declarată sau prezumată a defunctului.

Din acest din urmă punct de vedere succesiunea urmează să fie supusă principiului: autonomia de voință.

Dispozițiile legale referitoare la moștenire alcătuiesc o categorie

intermediară, caracterizată prin aceea că, atâta timp cât decujusul trăiește el va putea înlătura normele legale, privitoare la devoluțiunea succesiunii.

În afară de cazuri excepționale, cum este instituția contractuală, legea oprește derogarea de la devoluțiunea legală a moștenirii prin acel act juridic unilateral și irevocabil care este convenția.

Pactele asupra succesiunilor viitoare, adică acelea care au ca obiect drepturi eventuale într-o succesiune nedeșchisă la data deschiderii convenției, sunt lovite cu nulitatea.

Dreptul lor asupra moștenirii se naște numai la deschiderea succesiunii și bineînțeles de la această dată ei pot dispune, prin orice convenții, de drepturile ce astfel au dobândit.

Legea oprește însă pactele asupra succesiunilor viitoare, astfel:

- art. 965 din Codul civil interzice orice stipulație asupra unei moșteniri, care nu este încă deschisă;

- art. 1226 din Codul civil stabilește că soții nu vor putea face, prin convenția lor matrimonială „nici o convenție sau renunțare, care ar avea de obiect să schimbe ordinea legală a succesiunilor între dâșii și descendenții lor”.

- art. 702 din Codul civil interzice renunțarea la succesiunea unui om în viață, sau înstrăinarea drepturilor, ce eventual s-ar putea dobândi asupra succesiunii.

Actul de ultimă voință trebuie să poată fi revocat sau modificat până la ultima suflare a decujusului. Acesta este un

principiu fundamental al dreptului nostru succesoral.

Codul civil nu a definit pactele asupra moștenirilor nedeșchise, lăsând această sarcină pe seama jurisprudenței.

Persoanele care au capacitate succesorală

Persoanele fizice în viață la data deschiderii succesiunii au capacitate succesorală. Această categorie de persoane are în mod indiscutabil capacitate succesorală, încadrându-se perfect în dispozițiile art. 654 din Codul civil. Oricât de puțin supraviețuiește o persoană unei alte persoane la a cărei moștenire are vocație, ea întrunește condiția legii de a fi în viață la data deschiderii succesiunii și drept urmare are capacitate succesorală.

Persoanele dispărute

Întrucât, potrivit art. 19 din Decretul nr.

31/1954 „cel dispărut este socotit a fi în viață dacă nu a intervenit o hotărâre declarativă de moarte rămasă definitivă”, înseamnă că persoanele dispărute – atât cele declarate ca atare judecătorește cât și cele nedeclarate, dar considerate de lege ca fiind dispărute, au capacitate succesorală.

Capacitatea succesorală a persoanelor dispărute subzistă - cel puțin în aparență până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești prin care se stabilește și data morții prezumate; în raport cu această dată urmează a se stabili apoi momentul până la care persoana dispărută a avut capacitate succesorală.

DESPRE TESTAMENT ȘI PREVEDERILE ACESTUIA

Mr. (just. mil.) Ion NISTOR

Originea testamentară și a devoluțiunii testamentare se pierde în negura timpului. El a fost ridicat pe culmi legislative în Roma antică, unde se considera o dezonoare a muri fără testament. **Art. 802 din Codul civil** arată că **testamentul** este un act juridic unilateral, personal și solemn, revocabil cât timp testatorul este în viață, prin care acesta dispune în tot sau în parte de avutul ce va lăsa la moartea sa.

Testamentul este un act juridic care, ca atare, trebuie pentru a fi valabil să izvorască dintr-o voință capabilă și lipsită de vicii și să aibă un obiect și o cauză, care să nu fie contrare ordinii publice și bunelor moravuri. Acest act juridic este deopotrivă unilateral și personal; testamentul este unilateral căci este opera unei singure persoane. Testamentul este și un act juridic solemn, iar prin testament, testatorul dispune de bunurile ce va lăsa la moartea sa, adică fără legate. Testamentul este un act juridic care cuprinde manifestarea voinței actuale a testatorului; această voință nu va produce efecte decât la moartea sa. Testamentul este un act juridic esențialmente revocabil, iar cât timp este în viață testatorul poate să modifice testamentul.

Obiectul testamentului

Obiectul principal al testamentului îl constituie **legatele**, adică dispozițiile de ultimă voință ale testatorului privind transmiterea patrimoniului după moartea sa. Testatorul poate să cuprindă alături de legate sau chiar în lipsa legatelor, alte dispoziții de ultimă voință ale testatorului și anume:

- sarcini impuse legatarilor sau moștenitorilor legali de natură patrimonială sau de altă natură;

- numirea unui executor testamentar, împuternicit să execute dispozițiile testamentare;

- exheredări, adică înlăturarea de la succesiune a unor moștenitori legali;

- revocarea totală sau parțială a unui testament anterior ori retractarea revocării anterioare;

- partajul de ascendent;

- recunoașterea de către mamă a unui copil neînregistrat în registrul de stare civilă sau dacă a fost trecut în registrul de stare civilă ca născut din părti necunoscute;

- recunoașterea de către tată a copilului conceput și născut în afara căsătoriei; recunoașterea, chiar făcută prin testament nu poate fi revocată;

- dispoziții cu privire la funeralii și îngropare, precum și la orice alte dispoziții de altă ultimă voință.

Dispozițiile testamentare cuprinse în testament reprezentând acte juridice de sine stătătoare pot produce efecte la date diferite.

Feluri de testamente

Pentru a produce efecte juridice voința testatorului trebuie exprimată în scris. Codul civil prevede diferite forme de scris prin care poate fi manifestată ultima voință a testatorului. **Art. 858 din Codul civil** referindu-se la testamentele ordinare (obișnuite) prevede că: „Un testament poate fi olograf sau făcut prin act autentic sau în formă mistică”. **Codul civil prin art. 868-884** reglementează și alte testamente, denumite privilegiate, care se încheie în împrejurări excepționale (testamentul militarilor, testamentul făcut în timp de boală contagioasă și testamentul maritim).

În sfârșit legea specială permite întrebuițarea unei forme speciale de testament pentru legatele care au ca

obiect anumite sume de bani sau pentru dispozițiile testamentare ale cetățenilor români aflați în străinătate.

Testamentele ordinare

a) testamentul olograf

Testamentul olograf nu este valabil decât când este scris în întregime, datat și semnat de mâna testatorului. Testamentul nu poate deci fi făcut prin mijlocirea unui intermediar sau mandatar. El trebuie să fie opera exclusivă și personală a testatorului.

Testamentul olograf prezintă mai multe avantaje fiind accesibil oricui știe să scrie, poate fi făcut oriunde și oricând, nu necesită cheltuieli și mai ales asigură secretul dispozițiilor de ultimă voință ale testatorului.

b) testamentul autentic

Testamentul autentic este testamentul autentificat de notarul public în conformitate cu legea. Testamentul autentic prezintă avantajul că poate fi folosit și de persoanele care nu știu să scrie sau de persoanele care din orice cauze (infirmitate, paralizie etc.), nu pot semna. În al doilea rând ca orice act autentic el face dovada înscrierii altui act în fals, iar acesta fiind pus la adăpost de pierdere, sustragere sau distrugere, întrucât un exemplar original se păstrează în arhiva notarului public și oricând se poate elibera un duplicat al testamentului

c) testamentul mistic

Testamentul mistic (secret) este semnat de mâna testatorului, strâns și sigilat, prezentat judecătoriei în vederea efectuării formalităților de suprascriere.

Testamentul mistic este conceput și reglementat, ca formă intermediară între testamentul olograf și testamentul autentic, cuprinzând dispoziții testamentare în forma testamentului

olograf și o suprascriere în forma actului autentic.

El prezintă avantajul că rămâne secret și cel puțin în ce privește suprascrierea /autentificarea are o forță probatorie mai mare decât testamentul olograf. Are însă dezavantajul față de cel olograf, că trebuie prezentat notarului public.

Testamentele privilegiate

Testamentele excepționale sau privilegiate sunt acelea pe care legea din cauza împrejurărilor excepționale în care sunt făcute, le scutește de îndeplinirea formalităților obișnuite, permițând înlocuirea lor în forme simplificate de autentificare, derogatorii de la regulile autentificării înscrisurilor.

a) testamentul militarilor

Este reglementat de lege prin **art. 868-871 din Codul civil** pentru militari sau angajații civili aflați în misiune, în afara țării, prizonieri, la inamic sau în țară dar într-o localitate asediată sau într-un alt loc fără comunicație cu exteriorul din cauza războiului.

Testamentul trebuie făcut de militar în fața comandantului unității sau în prezența oricărui alt ofițer superior asistat de doi martori. Dacă militarul este bolnav sau rănit el poate testa valabil și în fața medicului militar șef, asistat de comandantul militar al spitalului (**art. 869 Cod civil**).

Testamentul militar are o valabilitate provizorie, fiind nul dacă trec 6 luni de la întoarcerea testatorului într-un loc unde există libertatea de a testa în forme obișnuite, firește dacă militarul nu a murit în cursul celor 6 luni.

b) testamentul făcut în timp de boală contagioasă

Testamentul făcut într-o localitate izolată din cauza ciumei sau alte boli contagioase se poate face înaintea unui

membru al consiliului local asistat de doi martori (**art. 872 din Codul civil**).

Evident că această formă de testament își are rațiunea doar în ipoteza în care în localitatea respectivă nu există notar public.

Testamentul făcut în condițiile de mai sus este nul după trecerea a 6 luni de la deschiderea comunicațiilor cu locul unde se găsește testatorul (ridicarea carantinei) sau după trecerea într-un loc unde comunicațiile nu sunt întrerupte.

c) testamentul maritim

Testamentul maritim este testamentul făcut în timpul unei călătorii pe mare (**art. 874 și 875 din Codul civil**).

Acest testament poate fi făcut atât de către membrii echipajului, cât și de călători, indiferent dacă sunt pe nave militare sau de comerț.

Testatorul poate testa numai în timpul călătoriei pe mare, în fața comandantului navei sau a înlocuitorului său, asistat de ofițerul intendent și de doi martori.

Dacă testatorul este chiar comandantul navei, testamentul se va face în fața înlocuitorului său asistat de ofițerul intendent și de doi martori.

Testamentul nu poate fi făcut dacă vasul se află la țarm sau se aproprie de un port străin unde se află un agent diplomatic sau un consulat român. În acest caz testamentul nu este valabil decât dacă s-a făcut după formele prescise de legea română sau după acelea întrebuițate în țara unde a fost făcut.

Testamentul maritim nu va cuprinde nici o dispoziție în favoarea ofițerilor navei, afară numai dacă sunt rude cu testatorul.

Testamentul făcut pe mare nu este valabil decât dacă testatorul moare pe mare sau cel mult trei luni de la întoarcerea testatorului pe uscat, într-un loc unde ar fi putut să-l refacă în formele ordinare. Sub sancțiunea nulității testamentul se întocmește în două exemplare (**art. 876 din Codul civil**).

GENIU & EOD

**BATALIONUL 96 GENIU
– ISTORIC, REALIZĂRI, PERSPECTIVE –**

Cpt. Bogdan STOICA

În baza Hotărârii Senatului României nr. 23 din 20.12.1995 și a Hotărârii Camerei Deputaților nr. 43 din 19.12.1995, a fost aprobată participarea României la Forța de implementare a păcii în Bosnia – Hertzegovina cu un batalion de geniu specializat în lucrări de drumuri și poduri, având un efectiv de 200 de militari.

Astfel, în conformitate cu Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.12 din 21.02.1997, începând cu data de 30 iulie 1997, Centrul de Perfecționare a

Pregătirii Cadrelor din Trupele de Geniu s-a desființat, înființându-se cu Ordinul M.59/ 30.07.1997, la 01.08.1997, Batalionul 96 Geniu și Centrul de Pregătire a Specialiștilor în Controlul Mecanismelor Explozive.

Batalionul 96 Geniu se constituia pentru început în subordinea Statului Major al Trupelor de Uscat, urmând ca după constituirea Comandamentului Forței de Reacție Rapidă să treacă în subordinea acestuia.

Încă de la înființare, noua structură a avut în compunerea sa un număr de 4 subunități (Compania Pionieri, Compania Mascare, Compania C-ții, Compania Tehnică) și un Pluton Transport, iar ca efective, a dispus de următoarele categorii de cadre, m.a.c. și m.t.: 24 ofițeri, 2 maiștri militari, 21 subofițeri, 14 m.a.c., 57 m.t. și 35 s.c.

La scurt timp după înființare, Batalionul 96 Geniu primește Drapelul de luptă al unității prin Decretul Prezidențial nr. 181/25.05.1998.

De asemenea, în data de 19.03.2004, drapelul de luptă al unității a fost decorat de către ministrul apărării naționale domnul Ioan Mircea Pașcu, cu Ordinul Virtutea Militară în gradul de cavaler cu însemn pentru militari.

PARTICIPAREA BATALIONULUI 96 GENIU LA MISIUNI INTERNAȚIONALE

Introducerea Batalionului 96 Geniu în teatrul de operații a început în ziua de 08.03.1996, iar în data de 21.03.1996 în baza acordului între România și NATO – privind participarea României la IFOR, s-au semnat documentele referitoare la transferul limitat de autoritate a Batalionului 96 Geniu către IFOR.

Primele misiuni încep pe data de 28.03.1996, constând în misiuni de cercetare la minare a terenului și

amenajarea malurilor cursurilor de apă în vederea lansării podurilor Mabey-Johnson în zona localității VISOKO.

La scurt timp, misiunii IFOR i-au urmat altele: SFOR 1 și SFOR 2, care, până în iunie 2000, s-au caracterizat printr-un număr de 350 de misiuni specifice, care au constat în:

- verificarea la minare și deminarea unor suprafețe de teren;
- executarea și asigurarea viabilității unor porțiuni de drum;
- lansarea a 8 poduri metalice Mabey-Johnson;
- amenajarea de helipaduri;
- misiuni CIMIC.

În această perioadă Batalionul 96 Geniu a fost comandat de următorii: Col. Mustea Dumitru, Col. Scarlat Marin; Col. Branea Dorian, Col. Dumitru Nicu; Col. Anton Alexandru; Col. Teodorescu Constantin; Col. Crețan Ion; Col. Nistor Traian; Col. Moldovan Augustin; Col. Țârdea Dumitru; Col. Gargaz Marin; Col. Ivășchescu.

Batalionul a fost vizitat în perioada de referință de președintele României, de foști miniștri ai apărării naționale, de secretari de stat și alte personalități importante.

Începând cu data de 01.07.2000, Detașamentul de Geniu participant la misiunea SFOR 2 se restructurează, luând astfel ființă Detașamentul Național Bosnia (01.07.2000 – 15.03.2005), având în compunere 45 de militari geniști și 23 militari din cadrul Poliției Militare, dispus în Campul Butmir Sarajevo.

În perioada 01.07.2000 – 15.03.2005, D.N.B. dotat corespunzător cu mijloace de transport, mașini și utilaje de geniu specifice de drumuri și poduri, a îndeplinit următoarele tipuri de misiuni:

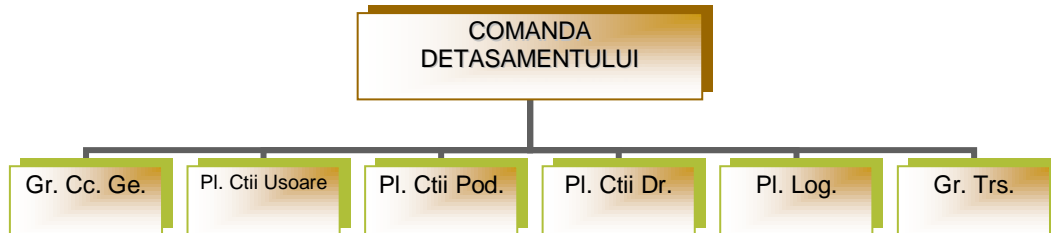
- construcția de drumuri noi și asigurarea viabilității celor existente;
- amenajarea de helipaduri;
- executarea de lucrări terasiere;
- lansarea – delansarea de poduri metalice Mabey-Johnson;
- misiuni CIMIC.

Despre contribuția Batalionului 96 Geniu în teatrul de operații de-a lungul anilor s-a vorbit numai la superlativ.

Activitatea geniștilor a fost intens mediatizată atât de mass-media locală cât și de cea din România.

La fel de importantă a fost contribuția Batalionului 96 Geniu în teatrul de operații din Irak.

Astfel, Parlamentul României prin Hotărârea nr. 15 din 19.06.2003 aproba înființarea unui detașament de geniu destinat Teatrului de Operații Irak.

Misiunea geniștilor români a început în august 2003, aceștia făcând parte din Divizia Multinațională Centru Sud (MNDCS) sub comandă poloneză, fiind cantonați în orașul AL HILAH (Camp Charlie). După un an și două luni (08.10.2004), geniștii români primeau o nouă misiune foarte importantă într-o altă zonă a Irakului: Ad Diwaniyah (Camp Echo), unde 60 de militari din cei 149 de geniști au executat întreaga misiune primită.

După finalizarea lucrărilor în Camp Echo Ad Diwaniyah, detașamentul de geniu a fost dislocat în zona localității Al Kut (Camp Delta), unde au acționat tot sub comandă poloneză pentru asigurarea sprijinului de geniu tuturor contingentelor din cadrul Diviziei.

Respectând ordinea firească, cronologică, a evenimentelor prezentate anterior, demn de menționat este și momentul încheierii misiunii detașamentului de Geniu Irak, care în septembrie 2006 s-a repatriat definitiv cu întreaga tehnică și tot suportul logistic avut pe perioada desfășurării misiunii în Teatrul de Operații din Irak. Defluirea

detașamentului s-a desfășurat în condiții bune, tehnica fiind debarcată în portul Constanța, de unde a ajuns fără probleme în locația batalionului de unde plecase cu trei ani în urmă.

Pe întreg parcursul desfășurării misiunii din Irak, militarii geniști s-au comportat exemplar, dovedind un înalt grad de profesionalism, lucru care s-a reflectat prin executarea în condiții bune a tuturor misiunilor primite și prin aprecierile primite din partea comenzii Diviziei Multinaționale Centru - Sud, aflată sub comandă poloneză.

Pe parcursul întregii misiuni a Detașamentului de Geniu în Irak, Batalionul 96 Geniu a fost cel care a asigurat 100% sprijinul logistic. De asemenea, putem menționa faptul că încă de la începutul misiunii ANA TRAINING (iunie 2003) din Afganistan, întreg sprijinul logistic a fost asigurat tot de Batalionul 96 Geniu.

De asemenea, B. 96 Ge. a pus la dispoziție militari pentru a executa misiuni în Teatrul de Operații Afganistan în cadrul detașamentelor ANA TRAINING și ROUSFTG 2-3.

INTERVENȚIA BATALIONULUI 96 GENIU PENTRU ÎNLĂTURAREA EFECTELOR CALAMITĂȚILOR (PE TERITORIUL ȚĂRII)

Batalionul 96 Geniu a acționat în perioada 03.07 - 07.07.2005 în județul Teleorman în localitățile Vârtoapele, Dobrotești, Merișani, Beuca, Didești și Cocinari, activitățile constând în principal în distribuirea de alimente, apă minerală, păături dar și misiuni de salvare a personalului din zonele anterior menționate.

Mai târziu, misiuni cu același specific revin tot în sarcina Batalionului 96 Geniu. Astfel, în aceste condiții, în perioada 21.07-12.08.2005 un detașament constituit a acționat în zona localității COMĂNEȘTI (județul BACĂU),

desfășurând activități ce au constat în construirea unui dig pe Malul Trotușului, amenajarea bazinului râului Trotuș, evacuarea aluviunilor aduse de viitură din gospodăriile oamenilor, precum și refacerea / amenajarea căilor de acces din zona calamitată.

La începutul anului 2006, potrivit ordinului S.M.G. 2/07.01.2006, în scopul restabilirii traficului feroviar și rutier datorită instabilității terenului pe drumul european E – 81 în zona localității CĂINENII MICI (județul VĂLCEA), Batalionul 96 Geniu a primit misiunea ca în perioada 07.01-11.01.2006 să participe la îndepărtarea pe cât posibil a bucăților de rocă deprinse de pe versant, pe defileul Oltului. Pentru aceasta s-au deplasat în zonă un număr de 9 militari cu un autocamion DAC 665 T și două autoturisme ARO, sub conducerea comandantului Batalionul 96 Geniu, Mr. Ing. Doru APĂFĂIAN. Principala activitate a acestora a constat în dislocarea și distrugerea bucăților de rocă pentru deblocarea traficului rutier.

În perioada 24-25.04.2006 un detașament format din 10 militari îmbarcați în 4 autocamioane au transportat corturi în comuna Goicea (județul Dolj) în vederea asigurării condițiilor de viață populației sinistrate în urma inundațiilor.

În perioada 02-05.05.2006, un detașament format din 50 militari s-a deplasat și a acționat în localitățile Spanțov, Mănăstirea și Chiselet (județul Călărași) în vederea executării lucrărilor de consolidare a digurilor, evacuare a populației și recunoașteri pentru stabilirea posibilităților de închidere a breșelor apărute în diguri, în zona de responsabilitate a Brigăzii 34 Infanterie.

În perioada 23.09.- 26.09.2005 B. 96 Ge. a intervenit cu 1 detașament format din 2 ofițeri, 1 mm, 4 subofițeri, 2 s.g.v. în loc. Movilița pentru ruperea prin detonare a stăvilărilor din zonă, datorită faptului că acesta era sudat și împiedica scurgerea apelor, și în loc. Cernica pentru decolmatarea stăvilărilor de plauri ce blocau scurgerea apei.

ACTIVITĂȚI DE INSTRUCȚIE

Un alt aspect important în activitatea batalionului îl reprezintă programul de instruire a personalului încadrat, cu scopul, bine definit, de șlefuire a cunoștințelor de specialitate și perfecționare a deprinderilor. Structură din compunerea Forțelor Dislocabile destinate N.A.T.O., nominalizată să participe la misiuni externe, B. 96 Ge. execută activități specifice în vederea pregătirii și derulării procesului de operaționalizare.

Perfecționarea pregătirii comandamentului și ridicarea nivelului de instruire a subunităților sunt condiții absolut necesare pentru participarea batalionului la misiuni de sprijin genistic al acțiunilor militare, independent, întrunit sau combinat, pe teritoriul național sau în afara acestuia și pentru executarea

intervențiilor la obiectivele militare și civile în vederea limitării și înlăturării urmărilor unor posibile dezastre.

Aceste premise au stat la baza elaborării principalelor activități de instruire în anul 2007, prin exerciții specifice comandamentului și subunităților, cu accent pe tabere de instrucție și îmbunătățirea capacității de efort fizic a personalului unității.

În urma desfășurării acestor activități, obiectivele pregătirii de comandament au fost îndeplinite prin realizarea unui bun management al resurselor umane și materiale, obținându-se rezultate bune la verificarea anuală a cadrelor, la exercițiile de stat major și la cele de instruire a subunităților.

Taberele de instrucție desfășurate în poligonul unității, sau în comun cu subunitățile similare din compunerea unităților subordonate Brigăzii 10 Geniu, au contribuit la perfecționarea deprinderilor militarilor în executarea corectă și în timp util a lucrărilor din cadrul instrucției de specialitate și au constituit o bază solidă pentru îndeplinirea cu succes a misiunilor primite pentru intervenția cu personal și tehnică în vederea înfruntării efectelor inundațiilor.

PREOCUPĂRI PREZENTE ȘI DE PERSPECTIVĂ

De la înființare până în prezent, la comanda Batalionului s-au aflat o serie de ofițeri de prestigiu ai armeei geniu: Col. Gheorghe Bocșaru, Lt. col. Anghel Gheorghe și Mr. ing. Apăfăian Doru.

Prin programul de aprofundare a pregătirii militare de specialitate, în țară și în străinătate și prin înțelegerea corectă a rolului și locului armeei geniu în structura Armatei Române și NATO,

comandanții batalionului au nuanțat direcțiile principale de urmat ale batalionului:

- planificarea și desfășurarea procesului de operaționalizare;
- asigurarea condițiilor pentru desfășurarea activităților de selecție, pregătire, afluire/defluire și sprijin logistic ale detașamentelor românești ce acționează în diferite Teatre de Operații;
- se execută activități specifice de îndeplinire a obiectivelor forței în conformitate cu precizările și cerințele „Planului multianual de operaționalizare, evaluare/certificare și validarea Batalionului 96 Geniu”;
- o preocupare permanentă pentru întreg efectivul batalionului o constituie studiul limbilor străine (cu accent pe limba engleză), aprofundarea cunoștințelor și realizarea nivelului planificat de cunoaștere, pe categorii de personal;
- procesul de reorganizare, activitate planificată în perioada mai-iunie 2008, este în concordanță cu cerințele NATO

referitoare la organizarea și misiunile unităților/subunităților de geniu;

- cu forțele existente la pace, batalionul este în măsură să execute intervenții la obiective militare și civile în vederea limitării și înlăturării urmărilor unor eventuale dezastre;

- personalul batalionului desfășoară activități specifice în conformitate cu prevederile „Planului Instrucției Batalionului”, în vederea perfecționării deprinderilor și aprofundării cunoștințelor militare generale și de specialitate.

ISTORICUL PONTONIERILOR BRĂILENI

Locotenent colonel Vasile IONESCU

Specialitatea pontonieri își are originea în compania independentă de pontonieri din cadrul batalionului de geniu specializat, înființat la 25 februarie 1866 prin Decretul nr. 259 al Locotenentei Domnești a Principatelor Unite Române. Facem precizarea *specializat*, deoarece batalionul a fost înființat cu mult mai înainte, pe data de 31 mai 1859, în Moldova, prin ordonanța domnitorului Al. I. Cuza, nefiind specializat și prin urmare neavând

însărcinări speciale din punct de vedere militar și nici unități specializate.

La 1 martie 1866 batalionul de geniu devenit specializat avea în compunerea sa 3 companii de săpători și o companie de pontonieri, acestea fiind subordonate celor două divizii existente în acea perioadă. Înființarea companiei de pontonieri a marcat începutul procesului de constituire în cadrul armii geniu a subunităților specializate.

Aceasta avea în dotare material de pod ușor (suportți plutitori și ficși) care asigurau trecerea peste cursuri de apă mici, a trupelor, pe jos. Abia mai târziu și anume în anul 1868, compania de pontonieri a primit material de pod de tip „BIRAGO”.

În ianuarie 1867 prin Decretul nr. 14, compania de pontonieri a fost inclusă în organica Regimentului de Artilerie. Denumirea subunității de pontonieri în cadrul regimentului a fost schimbată devenind *bateria uvrierilor*.

Personalul companiei a fost completat cu militari din cadrul flotilei. Comandantul companiei de pontonieri a fost numit cpt. Anton Berindei.

Pentru executarea instrucției cu materialul de pod în anul 1868, subunității de pontonieri i s-a asigurat o cazarmă în București pe calea Plevnei în apropierea râului Dâmbovița, apoi a fost mutată în garnizoana Giurgiu.

Între anii 1869-1870 pontonierii au executat instrucție pe Siret, la Furceni, renunțându-se la materialul de pod francez și orientându-se spre cel belgian care era mai ușor de manevrat, mai stabil și mult mai economic în privința mijloacelor de transport folosite.

După 9 ani de activitate în cadrul armii artilerie, pontonierii trec din nou în cadrul armii geniu. Aceasta s-a realizat prin Decizia Ministerială din Monitorul Oastei nr. 75 din 30 decembrie 1875 când

subunitatea revine la denumirea anterioară având un efectiv de 250 de oameni din care 166 erau pontonieri.

Prima misiune primită de compania de pontonieri în perioada Războiului de Independență, 9 mai – 14 iunie 1877, a fost executarea unui pod cu o deschidere de 150-160 m peste râul Olt la Comani.

Pe 13 iunie 1877, o comisie a Marelui Cartier General a primit împuternicirea de a se ocupa de realizarea unui pod peste Dunăre de către compania de pontonieri, având o lungime de 1100 m. Cu această ocazie generalul Hârjeu, renumit istoric militar declara: „...Această măreață și dificilă lucrare pe care de secole românii nu o mai făcuseră este condusă și săvârșită cu cel mai deplin succes de căpitanul Vasiliu și bravii lui pontonieri...”.

Faptele de vitejie și abnegație față de cauza independenței patriei, desfășurate de pontonieri, au adus recunoștința conducerii statului român din acea perioadă. Aceasta s-a concretizat în numeroasele decorații ce s-au acordat ofițerilor și trupeii. În semn de suprem omagiu adus companiei, conducerea statului român a acordat tuturor ostașilor pontonieri dreptul de a purta decorațiile „Crucea Treceii Dunării” și „Medalia Apărătorilor Independenței”.

În anul 1878 compania de pontonieri a fost dislocată în garnizoana Brăila, cazarma Carantinei. În această garnizoană și-a continuat activitatea de-a lungul anilor până în prezent.

Ca urmare a învățămintelor și concluziilor rezultate din desfășurarea Războiului de Independență de la sfârșitul secolului al XIX-lea până la începutul secolului XX, au fost demarate acțiuni de dezvoltare a trupelor de pontonieri pe linie organizatorică și a

bazei materiale pe măsura posibilităților economico-financiare ale țării. Noua organizare de nivel batalion, schimbarea organizării companiilor pe echipaje divizionare precum și caracteristicile noului model de parc de pod au creat largi posibilități tehnico-tactice de întrebuințare a pontonierilor în situații variate de luptă.

Merită să fie menționate cu o atenție deosebită misiunile primite de batalionul de pontonieri în perioada 26 iunie-13 septembrie 1913 când a fost însărcinat să execute trecerea armatei române peste Dunăre în Bulgaria.

Tot în această perioadă batalionul de pontonieri a realizat în raionul Bechet-Zimnicea următoarele puncte de trecere:

- un pod de vase la Corabia, realizat cu parcul de fluvii model 1912;

- un pod de vase la Zimnicea realizat prin mutarea podului de la Corabia;

- un pod improvizat pe nave fluviale la Turnu Măgurele-Nicopole;

- diferite puncte de trecere cu mijloace mobile care au funcționat temporar în raioanele Bechet, Turnu Măgurele și în alte puncte.

În campaniile din 1916 Batalionul de Pontonieri a executat misiuni de treceri peste fluviul Dunărea la Isaccea, Galați, Ghecet, Giurgeni, Călărași, Hârșova, Ismail, au fost întinse peste 30 de poduri pe vase peste râurile Olt, Argeș, Ialomița, Buzău, Siret și Prut, a participat la bătăliile Brașovului și Sibiului, executând diferite misiuni de geniu (drumuri, fortificații).

În anul 1916, trupele de pontonieri, aflându-se în sprijinul manevrei de la Flămânda, au desfășurat cea mai mare acțiune de forțare a unui curs de apă executată de armata română în decursul timpului. Podul de la Flămânda construit

de pontonierii români a fost distrus prin acțiunea flotei austriece de pe Dunăre, care ar fi trebuit oprită prin acțiunea conjugată a marinei și artileriei. Deși pe plan operativ misiunea a eșuat, pontonierii români au înscris una din cele mai glorioase pagini din activitatea desfășurată. Acțiunea pontonierilor s-a terminat ca un adevărat dezastru, pentru care de fapt nu au avut nici o vină. În loc de mulțumiri și glorie, durere.

În cartea de aur a istoriei geniului din armata română va trebui ca acțiunea pontonierilor și a trupelor de geniu, să fie privită ca o acțiune de mare amploare foarte bine organizată și executată, plină de eroism.

Anul 1917 a început cu reorganizarea trupelor de pontonieri în cadrul reorganizării generale a armatei române. Sarcinile de mobilizare ale batalionului au crescut în sensul că pentru război erau mobilizate 2 batalioane de pontonieri: unul pentru râuri cu 4 companii și unul de fluvii organizat tot pe 4 companii.

S-a impus deci transformarea batalionului în regiment care să fie organizat atât la pace, cât și la război, pe 2 batalioane de pontonieri, fiecare specializat pe câte un tip de pod. Astfel la 7 aprilie 1919, prin Înaltul Decret cu nr. 1542 a luat naștere primul regiment de pontonieri din armata română.

Au urmat alte evenimente memorabile în cadrul campaniei din 1917 când s-au executat treceri pe râurile Siret și Prut în sprijinul forțelor care au luptat la Nămolosa și Mărășești, când pentru eforturile depuse au primit laudele generalului Eremia Grigorescu înscrise în Ordinul de Zi nr. 105 din 19 septembrie 1917.

La 30 iulie 1919 au început acțiunile de cercetare în vederea trecerii râului Tisa

ocazie cu care s-a înregistrat o altă premieră. Construcția podului trebuia desfășurată în condițiile în care inamicul își avea pozițiile pe malul opus. Acțiunile au fost soldate cu succese depline.

În perioada interbelică trupele de pontonieri au executat treceri peste râuri în folos național, au continuat activitățile de instruire a trupelor și s-au modernizat prin introducerea unui nou parc de pontoane. În 1937 s-a introdus transportul motorizat al materialului de pod.

În perioada celui de al doilea război mondial trupele de pontonieri au avut o participare activă atât din punct de vedere al efectivelor angajate cât și al rolului jucat în asigurarea și desfășurarea acțiunilor militare atât ale armatei române cât și ale trupelor sovietice. În total în această perioadă pontonierii au întins 66 de poduri în lungime totală de 10988 m, au organizat și deservit 28 puncte de trecere pe porțițe și poduri umblătoare.

Timp de un an, între septembrie 1944 și aceeași lună a anului 1945, subunitățile de poduri fluvii au executat și deservit nu mai puțin de 7 poduri peste Dunăre pe teritoriul național, dintre care amintim pe cele de la Giurgeni-Vadu Oii, Socariciu-Jegălia, Călărași, Oltenița, Chiciu și pe frontul din Ungaria la Solt, Csepel și Dunapentele. Subunitățile de pontonieri râuri au acționat în această perioadă în sprijinul operațiunilor duse de armata română pentru eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei.

În anii care s-au scurs după cel de-al doilea război mondial, trupele de pontonieri din cadrul Regimentului 72 Pontonieri, înființat în anul 1959, au fost solicitate intens pentru participarea la diferite aplicații și la deservirea trecerilor în folosul unor întreprinderi care construiau diverse obiective economice.

Modernizarea materialului de pod a continuat în această perioadă când au fost introduse în înzestrarea unităților de pontonieri noi mijloace de trecere.

Revoluționarea profundă a tehnicii a avut loc însă începând cu jumătatea deceniului șase când locotenent colonelul Savu Constantin, actual general de brigadă în rezervă, o figură proeminentă în cadrul armeei geniu, dar în mod deosebit a specialității pontonieri, a conceput un nou parc de pod –P.R. 57, ulterior cu variantele îmbunătățite P.R.-60 și P.R.-71, care aveau ca idee introducerea elementelor de rezistență în interiorul pontoanelor iar în urma cuplării se realiza podul „bandă”.

Prima activitate importantă desfășurată de Regimentul 72 Pontonieri în perioada postrăzboi este cea care se referă la construcția în 1964 a unui pod pe Dunăre La Gura Văii, în zona în care s-a construit hidrocentrala de la Portile de Fier.

Podul de la Gura Văii va rămâne în istoria unităților de pontonieri ca una dintre cele mai îndrăznețe realizări ale lor.

O altă activitate în care pontonierii și-au demonstrat capacitatea organizatorică, inițiativa comandanților cât și nivelul ridicat de instruire a fost cea referitoare la construcția podului de pontoane de la Giurgeni-Vadu Oii în anul 1970. Podul era necesar pentru a satisface aflusul mare de mijloace auto din țară către Dobrogea și invers.

În 1971 un nou model de pod a fost experimentat și introdus în folosință sub denumirea de PR 71 având o forță de suport de până la 80 tone, precum și porțițe de transport de diferite tonaje de la 20 la 150 tone. În anul 1978 a fost întins un pod din pontoane cu 3 fire de circulație la Brăila.

Zece ani mai târziu, în anul 1988, trupele de pontonieri și-au demonstrat încă o dată măiestria, prin participarea la aplicația demonstrativă din zona Burdușani în care s-a relevat necesitatea unei preocupări și strădanii permanente pentru îmbunătățirea atât a prevederilor regulamentare cât și a gradului de dotare tehnico-materială a unităților de pontonieri.

La 1 iunie 2002, în baza Ordinului Ministrului Apărării Naționale s-a înființat Batalionul 72 Treceeri, în compunerea sa, găsindu-se militari aparținând Batalionului 550 Geniu și Regimentului 72 Pontonieri.

Prima activitate de o amploare deosebită pe care a desfășurat-o Batalionul 72 Treceeri a fost în august 2003, respectiv exercițiul demonstrativ prezentat în cadrul grupului de lucru NATO L.G. – 9. La această activitate militarii companiilor pontonieri, poduri și treceeri desant au executat următoarele lucrări:

- un punct de trecere cu 3 porțițe cu forța de suport de 120 tf;
- un punct de trecere pe pod cu forța de suport de 80 tf și lungimea de 350 m;
- au prezentat demonstrativ darea la apă a materialelor din parcul de pod;
- au executat 9 puncte de trecere pe pod jos metalic PJM-72.

Delegația străină prezentă la exercițiu a fost plăcut impresionată și a apreciat activitatea desfășurată de militarii batalionului, de asemenea au fost apreciate și admise ca și cerințe, performanțele și posibilitățile parcului de pod P.R.-71.

La 04 octombrie 2004, prin restructurarea Batalionului 72 Treceeri, în conformitate cu prevederile Ordinului

Șefului S.M.G. nr. B.5/S/1415/01.07.2004 a luat ființă Batalionul 72 Poduri.

În anii ce au urmat batalionul a avut posibilitatea și capacitățile de a-și demonstra utilitatea și profesionalismul militarilor săi prin misiuni de intervenție la dezastre, în sprijinul populației calamitate, astfel:

- amenajarea unui punct de trecere pe pod pe suportți ficși PJM-72 peste râul Buzău în zona localității Mărăcineni;
- intervenția în sprijinul autorităților locale cu un detașament de salvare – evacuare în zona localității Corbu Vechi;
- distrugerea unei porțiuni din digul de protecție în zona localității Corbu Vechi prin utilizarea a 360 kg TNT de către un detașament de salvare – evacuare – distrugere;
- executarea lucrărilor de refacere a comunicațiilor Latinu – Mănăstire Maxineni;
- refacerea și consolidarea unor porțiuni de drum în localitatea Chiojdeni, județul Vrancea;
- intervenția în sprijinul autorităților locale cu un detașament de salvare – evacuare și consolidare diguri pe râul Ialomița, în zona localităților Slobozia și Țândărei;
- transportul de alimente, apă și ajutoare umanitare pentru populația evacuată, în localitatea Măxineni.

Începând cu anul 2006, când după un răstimp îndelungat Dunărea și-a arătat adevărata forță, Batalionul 72 Poduri ajunge la o „conștiință de sine” care presupune responsabilitatea, dusă până la desăvârșire, de a sprijini prin forțe și mijloace specifice populația afectată de inundații. Misiunile desfășurate în Insula Mare a Brăilei, în zona localităților Frecăței, Țăcău, Vâlciu, Mărașu, Șeicuța prin consolidarea permanentă a digurilor

și prin supravegherea acestora au demonstrat profesionalismul geniștilor pontonieri și înaltul caracter de care au dat dovadă în acele zile de grea încercare.

Încă un motiv care vine să consolideze convingerea că rolul pontonierilor brăileni este indispensabil ansamblului schimbărilor sociale și, nu în ultimul rând, nevoilor comunităților pe de aproape întreg teritoriul țării, este misiunea care s-a desfășurat în zona localității Roznov, din județul Neamț, unde s-a construit un pod de pontoane peste râul Bistrița, pentru a asigura refacerea podului rutier vechi de 80 de ani și posibilitatea ca circa 40000 de oameni din orașelul nemțean și din localitățile

limitrofe să treacă pe celălalt mal, fără a ocoli 40 de km.

Subunitățile de pontonieri se prezintă astăzi ca o specialitate de bază a armeei geniu al cărei rol în ansamblul armatei a sporit considerabil. În acest context, cadrele de comandă din subunitățile de pontonieri cât și subunitățile în ansamblul lor trebuie să-și organizeze și să-și desfășoare activitatea de așa natură încât să fie demni continuatori ai tradițiilor pontonierilor și să aducă o contribuție de seamă la îmbogățirea acestor tradiții, la perfecționarea în continuare a procesului pregătirii pentru luptă, a dotării tehnico-materiale a acestor categorii de subunități.

DIN ACTIVITATEA MODULULUI ROMÂNESC, COMPONENTĂ A INIȚIATIVEI REGIONALE ”BATALIONUL MULTINAȚIONAL DE GENIU TISA”

Locotenent Doru CĂTA

Începând cu anul 2002, sub tutela S.M.F.T., a luat ființă Modulul românesc din cadrul Batalionului Multinațional de Geniu „TISA”, având la bază două acte normative adoptate de cele patru țări partenere. Este vorba pe de o parte de Legea nr. 583 din 28 octombrie 2002 prin care se ratifica Acordul dintre guvernele României, Republicii Slovace, Republicii Ungare și Cabinetului de Miniștri ai Ucrainei și pe de altă parte de Acordul Tehnic încheiat între ministerele apărării acelorași patru țări.

Modulul românesc se constituie din structura B. 52 Ge. care își desfășoară activitățile pe malul Someșului în garnizoana Satu Mare. Trecând peste greutățile inerente începutului, într-o garnizoană fără tradiție în arma geniu, colectivul de conducere a unității a reușit să aducă în scurt timp subunitățile la un

înalt nivel de pregătire de specialitate. La modul generic, misiunea Modulului românesc este de a participa, la solicitarea națiunii afectate, la misiuni umanitare de salvare a populației, a bunurilor acesteia, de limitare și înlăturare a efectelor inundațiilor catastrofale. Transpuse în practică, aceste misiuni se regăsesc în acțiuni de evacuare a populației sinistrate, animalelor și bunurilor, construirea (repararea) digurilor de protecție, asigurarea cu apă potabilă, energie electrică și echipamente a zonelor calamitate, amenajarea și deservirea taberelor de sinistrați, amenajarea și deservirea punctelor de trecere peste cursurile de apă, reconstrucția podurilor existente, amenajarea și deservirea taberelor de sinistrați, precum și alte activități mai mult sau mai puțin prevăzute, de limitare a efectelor

dezastrelor naturale sau accidentelor ecologice.

Dincolo de fadismul teoretico-cazon al ideilor sus amintite, noi geniștii suntem caracterizați de un pragmatism aproape natural, existența fiindu-ne centrată de verbul “a face”. Mărturie peremptorie a acestui fapt, stau toate micile sau marile împliniri ale fiecăruia dintre noi și ale unității în ansamblul ei. Fie că militarii noștri au îndeplinit misiuni în teatrele de operații din Irak, Afganistan, Bosnia sau în comandamente multinaționale NATO, sau că s-au școlit în “țările calde”, ocazia de a ne putea compara cu colegi din alte state, nu a făcut decât să ridice ștacheta pregătirii noastre ca oameni în primul rând, dându-ne în același timp și măsura pregătirii profesionale ca militari.

În ceea ce privește inițiativa regională, anual, cadre din batalion participă, aducând o contribuție substanțială, la desfășurarea reuniunilor Grupului Multinațional de Lucru (MWG) precum și a conferințelor de planificare ale exercițiilor în cadru întrunit. Toamna trecută, un grup de ofițeri, conduși de comandantul batalionului, locotenent colonelul Păun Alexandru, a participat în localitatea maghiară Hodmezovasarhely, la exercițiul întrunit “Blonde Avalanche 2007”. Noutatea specificului exercițiului CPX/CAX/ Command Post Exercise/ Computer Assisted Exercise nu a făcut

decât să evidențieze încă o dată, dacă mai era nevoie, spiritul de “adaptive leaders” al ofițerilor noștri, noțiune mult vehiculată în sistemul de învățământ american.

Memento a filozofalei „fugit ireparabilae tempus”, anul 2007 a prilejuit și sărbătorirea cincinalului existențial al batalionului pe pitorescul meleg sătmărean, ocazie cu care colegi mai noi și mai vechi, unii mai militari, alții mai „civili” au strâns încă o dată rândurile și au celebrat evenimentul așa cum se cuvine.

În 2008, în fața unității stau o multitudine de activități și sarcini, majoritatea ocazionate de deținerea comenzii batalionului multinațional de către țara noastră.

Așadar, la ora citirii acestui articol Conferința inițială de planificare a exercițiului “Blonde Avalanche 2008-ROU” se va fi încheiat, cea principală ar fi în toiul pregătirii, iar instrucția va avea ca obiectiv central pregătirea exercițiului demonstrativ cu subunitățile Modulului românesc.

Optimism, încredere, maturitate, profesionalism. Astea sunt “setările” cu care întâmpinăm orice nouă zi de muncă și care se constituie în premise ce asigură succesul în tot ceea ce întreprindem aici la Satu Mare, capăt de lume pentru cei mai mulți, un nou început pentru noi, geniștii, militarii pe care oamenii se pot baza atunci când greul îi încearcă. Salutăm, așadar, pe toți cei ca noi și să dea Bunul Dumnezeu să nu fie nevoie de a ne dovedi priceperile niciodată.

LOCUL, ROLUL ȘI ROSTUL GENIȘTILOR ÎN BRIGADA 282 INFANTERIE MECANIZATĂ „UNIREA PRINCIPATELOR”

Locotenent Dănuț ȘERBAN

„Pomul se cunoaște după roade iar omul după fapte,,

În strânsă legătură cu celebra butadă creștină mai sus amintită, se poate spune că valoarea Brigăzii 282 Inf. Mecanizată „Unirea Principatelor” se cunoaște după rezultatele foarte bune și excepționale pe care le-a obținut, le obține și le va obține în procesul transformării specifice luptei moderne.

Antrenarea Brigăzii 282 Infanterie Mecanizată în conflictele esențiale, caracteristice luptei moderne presupune fundamentarea strășnică a armelor pe care se bazează, într-un profesionalism, onoare și demnitate. Acesta este blazonul după care noi ca geniști fim în Brigada 282 Inf. Mecanizată „Unirea Principatelor”.

Onoarea, demnitatea și profesionalismul în arma pe care o slujim sub egida Brigăzii 282 Infanterie Mecanizată „Unirea Principatelor” sunt liniile directoare de forță, care ne caracterizează întru totul. A fi genist în această brigadă nu este o simplă stare de fapt specifică orânduirii firești din armata română, mai bine zis este o onoare.

Onoarea despre care vorbesc derivă din faptul că rezultatele obținute de Brigada 282 Inf. Mecanizată „Unirea Principatelor” sunt acelea ale unei mari unități tactice de elită. Sub acest câmp de conștiință trezit, de a fi cei mai buni acolo unde luptăm, geniștii Brigăzii 282 Inf. Mecanizată „Unirea Principatelor” se mențin cu demnitate. Din prima clipă în care Brigada 282 Inf. Mecanizată „Unirea Principatelor” a fost nominalizată ca mare unitate tactică din structura Forțelor Active și a început programul de operaționalizare structurală și acțională, locul, rolul și rostul geniștilor a fost unul crucial.

Suntem unul dintre pilonii pe care brigada noastră se bazează în operațiile militare desfășurate. Importanța misiunilor genistice a făcut ca în 2001 să se înființeze Compania de Geniu a cărei maturizare materială, umană și informațională s-a încheiat în anul 2007, odată cu operaționalizarea Brigăzii 282 Inf. Mecanizată „Unirea Principatelor”.

Misiunile pe care geniștii le desfășoară, rezultatele bune și foarte bune obținute din finalizarea acestora, au configurat în timp importanța lor pe timp de pace, criză și război.

Acționând mereu cu profesionalismul și exigența pe care comandanții noștri ne-o cer, am reușit să devenim în luptă o forță importantă pe care și implicit cu care se pot construi și asigura elementele vitale necesare și suficiente supraviețuirii în teatrele de operații din KOSOVO, AFGANISTAN ȘI IRAK. Acest lucru l-a demonstrat și îl demonstrează necesitatea geniștilor în toate cele șapte misiuni de menținere a păcii pe care Brigada 282 Inf.

Mecanizată „Unirea Principatelor” le-a asigurat.

Necesitatea ca întregul personal al Brigăzii 282 Inf. Mecanizată „Unirea Principatelor” să depună eforturi susținute în studierea, aprofundarea și desfășurarea instrucției potrivit regulamentelor și standardelor specifice NATO, învățarea limbii engleze, utilizarea tehnicii de calcul o constituie un imperativ pentru Compania Geniu în angrenarea Brigăzii 282 Inf. Mecanizată „Unirea Principatelor” în vederea afirmării ca structură pusă la dispoziția NATO.

Am înțeles prin acțiunile pe care brigada le-a desfășurat în teatrele de operații, că a te instrui bine și foarte bine, oferă un con de posibilități mărit de a supraviețui în luptă. De aceea, felul în care ne instrui este felul în care decidem să supraviețuim în luptă...iar aici în sânul Brigăzii 282 Inf. Mecanizată „Unirea Principatelor” militarii prețuiesc viața. Cu alte cuvinte, în Brigada 282 Inf. Mecanizată „Unirea Principatelor” nu există diferențe între o instrucție genistică și o misiune reală decât la nivelul factorilor timp și spațiu.

Mihai EMINESCU afirma că Dumnezeu a trimis cuvintele în lume pentru a îmblânzi lucrurile, parafrazându-l putem spune că noi, geniștii suntem trimiși în luptă de comanda brigăzii pentru a îmblânzi și spori șansele de supraviețuire a militarilor aflați în misiune.

COMPANIA GENIU/ Bg. 2 V.M. LA ORA BILANȚULUI

Căpitan Florin UMBRĂRESCU

Anul 2007 a fost unul plin de împliniri pentru Bg 2 V.M. Compania Geniu, care asigură sprijinul de geniu al

acestei brigăzi, a fost de asemenea implicată într-o serie de activități complexe care au condus mai întâi la

certificarea și apoi la confirmarea acestei structuri ca forță de sprijin la dispoziția NATO.

Astfel, în vara anului trecut s-a desfășurat exercițiul CERTEX 2007 unde au fost evaluați în primul rând comandanții și mai ales disponibilitatea acestora de a lucra pe hartă și a lua decizii eficiente.

În perioada 06-18 octombrie, personalul companiei Geniu a participat la exercițiile ROUEX 07 și MILREX 07 demonstrând că pregătirea asiduă pentru ridicarea gradului de profesionalism dă întotdeauna roade. Principalele misiuni executate au constat în: cercetarea de geniu a itinerarelor precum și a raionului de dispunere, asigurarea mobilității trupelor proprii și a contramobilității inamicului. Alte misiuni executate: asigurarea cu energie electrică a punctului de comandă de mare unitate, mascarea și aprovizionarea cu apă a acestuia.

Militarii companiei au demonstrat spirit de echipă, camaraderie și tenacitate în îndeplinirea misiunilor primite. Modul în care personalul companiei și-a desfășurat activitatea îi recomandă ca militari foarte bine pregătiți, în măsură să-și îndeplinească misiunile în orice condiții.

Acum, în 2008, după finalizarea acestui dificil proces de operaționalizare militarii au trecut la următoarea etapă și

anume menținerea stării de operativitate a tehnicii precum și îmbunătățirea permanentă a nivelului de instruire în acord cu standardele NATO.

În luna iunie a acestui an, pentru prima dată în istoria Companiei Geniu, o grupă de cercetare de geniu va acționa în teatrul de operații din Afganistan. Acest lucru înseamnă foarte mult pentru noi, pentru că în opinia mea tocmai această experiență, a participării într-un teatru de operații ne lipsea pentru a concretiza cunoștințele acumulate până în prezent.

Desigur provocările prezentului sunt nenumărate printre cele mai importante regăsindu-se avalanșa de plecări a specialiștilor noștri către alte structuri, care le oferă condiții mai bune de muncă și salarii mai atractive. De asemenea, decizia formării subofițerilor din rândul soldaților voluntari nu este cea mai eficientă deoarece adeseori aceștia se întorc de la curs cu o mentalitate incompatibilă cu calitatea de subofițer și tocmai de aceea nu pot fi folosiți în scopul pentru care au fost instruiți.

După lecturarea acestui articol ați observat că până acum s-au realizat destul de multe dar și că mai rămân destule de făcut pentru viitor dar poate că nu totul stă în mâinile noastre și eșaloanele superioare vor găsi soluții care să optimizeze activitățile specifice Companiei Geniu.

REGIMENTUL 70 GENIU AVIAȚIE ÎN SLUJBA FORȚELOR AERIENE ROMÂNE

Colonel Ioan GROZA

Apropiata aniversare a 70 de ani de la înființarea Regimentului 70 Geniu Aviație, reprezintă pentru geniștii din Forțele Aeriene încununarea succesului și a măiestriei în executarea lucrărilor în sprijinul unităților de aviație, artilerie antiaeriană, radiolocație și rachete dar și în participări la exerciții și misiuni multinaționale. Cei 70 de ani, la scara istoriei, nu înseamnă prea mult. La scara vieții omenești, însă, lucrurile trebuie privite într-o cu totul altă lumină.

Modernizarea structurală a regimentului a devenit un imperativ având în vedere evoluția structurală a Statului Major al Forțelor Aeriene

Existența regimentului nostru se măsoară în ani de viață închinăți patriei și armatei, în nenumărate zile și nopți de eforturi depuse de către militarii noștri pentru îndeplinirea misiunilor primite.

Păstrând tradiția, cei care ne vor urma, vor construi, cu siguranță, pentru această unitate cu oameni harnici și întreprinzători, o imagine din ce în ce mai frumoasă.

Suntem siguri că toți cei care cunosc această unitate, sunt de acord că oricând și oriunde Regimentul de Geniu Aviație își va îndeplini cu demnitate misiunile și își va onora deviza pe care și-a ales-o "Labor improbus omnia vincit" - munca perseverentă învinge totul.

Locțiitorul comandantului, lt.col. dr. Leonard Glod a coordonat misiunile genistice desfășurate de unitate în dispozitivul Forțelor Aeriene și a participat personal la buna desfășurare a lucrărilor conform proiectelor de campanie, fapt întărit de cei peste 20 de ani de experiență pe șantiere în unități de aviație și apărare antiaeriană.

Statul major al unității, aflat sub comanda lt.col. Vlășceanu Marian, a asigurat planificarea, desfășurarea și logistica procesului de instrucție și pregătire pentru misiuni genistice. R.70 Ge.Av. a desfășurat exerciții anuale de antrenament cu fiecare companie din organica sa înainte de angajarea subunității de geniu în executarea unei lucrări de amenajare genistică în dispozitivul Forțelor Aeriene.

Scenariile exercițiilor s-au întocmit de către comanda unității și s-au avizat de structura specializată din SMFA.

Deplasările în misiuni de amenajare genistică ale subunităților de geniu s-au executat numai în cadru tactic, perfecționându-se astfel noțiunile acumulate în cadrul exercițiilor de rezolvare a unei situații tactice, de luare a deciziei și de conducere logistică.

A devenit o tradiție ca în fiecare primăvară, subordonați din batalionul comandat de lt.col. Ciunel Dumitru să ia drumul Dobrogei în sprijinul colegilor aviatori, artileriști, radiolocațiști și rachetiști. O parte se dislocă la Fetești, ori în alte unități din structura Forțelor Aeriene, iar cea mai mare parte a batalionului ajunge la malul Mării Negre, la Mihail Kogălniceau pentru a asigura sprijinul genistic al unității.

S-au executat cu măiestrie, în termenele stabilite și de o foarte bună calitate următoarele lucrări:

- drumuri din beton și macadam;
- platforme aeronave;
- lucrări de terasamente;
- fundații din diferite agregate;
- parcări în incinta unităților;
- șanțuri pentru colectarea și transportul apelor pluviale;
- transport agregate, materiale de construcție și de logistică;
- mascare obiective;
- amenajare împrejmuire din beton, sârmă ghimpată, plasă sârmă.

În perioada sezonului rece subunități din cadrul regimentului au executat lucrări de dezăpezire și menținerea practicabilității drumurilor în unități din dispozitivul Forțelor Aeriene.

Militarii geniști au contribuit la punerea pietrei de temelie a unor lăcașuri de cult în garnizoanele București și Brașov, executând lucrări de terasamente, fundații din beton, drumuri și alei de acces, amenajări interioare și exterioare.

Acțiuni în pregătirea și desfășurarea SUMMIT-ului NATO

Regimentul a participat cu forțe și mijloace pentru realizarea unor măsuri de siguranță în perioada premergătoare și pe

timpul desfășurării lucrărilor Summit-ului NATO 2008 de la București.

Instrucția cu forțele ce au executat misiuni pe timpul Summit-ului NATO s-a desfășurat în scopul creșterii nivelului de pregătire a acestora pe tipurile de misiuni ce se vor executa pentru îmbunătățirea nivelului de pregătire și confirmarea capacității de executare a misiunilor specifice, în conformitate cu ordinele primite.

Regimentul a asigurat forțe și mijloace pentru îndeplinirea misiunilor, astfel: 2 echipe EOD (x 2 operatori) care au executat, zilnic, cercetarea EOD (EOR) a obiectivelor repartizate; 1 pluton de cercetare de geniu care a asigurat permanent protecția obiectivelor din responsabilitatea Statului Major al Forțelor Aeriene.

În pregătirea Summit-ului NATO, forțe și mijloace din batalionul comandant de lt.col. Alexe Florin au executat în zona cazarmii Ministerului Apărării, următoarele lucrări:

- pregătirea unei platforme betonate de decolare-aterizare;
- lucrări de mascare;
- amenajarea spațiilor din împrejurimi;
- drumuri și alei interioare.

Misiunea a fost cuprinsă în programul de instruire al Regimentul 70 Geniu Aviație care a dispus de personal de

specialitate și mijloace tehnice pentru realizarea lucrărilor.

Lucrarea a constat în realizarea unei platforme pentru aterizarea - decolarea elicopterelor, în condiții meteorologice normale, pe timp de zi și de noapte, cu respectarea normelor de servitute aeronautică (balizaj, împământări electrostatice, ancoraje pe platformă, mijloace mobile de intervenție, sursă de curent suplimentară, de siguranță, dispozitiv pentru marcarea direcției vântului), prevăzute în M.34/1990.

Sarcinile care au generat cerința:

- transportul cu ajutorul elicopterului a unor demnitari, direct de la aeroporturile Otopeni și Băneasa la sediul M.Ap. cu ocazia summitului NATO din luna aprilie;

- asigurarea posibilității de transport, în condiții de siguranță, în caz de urgență, a unor demnitari sau echipe de intervenție la/din M.Ap. în diferite locații;

- executarea unor misiuni de instrucție de către personalul din structurile militare de aviație ale M.Ap., în condițiile transportului de persoane VIP, în locuri strict limitate și restrictive din localități.

Obiectivul a avut ca principală sarcină, asigurarea condițiilor optime de aterizare-decolare elicoptere tip ușor și mediu.

Cerințele funcționale au cuprins:

- realizarea platformei de decolare - aterizare din beton de marcă superioară, la dimensiunile stabilite în proiect;

- amenajarea ca pistă naturală înierbată a zonelor din capetele platformei;

- montarea fișelor de împământare și realizarea balizajului conform instrucțiunilor specifice.

Platforma heliportului a fost racordată la drumul tehnologic prin drumuri, căi

pietonale și mijloace de intervenție cu grătare metalice.

Pe timpul realizării lucrării, au fost îndeplinite prevederile privind organizarea de șantier, locul de depozitare a pământului din excavații și depozitul de agregate, misiunea fiind executată în timpul ordonat, de o foarte bună calitate și cu respectarea datelor tehnice.

Alte lucrări executate de batalionul comandat de lt.col. Alexe Florin în garnizoanele București, Domnești, Chitila, Boboc, Brașov, Otopeni:

- demolarea unor clădiri și transportul materialelor rezultate;

- executarea unor rampe ecologice;

- lucrări de amenajare a parcurilor auto;

- tăierea copacilor și debitarea materialului lemnos;

- măsurători topografice;

- drumuri și alei în zona punctului de comandă și conducere a zborului;

- înlocuit plăci beton pe căi de rulare și drumuri interioare;

- drumuri de acces între bretele și căi de rulare;

- decolmatăre și colmatăre rosturi la căile de rulare și drumuri.

Activități desfășurate pentru elaborarea și aplicarea experimentală a PIM-urilor și PII-urilor

La nivelul unității se desfășoară aplicarea experimentală a PIM-urilor la nivel grupă, pluton și companie de geniu.

Grupul de lucru al unității constituit pentru elaborarea PIM-urilor a parcurs etape intermediare în completarea capitolelor referitoare la evaluarea internă și la cerințele instrucției individuale de sprijin.

În elaborarea PII-urilor specifice, concomitent cu întocmirea capitolelor se

abordează viziunea Forțelor Aeriene privind separarea instrucției individuale pe 4 (patru) nivele, astfel:

- nivelul 1 - specific instrucției militarului după cursul de bază;
- nivelul 2 - specific instrucției militarului în unitățile repartizate;
- nivelul 3 - specific instrucției militarului la cursul avansat în Școala de Aplicație;
- nivelul 4 - specific instrucției militarului care aspiră la nivelul de subofițer.

LUCRĂRI GENISTICE NECESARE INFRASTRUCTURII ESCADRILEI DE ELICOPTERE

Lt. col. Dr. Leonard GLOD

Desfășurarea ultimelor conflicte armate a demonstrat că aviația militară rămâne o armă modernă, decisivă în războiul viitorului, care prin structura organizatorică, tehnica din dotare și utilitățile necesare funcționării ei impun o infrastructură specifică și destul de complexă, indispensabilă pe timp de pace, în situații de criză și pe timp de război.

În cadrul bazei aeriene, factorii de conducere acordă o mare importanță aerodromurilor (de bază și de rezervă) care prin utilitățile oferite permit decolarea și aterizarea aeronavelor din compunerea subunităților și unităților de aviație existente în baza aeriană, precum și elementele ce asigură întreținerea și repararea acestora.

Deoarece, de regulă, aerodromurile nu pot fi pregătite decât din timp de pace și în decursul unei perioade lungi de timp este lesne de înțeles că, pe timpul ducerii acțiunilor de luptă aeriene, escadrilele de

Cele consemnate mai sus pun în evidență faptul că la sărbătoarea geniștilor și la apropiata aniversare a 70 de ani de existență, regimentul este în măsură să execute misiunile principale de construcție, întreținere și refacere a aerodromurilor, elidromurilor și terenurilor de aterizare, de realizare a fortificațiilor pentru protecția personalului, aeronavelor de la sol și a tehnicii de artilerie antiaeriană, de radiolocație și de rachete.

aviație nu vor putea acționa decât de pe aerodromurile deja cunoscute de inamic sau eventual de pe tronsoanele de autostrăzi, care nici ele nu pot fi ascunse cercetării inamicului.

Elicopterele, categorie importantă de mijloace de luptă ce pot exista fie și temporar în cadrul unei baze aeriene, au o mare independență față de aerodromuri, ele putând decola sau ateriza atât pe terenuri neamenajate sau amenajate sumar, cât și de pe platforme dispuse pe clădiri, pe lacuri, în munți etc.

Dislocarea, pe timp de pace, a unităților de elicoptere se face, de regulă, pe unele din aerodromurile neocupate de unitățile

dotate cu avioane dar care constituie aerodromuri de rezervă pentru acestea din urmă.

Acest procedeu este logic și economic deoarece:

- toate categoriile de aviație au nevoie de mai multe aerodromuri la război decât la pace, deci se vor găsi întotdeauna la pace aerodromuri libere pentru a fi dispuse elicoptere pe acestea;

- orice aerodrom amenajat pentru avioane, satisface cerințele și pentru elicoptere;

- dislocarea la pace a subunităților de elicoptere pe aerodromuri, asigură menținerea instalațiilor și elementelor de infrastructură în stare de funcționare, iar dislocarea la război asigură o mai bună mascare.

Pot fi și situații în care, pe timp de pace se vor construi elidromuri, iar la război acestea vor fi transformate prin amenajări suplimentare în aerodromuri.

De regulă, elidromurile se vor amenaja cu pistă (piste) de decolare - aterizare fără îmbrăcăminte artificială. Totuși pentru asigurarea exploatării de durată și în anotimpuri cu precipitații abundente, este necesar să fie cel puțin consolidate sau chiar amenajate cu îmbrăcăminti dure, atât pistele (platformele) de decolare - aterizare cât mai ales căile de rulare și platformele din adăposturile descoperite, din zonele de dispersare și din cele de întreținere. Pentru dispunerea și asigurarea activităților tuturor mijloacelor escadrilei de elicoptere sunt necesare amenajări complexe care se pot efectua de către o companie până la un batalion de geniu-aviație.

Aerodromurile amenajate numai pentru dispunerea, zborul și deservirea elicopterelor se numesc elidromuri. În principiu, elidromurile se amenajează cu

aceleași elemente ca și aerodromurile însă cu o dezvoltare mult mai redusă. Pentru construcția elidromurilor se ține seama de: situația existentă; locul de dispunere a noului punct de conducere al zborului; distanța minimă dintre două axe de platformă să fie de 50 m.l.; elicopterele să poată intra și ieși pe platforme cu motorul în funcțiune; distanța minimă dintre axele elicopterelor care rulează pe bretela inferioară și axele celor care staționează pe platforme să fie de 40 m.l.; distanța de la marginea de est a căii de rulare a avioanelor cu reacție, până la marginea platformelor pentru elicoptere să fie de minim 300 ml.; platforma pentru compensare să fie plană.

De regulă, orice aerodrom îndeplinește și condiții pentru dispunerea și desfășurarea activității de zbor de către subunitățile de elicoptere.

Pistele de decolare-aterizare pentru elicoptere trebuie să permită constituirea pentru start, în dispozitivul de luptă a unui număr stabilit de elicoptere, precum și decolarea elicopterelor prin rulaj și aterizarea lor în regimul autorotației elicei portante.

Astfel, în cazul dispunerii elicopterelor la intervale de trei diametre ale elicei portante, pentru asigurarea constituirii escadrilei în dispozitiv de luptă este necesară o pistă cu dimensiunile de 700 x 550 m. Zonele de siguranță ce se lasă pe direcțiile de decolare-aterizare sunt de 50 ÷ 100 m.

Zonele de acces aerian trebuie să asigure securitatea luării înălțimii de 150 m când ascensiunea se produce sub un unghi mic. (5-12 grade). Panta liniei care limitează înălțimea reliefului natural și a obstacolelor pe căile de acces trebuie să corespundă cu cel mai mic unghi de ascensiune al elicopterului (5 grade).

Rezerva de înălțime a traiectoriei deasupra obiectivelor trebuie să fie de cel puțin 10 m.

Platformele de staționare, când nu se amenajează adăposturi, trebuie să asigure rulara elicopterului cu motor propriu, virajul în jurul uneia dintre roțile principale și să se dispună de puncte de ancorare amenajate. Intervalele și distanțele între platforme trebuie să fie de $2,5 \div 3$ diametre ale elicei portante, iar dispunerea lor să se facă în afara pistei, în zonele de dispersare, sau de întreținere. Platformele se leagă cu pista de decolare-aterizare prin căi de rulare cu lățimea de

cel puțin 1,5 ori ecartamentul terenului de aterizare.

De regulă, în cadrul unui eliodrom trebuie să se realizeze cu prioritate:

platforme pentru dispunerea elicopterelor cu porțiuni de drum de acces = 12;
drum de legătură dintre bretela interioară și calea de rulare a avioanelor=130 m x 12 m; bretelă interioară=283 m x 12 m; platformă pentru compensare și Start = 1.

Necesarul de materiale și dimensiunile pentru executarea unei platforme de decolare – aterizare pentru elicoptere sunt prezentate în tabelul de mai jos.

**NECESAR DE MATERIALE DE PUS ÎN OPERĂ
PENTRU EXECUTAREA UNUI ELIDROM
(o variantă)**

Detalii	U/M	CANTITĂȚI NECESARE PE OBIECTIVE					
		Ob.1 S=5715 m ²	Ob.2 S=1585 m ²	Ob.3 S=3421 m ²	Ob.4 S=425 m ²	Ob.5 S=2000,3 m ²	Total S=13146,3 m ²
Materiale							
Beton BCR 5,0	mc	1372	381	821	102	500	3176
Balast 0-71(60) mm	mc	2744	761	1642	204	1080	6431
Nisip 0-7 mm	mc	960	267	575	72	336	2270
Folie polietilenă	mp	7155	1982	4276	531	2500	16444
Mastic bituminos	kg	7600	3400	3400	250	4500	17150
Cherestea rășinoase	mc	3,75	1,25	2,6	0,5	2,5	10,6
Cuie construcții	kg	2,5	0,25	1,2	-	0,5	4,7

Legendă:

- Obiectivul 1 – cale rulare;
- Obiectivul 2 – drum acces platformă staționare;
- Obiectivul 3 – platformă start;
- Obiectivul 4 – platformă staționare;
- Obiectivul 5 – platformă staționare.

ISTORIE ȘI ACTUALITATE

**BATALIONUL 136 TRECERI
(Partea a I a)**

Plutonier Marius BUTURĂ

Batalionul 136 Pontonieri s-a înființat în perioada 20.06-20.08.1961, fiind prima unitate de pontonieri înzestrată cu parc de pod românesc P.R.-57.

Efectivele nucleului au fost formate din ofițeri, subofițeri și soldați aduși din Regimentul 72 Pontonieri Brăila și Regimentul 2 Pontonieri Turnu Măgurele.

Unitatea a fost dispusă în garnizoana Alba Iulia în actuala cazarmă 510. Încă de la început, Batalionul 136 Pontonieri primește misiunea de a verifica posibilitățile de lucru cu parcul de pod românesc atât în fața unor comisii ale armatei statului polonez, cât și în cadrul aplicațiilor conduse de Armata a II-a și Armata a III-a.

În perioada 10–16 noiembrie 1962, Batalionul 136 Pontonieri prezintă demonstrativ o aplicație privind modul de lucru cu parcul de pod românesc P.R. – 57 în fața elevilor din Școala Superioară de Ofițeri Sibiu și a membrilor Comitetului unificat al Tratatului de la Varșovia.

În perioada 02 august – 18 septembrie 1963 batalionul participă cu toate efectivele și tehnica de luptă la lichidarea urmărilor provocate de inundații pe cursul râului Jiu, în zona localității Câmpul lui Neag.

Un detașament din cadrul Batalionului 136 Pontonieri participă în anul 1971 la executarea unor lucrări de prospecțiuni pe râul Olt, în raionul localității Avrig iar altul participă la executarea unor lucrări de îndiguire în raionul localității Turdeni, județul Cluj.

Batalionul 136 Pontonieri participă cu un detașament în primăvara anului 1973, la prevenirea unor dezastre provocate de înghețarea albiei râului Sebeș, în M-ții Șurean, pe traseul Oașa–Șugag, care ar fi pus în pericol Șantierul de Construcții Hidrotehnice Sebeș.

În perioada 1970-1975 unitatea participă cu un detașament la construirea drumului Transfăgărășean–Nord, iar în anul 1978 primește misiunea de a executa un punct de trecere pe pod de pontoane peste râul Olt, în raionul localității Făgăraș.

Cu ocazia sărbătoririi zilei naționale a României, la 1 decembrie 1991, Batalionul 136 Pontonieri primește denumirea onorifică de „Căpitan Anton Berindei”. Din acest an, unitatea este principalul pol în organizarea manifestărilor prilejuite de ziua națională a României.

În urma inundațiilor din anii 1963, 1970, 1981, 1996, 1999, 2002, 2005 și 2006 batalionul participă cu tehnică și efective la înlăturarea urmărilor provocate de acestea iar la solicitarea organelor administrației locale s-au executat lucrări de refacere, consolidare și reamenajare a unor puncte de trecere peste cursurile de apă în județele Alba, Caraș Severin, Cluj, Hunedoara, Timiș. În urma intervenției Batalionului pentru limitarea urmărilor provocate de inundațiile din anul 2005 în județul Timiș cu personal și tehnică, au contribuit la salvarea de vieți omenești, bunuri materiale și animale, unitatea fiind evidențiată prin mulțumirile ministrului apărării din acea vreme, dl. Sorin Frunzăverde. Menționăm aici doar doi dintre principalii actori ai evenimentelor, plt. maj. Nemeș Vasile și pcc Nichimiș Petru.

În cadrul procesului de restructurare, reorganizare și modernizare a armatei, în anul 1998 Batalionul 136 Pontonieri „Căpitan Anton Berindei” se transformă în Centrul 136 Instrucție Mobilizare (Po), în anul 2002 se transformă în Batalionul 136 Treceri, intrând în subordinea

Brigăzii 4 Geniu Teritorială iar în perioada 01.03-31.05.2007 se reorganizează cu aceeași denumire și se resubordonează Corpului 4 Armată Teritorial „Mareșal Constantin Prezan”.

Începând cu anul 1995, Batalionul 136 Treceeri a pus la dispoziție cadre militare pentru participarea la acțiunile întreprinse de armata română în cadrul

„Parteneriatului pentru Pace” din Bosnia – Herțegovina, Afganistan și Irak și instruirea în comun cu armatele statelor din compunerea NATO.

La controalele executate de eșaloanele superioare, Batalionul 136 Treceeri a obținut numai rezultate bune și foarte bune în toate domeniile și la toate nivelele.

MOTIVAREA GRUPURILOR MILITARE ȘI ACTIVITATEA COMANDANȚILOR DE SUBUNITĂȚI ÎN ACEST SENS

Plutonier Gheorghe BARBU

Relația dintre diferite tipuri de motivare și performanță este determinată de o serie de factori cum ar fi:

- tipul de personalitate;
- tipul sarcinii;
- climatul psihosocial al grupului militar;
- stilul de conducere al comandantului etc.

Pentru obținerea unor performanțe ridicate, comandanții de subunități trebuie să dezvolte la subordonați un complex motivațional în care motivația extrinsecă să aibă un loc central, dar să existe totodată, moderat, **motivația extrinsecă pozitivă** (*totalitatea acelor lucruri ce pot fi obținute în urma desfășurării unei activități sau acțiuni și pentru care militarul consideră că trebuie să depună efort*) ca sursă suplimentară de stimulare, în timp ce **motivația extrinsecă negativă** (*evitarea unor lucruri neplăcute care sunt asociate cu performanțe scăzute*) să ocupe o poziție marginală, recurgându-se la ea doar foarte rar.

Cunoașterea mecanismelor de funcționare a motivației este utilă pentru formarea militarilor în concordanță cu

cerințele vieții psihice. Succesul unei acțiuni depinde în foarte mare măsură de motivația care o susține.

Pentru influențarea motivației pe parcursul pregătirii pentru luptă, comandantul de subunitate trebuie să aibă în vedere:

a) să orienteze intervențiile în raport cu stadiul dezvoltării complexelor motivaționale la fiecare militar și misiunile ce le are de executat (intervenția presupune o bună cunoaștere a subordonaților);

b) să dezvolte la subordonați motive specifice domeniului militar;

c) să țină cont de faptul că motivarea militarilor pentru a desfășura acțiuni eficiente nu se realizează prin îndemnuri și amenințări; aceasta presupune înțelegerea necesității de a se instrui, proiectarea situațiilor ce pot apărea în luptă și, pe această bază, stabilirea modalităților de instruire în timp de pace;

d) să valorifice înclinațiile militarilor;

e) să trezească la subordonați interesul pentru cunoaștere;

f) să creeze un echilibru între motivațiile individuale cu cele de grup, în

scopul realizării unei unități de acțiune a grupului militar;

g) să învețe militarii să-și stabilească scopuri în funcție de posibilitățile lor de acțiune și de solicitările mediului militar.

Pentru formarea unor complexe motivaționale eficiente nu poate fi recomandată o soluție unică. Pornind de la condiții particulare și acționând în conformitate cu ele este necesar a se

acționa în sensul pregătirii treptate a condițiilor pentru promovarea unui complex motivațional eficient. Formarea unui complex motivațional dominat de **motivații intrinseci** (*acele rațiuni interne ale activității care motivează performanța, starea de plăcere și confort determinată de exercitarea unei activități*) reprezintă un proces de dezvoltare individuală și colectivă.

GENIȘTII APELOR ÎN POLIGONUL DE INSTRUCȚIE „VĂRSĂTURA”

Căpitan Valeriu SACARISEANU

Începerea unei noi etape de instrucție la nivel pluton de către Batalionul Nave Treceeri Fluviale s-a executat printr-o serie de exerciții demonstrativ-metodice și exerciții tactice cu trupe în teren pentru verificarea baremelor de „trecere la cald” și îmbarcarea – debarcarea bateriei de artilerie a Batalionului 285 Artilerie.

Pe timpul sezonului rece, la navele din dotarea unității, se scoate apa din instalațiile de încălzire a motoarelor și a cabinelor. Exercițiul demonstrativ a avut ca scop verificarea timpilor de punere „la cald” (introducerea apei în instalații) pe parcursul a 72 ore.

Finalizarea activității s-a executat printr-un FTX în care s-a urmărit scoaterea navei în marș și executarea unui punct de trecere pentru îmbarcarea – debarcarea unei baterii de artilerie din cadrul Batalionului 285 Artilerie. Exercițiul s-a desfășurat în poligonul de instrucție Vărsătura, poligon care permite desfășurarea de exerciții tactice de specialitate și tabere la apă.

Obiectivul stabilit pentru a fi atins a fost îmbarcarea tehnicii unei baterii pe un singur bac într-un timp cât mai scurt.

S-au încercat mai multe scheme de amplasare, în final reușindu-se îmbarcarea tehnicii unei baterii de artilerie. În urma acestui exercițiu unitatea va întocmi un material cu lecții învățate, care va permite în viitor executarea în timp cât mai scurt a îmbarcării – debarcării tehnicii de artilerie.

Dificultatea executării manevrelor de îmbarcare este generată de spațiul relativ îngust al bacului și de lungimea ansamblului camion – obuzier.

Exercițiul a fost presărat pe toată durata cu momente tehnico-tactice, pentru a crea un cadru cât mai apropiat de cel real. Militarii și-au dovedit încă o dată profesionalismul și simțul practic în rezolvarea tuturor incidentelor apărute. Pe viitor batalionul intenționează să coopereze cu cât mai multe unități, pentru desfășurarea în comun a taberelor și exercițiilor de specialitate, căpătând astfel o experiență diversificată, în funcție de tehnica specifică fiecărei unități.

Luna aprilie demarează cu activități de instrucție multiple pentru subunitățile de luptă ale Batalionului Nave Treceți Fluviale, acestea desfășurând o serie de exerciții tip FTX în Poligonul de instrucție Vărsătura pentru evaluarea nivelului de instruire atins la sfârșit de etapă.

Pentru realizarea unui cadru tactic cât mai aproape de o situație reală, Batalionul Nave Treceți Fluviale a cooperat cu subunități ale Batalionului 72 Poduri, realizându-se, îmbarcarea, transportul și debarcarea tehnicii acestuia, cu Plutonul Cercetare din Compania Stat Major a Batalionului pentru cercetarea locurilor favorabile amenajării punctelor de trecere. Obiectivele acestor exerciții au fost executarea punctelor de trecere pe bacuri și ceamuri peste Brațul Arapu, antrenarea militarilor șoferi și punțiști în executarea îmbarcării și debarcării tehnicii pe mijloace fluviale cât și executarea de manevre cu tehnica auto în spații înguste.

În acest sens, Grupul 1 și 2 Nave Treceți Fluviale au participat la desfășurarea exercițiilor cu 2 bacuri și 2 ceamuri. Acestea derulându-se pe parcursul a două zile, în prima zi s-a amenajat un punct de trecere pe ceamuri iar a doua zi un punct de trecere pe

bacuri. Tehnica auto tip Dac 665 T și Dac 665 G din componerea Batalionului 72 Poduri a fost îmbarcată pe nave și transportată într-un raion la debarcaderul amenajat de Batalionul 72 Poduri din Insula Arapu.

Pe timpul exercițiilor s-au realizat momente tehnico-tactice, care au fost rezolvate cu eficiență maximă acestea constând în exerciții de vitalitate, incendii la bord, remorcarea navelor avariate și intervenția unor echipe pentru evitarea acțiunii minelor eșuate. În cadrul exercițiilor s-au făcut remarcați comandanții de nave M.m. Dragomir Doru, M.m. Precup Sorin, M.m. Popescu Nicolae care au reușit rezolvarea incidentelor în scurt timp și cu eficiență maximă.

În a treia zi s-a executat fortarea Brațului Arapu în dreptul kilometrului

fluvial 178 de două grupe treceri desant din Compania Treceri Desant a Batalionului Nave Treceri Fluviale. La exercițiu au participat toți soldații-gradații voluntari din batalion pentru a marca efectivele companiei de infanterie ce urmau a fi trecute peste brațul Arapu în vederea forțării cursului de apă. Legăturile radio și fir cu punctele de comandă au fost asigurate de Plutonul Comunicații. În cadrul exercițiului s-a urmărit trecerea trupelor în cel mai scurt timp peste brațul Arapu și forțarea malului Insulei Arapu în vederea cuceririi unui cap de pod.

Comandanții de plutoane au creat momente tehnico-tactice diverse, trecerea

prin zone contaminate chimic și prin câmpurile de mine ale inamicului, îndepărtarea minelor de râu ancorate și nimicirea grupelor de cercetare diversiune ale inamicului. Pentru a testa la maxim abilitățile comandanților de grupe și implicit a motopropulsoriștilor, aceștia au acționat pe timpul forțării sub focul inamicului, fapt care a pus în evidență experiența comandantului de grupă sg.maj. Zainea Mihăiță și sgv. Gurgu Gheorghe, sgv. Ștefănescu Răzvan și sgv. Stoica Gabriel. Se poate afirma în final, că exercițiile s-au ridicat la nivelul așteptărilor, iar subunitățile evaluate au obținut calificativul „instruit”.

MANAGEMENTUL ACTIVITĂȚILOR COMANDANTULUI SUBUNITĂȚII EOD PENTRU APLICAREA PROCEDURILOR EOD

Maior Petre BARBU

Succesul cu care organizația militară își realizează obiectivele propuse depinde în mare măsură de eficiența managementului. În activitatea de conducere comandantul subunității EOD trebuie să manifeste inițiativă, spirit creator, înaltă capacitate organizatorică, operativitate, îndrăzneală, etc.

Comandantul subunității EOD, în funcție de calitățile sale, nivelul de pregătire și poziția ierarhică, desfășoară o serie de activități caracteristice misiunilor pe care le îndeplinește. După primirea și însușirea misiunii, comandantul subunității EOD, aplicând funcțiile managementului conduce activitatea conform ordinelor primite.

Exercitând funcția de previziune, comandantul subunității EOD poate orienta subunitatea pe care o conduce spre

obiective și linii de acțiune în concordanță cu evoluția fenomenelor și proceselor din mediul militar, creând astfel premise favorabile pentru performanțe înalte.

O organizare și coordonare corespunzătoare asigură cea mai eficientă îmbinare a factorilor ce influențează procesul instructiv-educativ, cu implicații benefice asupra performanțelor subunității EOD prin producerea efectului de sinergie.

Antrenarea corespunzătoare a personalului îl mobilizează și îl polarizează spre atingerea obiectivelor și obținerea de performanțe înalte.

În actul de conducere, principiul unității de comandă constă în faptul că orice structură militară, ca și oricare membru al organizației se subordonează nemijlocit, integral și neechivoc doar unui singur comandant (șef). Totodată, acest principiu se concretizează în faptul că orice activitate ori acțiune militară în care este angajată o subunitate, unitate sau un comandament se desfășoară potrivit unei singure concepții și unui plan unic.

Principiul centralizării conducerii este foarte apropiat de cel al unității de comandă. Deși unii analiști tind a le da semnificații identice, ele se deosebesc. Concret, centralizarea deciziei pornește tot de la necesitatea manifestării sistemice a instituției militare (înțelegând structurile ca părți ale unui sistem integrator și, în același timp ca sistem, în relație cu propriile componente). În virtutea acestei necesități, acțiunile structurilor subordonate, ca parte a altor acțiuni mai ample, decurg din misiunea primită de la eșalonul superior. Acest mod de a privi, în planul conducerii, relația dintre parte și întreg se înscrie într-o logică pe care nimeni n-o poate neglija.

Cu toate acestea, centralizarea conducerii nu exclude manifestarea

libertății de acțiune și inițiativei comandanților subordonați, cu alte cuvinte a descentralizării.

Principiul corespondenței dintre autoritatea, competența și responsabilitatea comandanților (șefilor) ilustrează modul în care sunt formulate și aplicate normele și exigențele cu privire la exercitarea formală și informală a puterii, în raport cu răspunderea ce le revine pentru conducerea eficientă a subunității EOD.

În exercitarea prerogativelor ce-i revin, comandantul subunității EOD își manifestă autoritatea prin deciziile și ordinele pe care le formulează și prin care își asigură subordonarea voinței subordonaților, în virtutea poziției și drepturilor cu care a fost investit oficial. Pe de altă parte, intensitatea percepției autorității și a supunerii autentice și deliberate a propriului comportament al subordonaților voinței comandantului sunt în raporturi direct proporționale cu competența acestuia, rezultat al pregătirii științifice, profesionalismului, calităților și experienței în conducere.

Promovarea spiritului de echipă este, pentru managementul modern, unul dintre cele mai reprezentative principii.

Pentru a percepe corect cerințele acestui principiu, este necesar să se înțeleagă ce reprezintă o echipă managerială.

Funcțiile conducerii subunității EOD

Cel mai important moment al procesului managerial în orice organizație militară îl reprezintă decizia managerială. Decizia managerială se regăsește în toate funcțiile managementului și anume:

- previziunea – se încheie cu decizia privind obiectivele și direcțiile de acțiune;
- organizarea și coordonarea – se finalizează cu decizia de armonizare a personalului și a activităților;

- controlul – se încheie cu decizii de corecții în vederea realizării obiectivelor.

Definirea și înțelegerea acestor funcții este necesară pentru a se sublinia importanța lor în cadrul organizației militare precum și pentru a le putea aplica la rezolvarea corectă a problemelor cuprinse în tematica prezentului articol.

Este ușor de observat că lipsesc comanda și antrenarea. Rațiunea acestei interpretări se află în constatarea că procesul de conducere reprezintă un ansamblu al activităților manageriale în care este cuprins întreg personalul subunității EOD, într-un management în echipă. Dar, nu orice membru al echipei este investit cu autoritatea de a decide, a formula comenzi (misiuni transmise prin ordine și dispozițiuni) ori a antrena (a angaja, prin motivare și stimulare) personalul subunității EOD în stabilirea și îndeplinirea obiectivelor.

Decizia și comanda sunt atribute ale conducerii ce aparțin, în exclusivitate, comandantului subunității EOD, iar antrenarea aparține leadership-ului.

a) Previziunea

Ca funcție a conducerii subunității EOD, previziunea constă într-un ansamblu complex și dinamic de activități, cu predilecție de natură

intelectuală, metodic efectuate, pentru a determina tendințele de evoluție a propriei structuri, obiectivele sale, căile de acțiune în vederea realizării acestora, modul de asigurare și alocare a resurselor necesare.

În modul cel mai general, previziunea dă răspunsurile următoarelor întrebări:

- Ce trebuie și ce poate fi realizat de structura proprie?

- Când și prin ce acțiuni trebuie realizat?

- Cu ce resurse trebuie realizat și când se asigură acestea?

b) Organizarea

Dacă decizia este motorul conducerii acțiunii, iar planificarea riguroasă premisa sa, organizarea este privită ca un complex de activități manageriale desfășurate în vederea utilizării eficiente a resurselor umane, materiale și financiare de care dispune o organizație, precum și gruparea specifică a activităților, repartizarea acestora pe componente structurale și corelarea elementelor caracteristice – mijloace, obiecte ale muncii și forța de muncă – pentru a realiza un scop. Organizarea răspunde, în principal, următoarei întrebări:

- Cum va contribui fiecare componentă a sistemului condus la pregătirea acțiunilor și îndeplinirea misiunilor?

c) Coordonarea

Funcția de coordonare se materializează prin ansamblul activităților manageriale cu caracter operațional constând în intervenția promptă și reglatoare a comandanților subunităților EOD în vederea desfășurării acțiunilor și activităților conform planificării și a aplicării corectivelor impuse de situație, cât și a dirijării resurselor astfel încât ele

să fie angajate în acțiune la momentul oportun, în cantitatea și de calitatea necesară, în scopul realizării misiunilor ordonate sau deduse, la timp și cu eficiență.

d) Controlul

Funcția de control presupune un ansamblu de activități de natură informațională, menite să stabilească starea subunităților EOD pe timpul și la sfârșitul activităților și acțiunilor, nivelul rezultatelor în comparație cu obiectivele stabilite inițial (fixate prin planuri și comandă) și să determine corectivele necesar a se aplica. Controlul ar trebui să răspundă la întrebările:

- Acțiunea se desfășoară așa cum s-a prevăzut?
- Rezultatele obținute corespund rezultatelor așteptate?
- Ce trebuie făcut ca acțiunea să se încadreze în parametrii cantitativi și calitativi ai misiunii?
- Ce trebuie perfecționat sau schimbat în cadrul subunității?

Aplicații ale principiilor și funcțiilor manageriale la realizarea misiunii subunității EOD

Comandantul subunității EOD răspunde de supervizarea activităților EOD la nivelul subunității, inclusiv în ceea ce privește efectuarea propunerilor privind organizarea și înzestrarea subunităților EOD. Prin urmare denumirea de manager cade cu precădere în sarcina comandantului de subunitate. Aplicarea eficientă și oportună a principiilor și funcțiilor managementului organizației militare duc în ultimă instanță la îndeplinirea cu succes a misiunilor în condițiile unui mediu periculos și schimbător. Prezintă în

continuare un posibil model de aplicare a acestor concepte conforme cu activitățile subunității EOD.

Previziunea pentru activitatea EOD trebuie să înceapă cu pregătirea listelor inițiale de personal și materiale, a planurilor operaționale și trebuie să continue pe întreaga perioadă a operațiilor și a activităților. Planificarea mai necesită asigurarea inițială a structurii pe care o conduce, pe baza estimărilor privind activitatea terestră, maritimă și aeriană, în funcție de mediul în care este competent să intervină.

În cooperare cu personalul din structurile corespunzătoare, comandantul subunității EOD răspunde de menținerea stării de pregătire a personalului din subordine și de testarea capacității de îndeplinire a misiunii. Pregătirea personalului din subunitățile EOD este o sarcină foarte dificilă ținând cont de noutatea domeniului abordat, de vastitatea acestuia în ceea ce privește tipologia munițiilor, explozivilor, diversitatea și caracterul misiunilor ce îi revin. Pregătirea militarilor pe linie EOD cade în sarcina Centrului de Pregătire EOD din Râmnicu Vâlcea.

Comandantul subunității EOD trebuie să coordoneze misiunile structurii și să pregătească procedurile EOD pentru fiecare situație în parte. De asemenea, el trebuie să coordoneze împreună cu structurile corespunzătoare asigurarea asistenței suplimentare prin sprijinirea personalului din subordine atunci când resursele organice existente la momentul primirii misiunii se dovedesc insuficiente sau inadecvate. Solicită, dacă este cazul, sprijinul structurilor civile sau militare specializate privind serviciile de urgență, utilități publice, poliție, elicoptere, etc. Solicitățile de forțe speciale trebuie

făcute la autoritățile în drept.

Concluzii

Funcțiile managementului organizației militare se întrepătrund organic, ignorarea uneia sau unora reflectându-se prompt și substanțial în diminuarea calității și, implicit, a eficacității proceselor manageriale. Abordarea interdependentă a funcțiilor managementului organizației militare este determinată și de caracterul

sistematic al organizației, astfel încât orice deficiență la nivelul conducerii se reflectă în scăderea eficienței activităților desfășurate.

Ca o concluzie, se poate spune că îndeplinirea obiectivelor propuse de către o organizație militară depinde în mare măsură de eficiența managementului adoptat și de capacitățile managerului militar.

Grupul 2 EOD: realizări, preocupări prezente și de perspectivă

Maior Claudiu PRAPORGESCU

Mediul strategic este în egală măsură periculos și ambiguu. Instabilitatea crescută în întreaga lume a generat conflicte regionale, războaie civile, atentate, atacuri teroriste, trafic de droguri și o mare varietate de încercări de intimidare prin forță, provocări care se manifestă inclusiv pe timp de pace.

Continuă dezvoltare a munițiilor de înaltă tehnologie, folosite de o varietate de sisteme de armament - muniții de artilerie, rachete balistice și de croazieră, proiectile reactive neregulate, bombe care dispersează o gamă variată de submuniții pentru interzicerea accesului/**Area Denial Munition**, dar și amploarea fără precedent pe care au luat-o atentatele teroriste cu dispozitive explozive improvizate – IED în teatrele de operații în care acționează unități și subunități din Armata României, au condus la necesitatea apariției unor subunități specializate care să lupte împotriva acestora. În aceste condiții și având în vedere angajamentele Armatei României în cadrul NATO, în anul 2005 în cadrul Batalionului 96 Geniu a luat ființă Grupul 2 EOD.

Grupul 2 EOD din Forțele Terestre este o structură în curs de operaționalizare destinată să asigure sprijinul EOD marilor unități/unităților militare din zona sa de responsabilitate și la nevoie forțelor dislocate în teatrele de operații.

Grupul 2 EOD este structurat pe două plutoane organizate pe echipe EOD. Echipele EOD sunt echipe grele sau echipe ușoare în funcție de personalul încadrat și echipamentele din înzestrarea acestora. Ca un element de noutate, în organizarea plutoanelor EOD au fost introduse echipe dotate cu câini antrenați pentru detectarea dispozitivelor explozive – echipe EODD. Spre deosebire de forțele

de geniu care au misiuni de deminare, subunitățile EOD au rolul de a elimina sau reduce pericolele generate de munițiile convenționale, chimice, biologice neexplodate și dispozitivele explozive improvizate care amenință personalul, obiectivele, materialele, operațiile acțiunile și activitățile militare pe timp de pace și la război.

Având în vedere complexitatea misiunilor executate de aceste subunități, precum și nivelul de cunoștințe și deprinderi necesare îndeplinirii acestora, echipele EOD se compun numai din subofițeri certificați conform standardelor NATO la Centrul de pregătire EOD, Rm. Vâlcea. O echipă EOD este compusă din șeful echipei și 1-2 operatori EOD. Șeful de echipă este și instructorul acesteia, fiind responsabil pentru acțiunile

și deciziile sale, precum și pentru viața și siguranța membrilor echipei. Având în vedere responsabilitățile sale, șeful de echipă este selecționat din rândul celor mai buni operatori, iar la încadrarea în funcție semnează „Angajamentul șefului echipei privind responsabilitățile”.

Echipa EOD poate acționa individual sau împreună cu Grupul EOD și este în măsură să intervină pentru a neutraliza incidentele care implică munițiile explozive convenționale, inclusiv munițiile explozive chimice și biologice, precum și dispozitivele explozive improvizate.

În funcție de natura misiunii și specializare, echipa EOD poate fi dotată cu mijloace și echipamente specifice care să-i asigure îndeplinirea în timp operativ

și în condiții de siguranță a misiunilor primite printre care enumerăm: autovehicul de intervenție blindat, robot telecomandat, echipamente pentru detecția/localizarea de muniții îngropate, echipament radiografic, echipament mecanic sau pirotehnic pentru extragerea rapidă și sigură a focoaselor, echipament pentru detecția și identificarea încărcăturilor explozive și agenților chimici sau biologici din munițiile explozive, etc.

La momentul actual, lipsa unor echipamente EOD esențiale limitează capacitatea de intervenție la o gamă variată de incidente EOD.

Deviza structurilor EOD „Curaj, tenacitate, profesionalism” și-a găsit deplina acoperire în activitatea Grupului 2 EOD de la înființarea sa

și până în prezent. Subunitatea a participat la o gamă variată de activități, prin care s-a remarcat în cadrul Forțelor Terestre, printre care putem enumera: instructaje de specialitate pentru detașamentele ANA TRAINING care s-au dislocat în teatrul de operații Afganistan, asigurarea sprijinului EOD pe timpul desfășurării SUMMIT - ului Francofoniei în anul 2006 și pe timpul SUMMIT - ului NATO în anul 2008, asigurarea asistenței de specialitate pe timpul tragerilor de luptă cu toate categoriile de armament în poligoanele din zona de responsabilitate, tabere de instrucție de specialitate organizate în cooperare cu structuri EOD ale celorlalte categorii de forțe ale Armatei și prezentarea de exerciții demonstrative

destinate atât familiarizării personalului Armatei României cu specialitatea EOD, cât și pentru populația civilă.

Elaborarea de proceduri tehnice EOD – EOD TP reprezintă o preocupare importantă și de actualitate pentru activitatea Grupului 2 EOD, în acest sens începându-se testarea unor astfel de proceduri pentru anumite categorii de muniții. De asemenea, perfecționarea standardelor de performanță atinse de militarii încadrați ca operatori EOD, precum și perfecționarea prin cursuri de specialitate a celor nou încadrați, reprezintă o provocare și un obiectiv fundamental în activitatea subunității.

O altă componentă importantă a activității Grupului 2 EOD o reprezintă Serviciul de Intervenție EOD, ceea ce presupune menținerea unei capacități operaționale ridicate a operatorilor, echipamentelor și tehnicii prevăzute pentru intervenția la incidentele EOD ce

se pot produce în zona sa de responsabilitate.

În general activitatea Grupului 2 EOD este foarte încărcată și solicită la maxim capacitatea de concentrare a comenzii Grupului 2 EOD și a operatorilor EOD în rezolvarea tuturor problemelor legate de acordarea de asistență de specialitate EOD și de asigurare a cadrului organizatoric necesar desfășurării misiunilor.

Ca preocupări de perspectivă, Grupul 2 EOD va trebui să implementeze în procesul de instrucție, programele de instrucție pentru misiuni specifice subunităților EOD, să realizeze operaționalizarea prin încadrarea cu personala tuturor funcțiilor și dotarea cu echipamente EOD de înaltă performanță conform normelor de înzestrare și continuarea procesului de pregătire prin cursuri de specialitate EOD și de cunoaștere a dispozitivelor explozive improvizate în țară și străinătate.

2007 – 2008, PERIOADĂ MARCANTĂ ÎN ISTORIA GRUPULUI EOD AL FORTELOR AERIENE

Locotenent Lucian CONSTANTINESCU

Dacă în numărul trecut am prezentat date introductive despre Grupul EOD, cum ar fi înființarea, încadrarea, specializarea și pregătirea prin exerciții, acum ne vom axa pe activitățile marcante desfășurate în perioada 2007 – 2008.

Astfel, în luna octombrie 2007, Grupul EOD a participat la exercițiul de evaluare a structurilor puse la dispoziția NATO, „ROUEX 07”, având ca finalitate afirmarea structurii (STARTASSESS). În urma acestui exercițiu, Grupul EOD a fost remarcat și apreciat în mod pozitiv de evaluatorii NATO pentru profesionalismul

și tenacitatea de care au dat dovadă pe durata evaluării.

Ulterior, începând cu 1 ianuarie 2008, grupa EOD destinată NRF-10 a intrat în perioada de stand-by. Concomitent, personalul Grupului EOD a intrat într-un program de instruire special, în vederea participării la Summitul NATO, unde a executat misiuni de cercetare a obiectivelor și traseelor de deplasare a coloanelor oficiale. Activitatea a fost încununată de succes, ținând cont și de experiența acumulată pe perioada „Summit-ului Francofoniei”, activitate desfășurată în 25 - 29 Sept. 2006.

Pentru anul în curs, sunt programate o serie de exerciții naționale și multinaționale, ce vă vor fi prezentate în numerele viitoare ale revistei:

- în luna iunie, exercițiul de evaluare națională a unor structuri din Forțele Aeriene „RECUPERATORUL 2008”, în cadrul căruia Grupul EOD va executa misiuni specifice, în vederea obținerii unei aprecieri realiste a modului de reacție a structurilor evaluate, în situația existenței amenințărilor teroriste;

- în luna decembrie, exercițiul sub comandă UE, BAPEX-2008, ce se va desfășura în Franța, locație aleasă și ca urmare a numirii acestei țări la președinția UE.

Pe lângă activitățile menționate mai sus, pe durata întregului an, membrii Grupului EOD, vor coordona pregătirea EOR a personalului din MU/U ale Forțelor Aeriene prin participarea directă în locațiile acestora și desfășurarea de exerciții de alarmare. Prin aceasta se urmărește:

- antrenarea echipelor EOR și a personalului ce execută serviciul de permanență în unitate;

- observarea și îmbunătățirea modului de reacție a personalului militar și civil la amenințările cu bombă sau la descoperirea UXO/IED;

- pregătirea EOR și C-IED a personalului dislocabil în teatrele de operații.

Începând cu luna ianuarie a anului curent, Grupul EOD, a făcut un salt evolutiv în ceea ce privește dotarea cu echipamente majore, prin achiziționarea de roboți de intervenție la IED, cort multifuncțional și suplimentarea pentru acest an cu mijloace auto blindate, echipamente de protecție individuală și de intervenție la incidente EOD. Astfel, s-a

îmbunătățit gradul de dotare cu tehnică și materiale până la un nivel ce asigură îndeplinirea cu succes a misiunilor.

În prezent, Grupul EOD a devenit cunoscut și publicului larg, ca urmare a prezentării de tehnică, echipamente și a modului de acțiune, în cadrul desfășurării unui exercițiu demonstrativ în fața reprezentanților mass-media (televiziune, radio și presa scrisă).

„O explozie puternică a spulberat, ieri, un colet, în care putea să fie o bombă artizanală. Din fericire, a fost vorba doar de un exercițiu al Grupului EOD (Explosive Ordnance Disposal - neutralizarea dispozitivelor explozive), din cadrul Forțelor Aeriene Române, mobilizat pentru apropiatul Summit NATO”. Militarii au simulat distrugerea unui colet suspect, descoperit pe traseul de deplasare a unei coloane oficiale a NATO. Conform scenariului exercițiului, desfășurat într-un poligon al Forțelor Aeriene Române, de lângă Capitală,

pachetul suspect, de dimensiuni apreciabile, reclama neapărat intervenția Grupului EOD.

Echipa de militari, formată din operatori și specialiști în explozivi, s-a deplasat la fața locului cu tot echipamentul din dotare, de ultimă generație și compatibil cu standardele NATO: autovehicul blindat VAMTAC, robot telecomandat, echipament foto-

video, echipament radiografic, scuturi din kevlar și costume de protecție etc.

Robotul, mâna dreaptă a pirotehnistului. Robotul telecomandat, special conceput pentru astfel de misiuni, a fost ghidat de un operator până în apropierea coletului, pentru a-l filma cu camera video. Imaginile, preluate pe un laptop, nu i-au ajutat pe pirotehniștii militari să-și dea seama ce conține coletul. Pentru că exista riscul ca pachetul să conțină o bombă, militarii au trecut la neutralizarea sa.

Cu ajutorul aceluiași robot, coletul a fost detonat în deplină siguranță. După explozie, un pirotehnist echipat cu un combinezon de protecție a verificat dacă în zonă se află resturi de materiale explozive. Când acesta a constatat că în zonă nu mai există niciun pericol, ceilalți militari au adunat resturile și le-au dus la un laborator pentru a fi analizate și pentru a putea fi folosite ca probe juridice.

APLICAREA CONCEPTULUI EOD ÎN TEATRUL DE OPERAȚII AFGANISTAN

Sublocotenent George VACARIU

Acest articol este destinat reliefării situației existente în Afganistan, atât din punct de vedere conceptual cât și acțional, raportat la câmpul semantic deschis de E.O.D. (explosive ordnance disposal). Textul se bazează pe materialele de specialitate emise de O.N.U. (Organizația Națiunilor Unite) prin instituția specializată în reglementarea regimului armelor și munițiilor în zonele de conflict (U.N.M.A.C.A.)

Activitatea E.O.D. desfășurată în teatrul de operații din Afganistan este reglementată de standardele de acțiune referitoare la muniția din Afganistan. Aceste standarde se actualizează anual,

articolul de față bazându-se pe normele emise la 02 iulie 2007.

Punerea în stare sigură și îndepărtarea muniției neexplodate în condiții de eficiență este o parte integrală a concepției de intervenție asupra munițiilor existente în Afganistan și se bazează pe principiul conform căruia deminarea terenului se poate realiza prin intermediul unor echipe de luptători coezive ce acționează prin suportul logistic oferit de organizații specializate în astfel de probleme.

Centrul de intervenții asupra muniției neexplodate din Afganistan, ca instituție O.N.U. este însărcinat cu responsabilitatea de a identifica și dezvolta proceduri, cerințe de management și siguranță pentru toate misiunile înglobate de conceptul E.O.D., ca parte din intervenția asupra minelor.

Operațiunile specifice E.O.D. includ detecția, identificarea, evaluarea câmpului de mine, proceduri de punere în stare sigură, recuperarea și îndepărtarea tuturor tipurilor de muniție existentă, indiferent de țara de proveniență sau perioada dispunerii lor. Activitățile de deminare a terenului, care de multe ori, sunt confundate fără temei cu termenul de E.O.D. deși apar într-o sferă de activități distincte.

Conceptul de E.O.D. acoperă și următoarele activități:

- îndepărtarea muniției rezultate din deminarea punctelor de lucru;
- îndepărtarea stocurilor de muniție neexplodată abandonate;
- operațiunile ce acoperă plaja activităților de casare prin ardere sau detonație.

Pentru realizarea acestor operațiuni, centrul de acțiune anterior amintit a dezvoltat patru nivele de acțiune și calificare E.O.D. Fiecare nivel de specializare necesită o perioadă de practică înainte de admiterea la pregătire

pentru nivelul superior. Aceste nivele de pregătire sunt:

a) *Nivelul 1* – asigură competențe de localizare, descoperire, identificare și distrugere a muniției pe locul în care a fost descoperită, sub asistență; tehnicianul de nivel 1 este autorizat să distrugă doar acele mine pentru care a fost pregătit;

b) *Nivelul 2* – asigură calificarea unui specialist de a pune muniția în stare sigură și de a îndepărta din punctul de lucru elementele mici de muniții neidentificate, cum ar fi submunițiile, grenadele de mână și mortierele de calibru 84; această categorie de specialiști poate interveni cu exploziv brizant în misiuni, poate distruge muniții cumulative, dar îi este interzis să intervină asupra elementelor de muniție ce conțin fosfor alb; un stagiu de minim 2 ani (după absolvirea cursurilor specifice nivelului 1) este necesar pentru a accede la cursurile pentru acest nivel;

c) *Nivelul 3* – asigură capacitatea acțională pentru un specialist certificat de a pune în stare sigură o plajă largă de muniții neexplodate cum ar fi: rachetele, munițiile de tanc, de artilerie de maxim calibru 240 sau asupra munițiilor cumulative; dacă este asistat de un specialist de nivel superior, poate fi autorizat să pună în stare sigură o muniție neexplodată ce conține fosfor alb; un stagiu de minim 3 ani (pentru specialistul de nivel 2) este necesar pentru a urma specializarea în acest nivel;

d) *Nivelul 4* – asigură capacitatea unui specialist certificat de a distruge părți din muniții neexplodate, de a le pune în stare sigură sau după caz să le distrugă prin tehnici specifice E.O.D. muniție de rang scăzut (care are o durată de dispunere considerabilă); tehnicienii care au dobândit acest nivel nu au

autoritatea de a distruge muniții ce conțin uraniu sărăcit, combustibil lichid, agenți chimici sau explozibili speciali ce se aprind la contactul cu aerul, decât în condiții speciale; aceste condiții speciale se referă la un stagiu de pregătire realizat de UNMACA cu scopul de a conștientiza participanții de riscurile suplimentare impuse de aceste tipuri de muniție; un stagiu de minim 4 ani este necesar (pentru un specialist de nivel 3) pentru admiterea la formele de pregătire specifice acestui nivel.

Sarcinile E.O.D., în zona de operații analizată, se execută expres conform celor patru niveluri descrise anterior; este necesar ca aceste calificări să fie obținute prin absolvirea cu succes a cursurilor de pregătire, autorizate fie de UNMACA, prin Centrul de intervenții asupra munițiilor, fie de organizațiile care desfășoară activități pe această linie în Afganistan; calificările emise de astfel de organizații pot fi echivalate în concordanță cu standardele impuse de UNMACA prin doctrina AMAS, în capitolul 3 al acesteia – Instruire & Calificări.

Activitățile specifice E.O.D. se realizează în puncte de lucru care îndeplinesc condițiile impuse de AMAS. Conform doctrinei acestei organizații,

fiecare punct de lucru trebuie să aibă cel puțin un supraveghetor. Aceste persoane sunt absolvenți ai cursului de nivel 2 și au competențele de intervenție asupra munițiilor explozive stabilite anterior. Pentru operațiunile de distrugere a depozitelor de muniții este necesară aprobarea scrisă a UNMACA și sub directa supraveghere a unui tehnician de nivel 4.

În momentul în care aceste activități se vor desfășura vor trebui să fie în concordanță cu capitolul 20 din AMAS – Puncte de lucru pentru distrugerea muniției. În cadrul acestui capitol observăm că punctele de lucru în care se distruge muniții speciale ocupă un statut special. Organizațiile care intenționează să distruge muniții speciale au nevoie de consimțământul scris al UNMACA.

Munițiile speciale conțin elemente de:

- Uraniu sărăcit;
- Combustibil lichid;
- Agenți chimici;
- Exploziv special ce se aprinde la contactul cu aerul.

Când astfel de operații primesc aprobare de la UNMACA se vor desfășura sub directa conducere a unui specialist nivel 4 cu pregătire specifică. Specialiștii care răspund de aceste activități trebuie să aibă actualizate cunoștințele referitoare la munițiile speciale. Acest tip de informații pot fi consultate pe site-ul www.mineactionsstandards.com sau pot fi puse la dispoziția persoanelor autorizate de UNMACA.

Supraveghetorii punctelor de lucru, indiferent de muniția distrusă sunt obligați să respecte următoarele cerințe:

- Să planifice adecvat activitățile ce urmează să se desfășoare;
- Să aleagă un punct de lucru adecvat pentru distrugerea muniției ce

îndeplinește condițiile de siguranță pentru mișcare de pe locul de dispunere. Pentru criteriile de alegere a acestor puncte se poate consulta capitolul 20 din doctrina AMAS;

- Să asigure personal pentru sprijinul medical în concordanță cu capitolul 30 din doctrină – Sprijin medical & Evacuarea victimelor;

- Să asigure comunicații cu organizația care are mandat pentru activitățile desfășurate, și să le mențină la parametri funcționali, conform capitolului 24 din doctrina AMAS – Comunicații;

- Să asigure condiții de transport, depozitare și mânăuire a muniției și explozivului în conformitate cu capitolul 18 – Depozitare, Transport & Mânăuirea explozibililor;

- Să asigure echipamentul de protecție, în conformitate cu gradul de risc al activităților desfășurate;

- Să asigure informarea autorităților și a comunității locale referitor la activitățile desfășurate și la măsurile de siguranță impuse;

- Să conceapă măsuri de asigurare pentru luptă, după necesități;

- Să asigure repartizarea personalului pe sarcini, conform pregătirii și misiunilor de îndeplinit;

- Respectarea măsurilor de siguranță în lucrul cu munițiile și explozivii;

- Verificarea punctelor de lucru, după finalizarea lucrărilor și luarea tuturor măsurilor necesare pentru punerea acestora în siguranță.

Mișcarea muniției

Punctele de lucru în care sunt descoperite elemente de muniție neexplodată, pot conferi posibilitatea distrugerii acestora pe locul identificării doar dacă sunt asigurate zonele de

siguranță impuse de conducătorul lucrărilor de distrugeri.

Dacă zonele de siguranță nu pot fi respectate, atunci se impune mișcarea muniției în vederea transportului acesteia într-un punct de lucru ce respectă zonele de siguranță amintite.

Mișcarea muniției trebuie aprobată de specialistul EOD responsabil cu punctul de lucru. În funcție de muniția descoperită se stabilește și nivelul de competență al specialistului EOD, având în vedere cele 4 nivele de competență amintite.

Toate elementele de muniție trebuie mutate din poziția inițială prin intermediul unei gheare de piscică și a unei funii din poziție adăpostit, ca o măsură de protecție împotriva asigurării la deplatare (capcanelor explozive).

Când muniția trebuie distrusă în punctul de lucru în care a fost descoperită și există riscul de a produce pagube unei proprietăți private, atunci trebuie impuse o serie de măsuri de protecție suplimentare.

Proceduri de punere în stare sigură și tehnici de reducere a efectului unei explozii

În mod normal muniția explozivă neidentificată trebuie distrusă în locul în care a fost descoperită, prin detonație.

Dacă acest lucru nu este posibil este necesară aplicarea procedurilor de punere în stare sigură, specifice fiecărui tip de muniție sau aplicarea unor proceduri de diminuare a efectului de explozie a muniției. Aceste tehnici trebuie să respecte procedurile acreditate și recunoscute internațional de instituția gestionară a acestor activități – UNMACA – pentru muniția descoperită în Afganistan. Dacă tehnicile amintite nu sunt folosite în sprijinul unor experimente

destinate cercetării unor fenomene legate de EOD, în acest caz pentru a fi aplicate aceste tehnici de punere în stare sigură este necesară aprobarea în scris a membrilor UNMACA cu drept de semnătură.

Prezentele tehnici pot fi aplicate de un specialist de minim nivel 3 și sub directa îndrumare a unui specialist de nivel 4.

Anterior aplicării acestor tehnici atât focosul cât și muniția trebuie identificate. În caz contrar, acest lucru se raportează la UNMACA și muniția respectivă nu va fi atinsă până la identificare.

Când se aplică aceste proceduri, distanța de siguranță va fi calculată ca în cazul lucrului cu exploziv brizant.

Pentru standardizarea activităților EOD în Afganistan, membrii UNMACA au stabilit un cadru specific fiecărei activități destinate identificării, manipulării și distrugerii muniției.

Toate organizațiile implicate în EOD sunt obligate să asimileze și să pună în practică aceste proceduri acreditate UNMACA în caz contrar riscând pierderea licenței de practică și implicit falimentul.

Aceste proceduri nu trebuie să se adreseze la nivel ipotetic „cum trebuie pus în practică”, dar mai ales la nivel „cum se pune în practică”.

Acest cadru trebuie privit ca o serie de proceduri standard de operare și face referire la:

1. Mijloacele de inițiere. În cazul în care, în punctul de lucru nu există riscuri generate de electricitate sau unde radio se va folosi inițierea pe cale electrică pentru toate încărcăturile de exploziv, datorită gradului de siguranță conferit.

2. Măsuri de asigurare a muncii. Se aplică în cazul în care este necesară protecția proprietății învecinate sau a

infrastructurii, sau pentru a preveni contaminarea zonelor de lucru și trebuie adaptate misiunilor de îndeplinit astfel încât gradul de protecție propus să fie atins.

3. Echipament individual de protecție. Nivelul adecvat de protecție, în concordanță cu criteriile AMAS – capitolul 22, trebuie asigurat la fiecare misiune EOD, exceptând situațiile în care echipamentul poate compromite siguranța tehnicienilor. Datorită spectrului larg al munițiilor descoperite, activitățile EOD nu pot fi protejate în totalitate prin intermediul acestui echipament de protecție, întotdeauna existând un risc calculabil. Echipamentul destinat protecției tehnicienilor asigură un nivel minim de protecție, acesta fiind completat prin cunoașterea munițiilor și a tehnicilor de punere în stare sigură, respectiv de respectarea măsurilor de siguranță impuse.

4. Calitatea muncii. Acest deziderat este esențial pentru activitățile EOD. Toate organizațiile implicate în activitățile EOD de pe teritoriul Afganistanului sunt obligate să desfășoare controale de calitate a muncii asupra tuturor echipelor ce lucrează cu muniții cel puțin o dată pe lună, pentru a asigura siguranța și eficiența operațiunilor desfășurate. Normele UNMACA de calitate a muncii asigură cadrul legal pentru norme proprii dezvoltate de organizațiile implicate în EOD. Aceste norme au rolul de a depista orice deficiență ce intervine atât în pregătirea cât și în practica specialiștilor EOD înainte de a deveni accidente de muncă.

5. Raportarea muniției. Atunci când organizațiile de profil primesc rapoarte de la specialiștii proprii, atât din punctele de lucru din Afganistan cât și din afara

acestora, detaliile trebuie raportate structurilor acreditate AMAC.

Aceste detalii cuprind:

- Localizarea exactă prin GPS și un crochiu al zonei;
- Tipul și cantitatea muniției, dacă sunt recunoscute, dacă nu se trimit cadre foto;
- Distanța până la zonele locuite și riscurile posibile;
- Informații de la populația locală referitoare la muniție;

➤ Marcajele de pe muniții sau semnele de avertizare.

După cum putem concluziona, din informațiile acestui articol operațiunile EOD desfășurate în Afganistan sunt deosebit de complexe și pentru a le practica, o organizație de profil ce acționează în teritoriul amintit are de urmat proceduri spinoase atât la nivel conceptual și ne referim aici la procesul de pregătire al tehnicienilor, cât și acțional și ne referim la lucrul practic.

EO - DD TEAM

Plt.maj. Negoescu Florian

Echipele EO-DD/ detecția dispozitivelor explozive cu ajutorul câinilor

Câinii sunt acum folosiți în multe țări pentru deminare și curățarea de UXO. Procedurile diferă de la o țară la alta, dar următoarele principii generale se aplică în toate țările.

Fiecare câine necesită pregătire intensivă împreună cu conducătorul lui. Aceasta este făcută de obicei la un centru de creștere și dresaj câini.

Câinii lucrează cel mai bine în zone deschise cu vegetație mai puțin înaltă (în funcție de vegetație și de abilitățile câinelui). Câinii nu sunt folosiți în condiții de umezeală, vegetație deasă ori zone rezidențiale, deoarece în aceste condiții, acuitatea olfactivă a animalului este perturbată de mediul înconjurător.

De asemenea, câinii nu pot fi folosiți nici în condiții de mediu excesiv uscat.

Câinii au nevoie de antrenament de menținere tot timpul, în particular dacă ei lucrează cu diferite mine și/sau dispozitive care conțin mai multe tipuri de exploziv.

Într-o zonă impusă a fi deminată de către câini, prima dată se face o curățare/deminare manuală de către un pionier, a unui culoar în jurul zonei având o lățime, de regulă, de 1 m (inclusiv calea de acces la zonă). Lățimea zonei ordonată a fi deminată/curățată de câine să fie de 8 până la 15 m, exact lungimea lesei, înaintarea câinelui făcându-se perpendicular pe direcția vântului. Acest lucru poate fi determinat cu ajutorul unui steguleț plasat într-un colț al zonei.

Un alt motiv pentru a executa curățarea manuală în jurul zonei, este de a cerceta existența firelor de tracțiune (tripwires). Unii câini sunt antrenați pentru a le depista, dar există dezacorduri dacă o pot

face în siguranță sau dacă firele sunt foarte subțiri sau acoperite pe jumătate de vegetație căzută, să fie folosiți.

Câinele este introdus în zonă și comandat de conducătorul lui să traverseze zona. Conducătorul apoi se deplasează cca. 60 cm pe culoarul de pe margine, câinele executând o nouă traversare. Dacă unul dintre câini a terminat o zonă, un alt câine este introdus, împreună cu conducătorul lui, pentru a cerceta din nou aceeași zonă. Dacă nici acesta nu indică existența explozivului, zona ordonată este declarată ca fiind curățată și sigură.

Un câine este antrenat să indice prezența explozivului prin așezarea lângă locul unde a fost descoperit mirosul. Când oricare câine indică prezența explozivului, locația este marcată printr-un semn pus pe marginea zonei. Dacă este primul câine un alt câine este introdus și va traversa aria până va indica locația din nou. Conducătorul câinelui/operator EO, se poate apropia cu grijă, traversând aria „curățată” de cei doi câini. Este posibil ca cel de al doilea câine să indice o locație omisă de către primul câine. În acest caz această locație este prima cercetată manual de către operatorul EO.

După ce o locație a fost cercetată manual, curățarea se reia din acel punct continuând lucrul în direcția vântului. Zona este lată de 8 m perpendicular pe direcția vântului, dar poate fi mult mai lungă pe direcția vântului. Dacă un câine indică un dispozitiv exploziv, procedura curentă cere ca întreaga zonă să fie curățată manual. Câinii bine antrenați pot cerceta până la 3000 m² de fiecare, pe zi. Totuși este foarte greu ca acest lucru să fie realizabil. Un pionier, de pildă, nu va putea niciodată să curățe în acest ritm.

Dintre actele criminale create pentru a introduce frică și îngrijorare în rândul populației unei nații, unul dintre cel mai folosit și cu efect mare, este atacul cu bombă. Nu este o coincidență faptul că grupurile teroriste și de crimă organizată folosesc pentru a-și atinge scopurile agresive, materii explozive. Totodată scopul este de a omorî, intimida, panica, ori dezbinarea autorității statale, atacul cu bombă fiind elementul criminal favorit.

Una dintre cele mai eficace contramăsuri de prevenire și detecție a dispozitivelor explozive este echipa EO-DD.

Acțiunile inițiale ce pot fi luate ca răspuns la o amenințare cu bombă depind de tipul acesteia. Evacuarea zonei poate sau nu poate fi ordonată, decizia aparținând comandantului incidentului; dar zona obligatoriu trebuie evacuată în cazul în care echipa EO-DD este chemată pentru o evaluare inițială la locul incidentului.

Zona trebuie evacuată din două motive:

- a) reducerea la minim a riscului pentru populația din zona periculoasă, în cazul unei explozii accidentale sau controlate;
- b) eliminarea distragerii atenției câinilor special dresați.

Avantajul folosirii echipei EO-DD este dat de comuniunea câine-om, câinele

fiind cel ce poate detecta materiile sau dispozitivele explozive iar conducătorul său este cel ce știe să-l îndrume pe acesta, având experiență și cunoștințe despre explozivi/dispozitive explozive și specializat în tehnici de cercetare EO.

Întrebuințarea cea mai des folosită a echipelor EO-DD și probabil cea mai importantă este de a cerceta zone și clădiri, împotriva oricărei amenințări cu bombă. O echipă EO-DD bine antrenată poate face efectiv o cercetare cu mult mai bună decât orice număr de oameni.

Totodată când operatori EOD sunt disponibili în zona unde există o amenințare, operatori care pot identifica obiecte suspecte, nu trebuie subestimat

ajutorul lor, din contră sunt anunțați de locația alertei. Folosirea EO-DD ajută unei persoane care face cercetarea să beneficieze de avantajul mirosului foarte dezvoltat al unui câine. Nimeni, niodată, să nu încerce să miște, deschidă sau să atingă un obiect suspect de a fi un dispozitiv exploziv fără să fie antrenat special să o facă.

Echipele EO-DD sunt de folos în multe investigații în aproape orice tip de armă, muniție sau exploziv. Ele sunt folosite mai ales acolo unde este nevoie să se localizeze unul sau mai multe obiecte/dispozitive explozive care ar putea fi ascunse în zonă.

ANTRENAMENTUL ȘI FOLOSIREA ÎN SERVICIU A CÂINELUI PENTRU DETECTAREA MATERIALELOR EXPLOZIVE

Locotenent dr. Marius PANAIT

Centrul de creștere instrucție și dresaj câini, care actualmente funcționează ca anexă a Centrului de Pregătire pentru Geniu „Panait Donici” Rm. Vlcea, este singura unitate de profil din țară, care pregătește câini de serviciu, pentru toate categoriile de forțe, terestre, aeriene și navale, contribuind la înzestrarea unităților militare, conform statelor de organizare ale acestora.

Întreaga activitate a C.C.I.D.C. se poate sistematiza în următoarele repere:

- conducerea activității de reproducție, creștere, predresaj și dresaj a câinilor, pentru diferite categorii de serviciu;
- elaborarea planurilor de dresaj a câinilor în specializarea pază obiective și selecționarea animalelor pentru această activitate;

- întocmirea planurilor de instrucție a conductorilor câinilor de serviciu;
- organizarea și conducerea activității de instruire a conductorilor;
- organizarea și conducerea exercițiilor de antrenament, predresaj și dresaj a câinilor.

Începând cu anul 2008, unitatea noastră instruieste câini de serviciu din rasa Ciobănesc german, pentru detectarea materialelor explozive, ce vor intra în

componenta grupurilor EOD, din cadrul tuturor categoriilor de forțe, un rol determinant în obținerea unor exemplare valoroase, constituindu-l antrenamentul acestora, care este un proces complex de pregătire și perfecționare a pregătirii cuplului chinotehnic prin repetarea organizată, metodică, sistematică, teoretică și practică la locul de muncă a exercițiilor de dresaj necesare câinilor de serviciu pentru dezvoltarea calităților psiho-fizice, a deprinderilor formate în timpul dresajului și adaptarea acestora la necesitățile misiunilor specifice unităților EOD.

1. Menținerea deprinderilor formate în timpul dresajului

În condițiile în care nu se repetă periodic exercițiile care stau la baza formării unor deprinderi, acestea din urmă se sting treptat cu scurgerea timpului. Pentru prevenirea pierderii capacității de lucru a câinilor, este necesar ca, în mod planificat și metodic, să fie repetate aceste exerciții într-un sistem complex, algoritmat, eficient și adaptat fiecărui cuplu. Planificarea va avea în vedere toate exercițiile din dresajul de disciplinare și specializare, dar în special, exercițiile la care câinele este deficitar.

2. Perfecționarea deprinderilor formate în perioada dresajului

Datorită faptului că posibilitățile nervoase și fizice ale câinelui sunt limitate, formarea și perfecționarea deprinderilor necesită un timp îndelungat.

Astfel, în perioada dresajului nu se poate realiza decât formarea deprinderilor necesare în serviciu, de unde și necesitatea continuării dresajului în cadrul procesului de antrenament, pentru perfecționarea acestor deprinderi, precum și pentru adaptarea rapidă la situațiile ce apar cu ocazia folosirii câinilor în

serviciu.

Antrenamentul câinilor pentru detectarea explozivilor se desfășoară după o planificare metodică, judicioasă, complexă, urmărindu-se scopuri bine definite, în raport de tipul de sistem nervos al câinelui, stadiul de dresaj la care s-a ajuns, precum și de condițiile în care este folosit câinele de serviciu și rezultatele obținute.

3. Exersarea deprinderilor formate în perioada dresajului în locuri, medii și condiții cât mai apropiate de realitatea serviciului

Condițiile complexe de la locul de muncă, mult diferite de cele existente la unitatea în care s-a efectuat dresajul în ceea ce privește mediul natural, colectivitățile umane, zonele geografice, spațiul de cazare și, nu în ultimul rând, situația operativă, influențează de multe ori negativ, la început, capacitatea de lucru a câinelui.

Pentru adaptarea cât mai rapidă la condițiile locului de muncă, este necesar ca, odată ajuns la unitate, conductorul împreună cu câinele din dotare, să efectueze o recunoaștere a terenului prin deplasări repetate în teren, timp de 2-3 zile, în scopul acomodării câinelui la condițiile specifice de mediu și colectivitate. În această perioadă de acomodare, care se poate extinde la 1-2 săptămâni, rezultatele obținute prin

folosirea câinilor sunt uneori inconstante, mai puțin relevante, datorită separării acestora de colectivitatea în care a avut loc instruirea pe timpul cursului, a schimbării programului de hrănire și dresaj, a condițiilor de cazare, apariției unor excitanți noi, a fenomenelor de readaptare și reintegrare, etc. Se cere din partea conductorului mult calm, revenirea progresivă la exercițiile mai dificile din dresaj, repetarea fiecărui exercițiu cu răbdare pentru o cât mai rapidă acomodare la condițiile noului loc de muncă și problematica antrenamentului.

La sfârșitul perioadei de acomodare, câinele trebuie să obțină cel puțin rezultatele înregistrate la terminarea cursului de calificare. Odată încheiată această perioadă, se vor avea în vedere la planificarea antrenamentului exerciții cu grad ridicat de dificultate.

4. Dezvoltarea calităților fizice și nervoase ale câinelui, antrenarea lui la eforturi prelungite, pe timp de zi, de noapte, în condiții atmosferice dificile

Acest obiectiv se realizează prin planificarea antrenamentului în mod progresiv și în condiții din ce în ce mai dificile în ce privește durata, ora la care se lucrează, condițiile atmosferice, mediile frecventate, precum și dificultatea

exercițiilor. Acești parametri nu vor fi schimbați toți în același timp, ci, treptat, de la simplu la complex. Astfel, se va urmări, la început, prelungirea timpului de lucru, apoi, realizarea aceluiași performanțe la diferite ore din zi și din noapte, ulterior, executarea exercițiilor în situații cât mai apropiate de realitatea practică.

Complexitatea antrenamentului câinilor de serviciu pentru detectarea materialelor explozive, este dată atât de structura cât și de multitudinea exercițiilor specifice dresajului de disciplinare și de specializare, ce se vor executa de către conductorii din grupele EOD.

5. Exerciții ale dresajului de disciplinare ce se execută cu ocazia antrenamentului.

Antrenamentul de disciplinare trebuie să se execute zilnic, printr-o planificare judicioasă, disciplina reprezentând un factor important în executarea corectă a exercițiilor din dresajul de specializare.

Exercițiile de disciplinare ce trebuie executate la antrenamentul câinilor pentru detectarea explozivilor sunt următoarele:

- ⇒ mersul alături de conductor;
- ⇒ poziția așezat;
- ⇒ poziția culcat;
- ⇒ întoarcerile din mișcare;
- ⇒ lăsare în poziție și chemarea la conductor.

6. Exerciții ale dresajului de specializare ce se execută cu ocazia antrenamentului

Antrenamentul de specializare se va desfășura, zilnic, în diverse locuri și condiții, cât mai apropiate de realitatea serviciului, folosindu-se prin rotație întreaga gamă de explozivi avută la dispoziție.

Având drept scop menținerea, fixarea și perfecționarea calităților formate în procesul de dresaj, aceste activități

trebuie desfășurate cu un înalt simț de răspundere și profesionalism, pentru realizarea obiectivelor propuse.

Pentru categoria de serviciu detectare explozivi, exercițiile antrenamentului de specializare sunt următoarele:

- căutarea unui obiect cu miros de exploziv plasat la autovehicule;
- căutarea unui obiect cu miros de exploziv plasat în bagaje, cutii, colete, containere;
- căutarea unui obiect cu miros de exploziv plasat în camere, săli, hale, holuri, garaje, etc.;
- căutarea unui obiect cu miros de exploziv plasat la persoane.

Antrenamentul câinilor pentru detectarea explozivilor trebuie realizat de conducători bine pregătiți profesional, în special, în probleme de chinotehnie, de metodică a instruirii și conducerii câinelui de serviciu, flexibili în gândire, dornici de afirmare, preocupați pentru cunoașterea modalităților specifice de utilizare a acestui mijloc.

În acest context, se impune perfecționarea continuă a cunoștințelor, formarea de noi priceperi și deprinderi în

REPERE ISTORICE

REMARCABIL ÎNAINȚAȘ AL GENIȘTILOR Generalul C-TIN N. HÎRJEU

lucrul cu câinele, fapt pentru care, în planurile de pregătire profesională a conductorilor, trebuie să se includă o tematică adecvată acestui scop.

Un rol important revine de asemenea coordonatorilor acestei activități, pentru creșterea calității și eficienței muncii în acest domeniu.

În situații deosebite, este necesar ca problemele ce apar să fie aduse la cunoștința factorilor de decizie, iar în cazul unor aspecte de strictă specialitate în domeniul dresajului, pot fi contactate cadrele Centrului Creștere Instruire și Dresaj Râmnicu Vâlcea, pentru rezolvarea operativă și eficientă a momentelor mai dificile din activitatea conductorilor câini serviciu.

Rezultă din cele prezentate mai sus că antrenamentul reprezintă o latură deosebit de importantă a dresajului câinilor pentru detectarea explozivilor, executarea acestuia în condiții optime permițând animalelor să dea randamentul maxim în executarea exercițiilor de dresaj, iar cuplului om-câine să fie în măsură să acționeze optim, de fiecare dată când se ordonă o misiune.

Bibliotecar Virgil MAREȘ

Arma geniului a dat oștirii române, țării, multe și proeminente figuri militare sporindu-i continuu meritul și gloria, așa cum au fost: mr. P. DONICI; Gl.d. C-tin BAROZZI; Gl.d. C-tin BUDIȘTEANU; Gl.d. Anton BERINDEI; Gl.d. C-tin POENARU; Gl. Gh. SLÂNICEANU; Gl. Vasile I. NĂSTUREL; Gl. Grigore CRĂINICEANU; Mareșalul C-tin PREZAN; Gl. c.a. Arthur VĂITOIANU; Gl. d. Scarlat PANAITESCU ș.a.

Contemporan cu multe din aceste personalități marcante ale vieții militare din ultimele două decenii ale sec. XIX și primele trei decenii ale sec. XX generalul C-tin Hîrjeu se detașează ca scriitor și gânditor militar, ca strălucit comandant, organizator și pedagog.

Marele savant Nicolae Iorga spunea despre generalul Hîrjeu că era un *“militar de o largă cultură, de un spirit critic ascuțit și de un frumos echilibru al gândirii”*.

Cei care l-au cunoscut mărturisesc că la generalul Hîrjeu nu trecea nici o zi fără lectură sistematică, fără o cugetare scrisă și trebuie să fi fost adevărat, din moment ce în perioada 1880-1922 a dat publicității peste 300 de lucrări din care 9 manuale și cursuri didactice, la care se adaugă câteva mii de pagini rămase în manuscris.

Răsfoind imensa lui operă rămâi impresionat profund de ascendența vertiginoasă până la deplina sa formare ca gânditor militar de certă valoare, făcând din dragostea pentru țară și armată un adevărat cult.

Descendent al unei vechi familii moldovenești Generalul C-tin Hîrjeu s-a născut la Brașov la 10 decembrie 1856. După ce își termină studiile liceale, urmează Școala militară de ofițeri de

artilerie și geniu, pe care o absolvă în 1876 la vârsta de 19 ani și jumătate fiind avansat sublocotenent.

Pe timpul războiului de independență este ofițer subaltern în compania a 3-a săpători-minari a B.Ge. participând la lucrările de asediu al garnizoanei Plevna, unde se remarcă prin priceperea și devotamentul său.

După încheierea păcii, este trimis în Franța unde urmează cu deosebit succes cursurile Școlii politehnice din Paris, pe care o termină în anul 1880 și apoi ale Școlii de aplicație de artilerie și geniu de la Fontainebleau pe care o absolvă în 1882. Atât în țară cât și în Franța a fost printre primii în promoție.

Capacitatea sa intelectuală ca și pregătirea militară generală de excepție i-au fost apreciate prin avansare la alegere și la excepțional. La 39 de ani era deja colonel iar la 48 de ani era general de brigadă.

În lunga sa carieră de peste patru decenii, generalul Hîrjeu a fost profesor de fortificații la Școala militară, la Școala specială de artilerie și geniu, la Școala superioară de război, precum și la Școala națională de poduri și șosele. A fost

director al geniului, comandant al R.1 Ge, comandant al D.6 Focșani și al C.1A. Craiova și de 2 ori ministru de război (1912 și 1918), afirmându-se pretutindeni ca un desăvârșit organizator și excelent îndrumător al ofițerilor din subordinea sa.

A îndeplinit misiuni și peste hotare reprezentând cu cinste armata română. A fost președintele comisiei care a organizat secțiunea militară română la expoziția universală de la Paris din anul 1900.

Opera sa cuprinde lucrări de teorie militară generală, studii de tactică, de pedagogie și psihologie militară, de istorie militară, lucrări cu caracter tehnico-militar, cursuri (de fortificație permanentă și pasageră, de comunicații, telegrafie militară, de căi ferate, topografie militară, de geometrie descriptivă), cursuri apreciate de contemporani ca „*niște capodopere ale epocii în care au fost predate*”.

Dintre lucrările sale se detașează prin valoarea lor științifică, documentară și originală:

a) „Întrebuințarea căilor ferate în războiul din 1877-1878”, tradusă și publicată ulterior în Franța și Germania;

b) „Istoria armei geniului” (1902) – lucrare distinsă de Academia Română cu premiul Herescu Năsturel;

c) „Pregătirea armatei pentru război” (1905);

d) „Școala Comandamentului armatei” (1910);

e) „Din învățămintele războiului de astăzi” (1915-1916), în 2 volume;

f) „Studii și critice militare” (1921).

Valoarea deosebită a operei sale științifice, ca și personalitatea omului de înaltă cultură a fost apreciată de Academia Română care, în 1909, îl primește pe generalul Hârjeu în rândurile sale ca membru corespondent.

Ca instructor și pedagog generalul Hârjeu a acordat o mare importanță pregătirii ofițerilor, atât profesional și educațional cât mai ales din punct de vedere al comenzii, al conducerii. Cerea ofițerilor pe lângă instrucție profesională temeinică, o cultură generală foarte dezvoltată și o educație militară și cetățenească bine așezate, obținute prin studiu perseverent, prin comandă continuă, prin lucrări personale.

Conchizând asupra acestei probleme teoreticianul și practicianul Hârjeu sublinia că; „...*orice ofițer trebuie să aibă o valoare profesională, care se poate dobândi prin instrucție și o alta, morală, care se capătă prin educație*”.

Talentul deosebit al generalului C-tin Hârjeu s-a manifestat și în domeniul istoriografiei militare, pe care o considera ramură a istoriei poporului român. „*Istoria militară, mai cu seamă, nu trebuie să se mărginească numai la narațiunea evenimentelor militare, care se succed, ci să-și expună faptele în raporturile lor de interdependență, să prindă mănunchiul condițiilor care le explică, să caute marile principii care se afirmă și se confirmă prin stăruința efectelor lor în domeniul militar și să alcătuiască din legi..., așa primită și așa întocmită istoria militară devine o știință*”.

Pe generalul Hârjeu îl animau faptele eroice din trecutul armei sale geniu, apuciind cu justete că „*pildele stârnesc mai mult decât cuvintele goale*”, că „*regimentele sunt cu atât mai tari cu cât se vor rezema mai mult pe o tradiție vestită*”. În acest sens stă mărturie vibranta sa cuvântare intitulată „*Pilde și virtuți ostășești trase din trecutul trupelor de geniu*”, rostită în 1901 când se afla la comanda R.1 Ge.

Dar meritul său excepțional îl reprezintă apariția, în 1902, a monumentalei lucrări “ISTORIA ARMEI GENIULUI”, editată în condiții grafice excelente pentru vremea aceea.

Timp de 5 ani, după cum însuși mărturisește, a adunat și ordonat o mulțime de date și documente, structurând-o pe trei părți mari:

- a. Trupele de geniu;
- b. Serviciul de geniu și cazarmamentul armatei;
- c. Fortificațiunile țării.

Cu profund respect și dragoste față de înaintași, generalul Hîrjeu scria în prefața lucrării “...aduc omagiul meu de recunoștință celor care au lucrat la propășirea armeei; șefilor neîntrepuți, care i-au pus temelia trainică, i-au deschis drumul, pe care călcăm astăzi cu mândrie și cu încredere în viitor și au înrădăcinat în sufletul nostru simțul datoriei și al cinstei; fruntașilor armeei, ale căror figuri vor rămâne de-a pururea nestinse în mintea noastră”.

PRIZONIERII DIN U.R.S.S.

Maior (r) Iulius Mureșan

Generalul Ioan Teodorescu, comandantul Brigăzii 20 Infanterie, în momentul când
REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2008

În linii esențiale acesta a fost scriitorul și gânditorul- generalul C-tin Hîrjeu- care ca un titan adevărat, cu spiritul său analitic, critic și de prevedere a realizat prin erudiția sa vastă o trainică operă științifică ce va dăinui mereu în panteonul culturii militare românești.

A făcut parte – așa cum l-au apreciat contemporanii, din “...categoria oamenilor a căror întreagă viață a fost o muncă fără preget, conștiincioasă și constructivă, închinată intereselor mari ale țării și în special ale armatei”.

S-a stins din viață în vara anului 1928 cu satisfacția unui bătrân militar care și-a făcut pe deplin datoria.

În urma sa a lăsat o operă științifică vastă, cuprinsă în 28 de volume.

O importantă operă inedită o constituie jurnalul său zilnic, format din 54 de carnete, cu 9000 de pagini scrise mărunt, în care a însemnat întâmplări personale, evenimente deosebite extrase din ziare și reviste, diferite observații pe care le-a ținut începând din 1912.

Pentru meritele sale, acest inginer militar de excepție, a fost distins cu Virtutea Militară, Steaua României, Crucea Treceerii Dunării și cu alte înalte distincții militare. Specialiștii îl consideră un important om de știință.

Generalul HÂRJEU rămâne o personalitate militară marcantă, de primă mărime, în istoria armatei române, a armeei geniu, un exemplu strălucit de devotament și dragoste de patrie pentru generațiile viitoare.

a constatat în seara zilei de 23 august, că sovieticii dezarmează trupele române și

nu permit acestora să se replieze spre zoneleordonate de Marele Stat Major, a ordonat Regimentului 91 Infanterie din Alba Iulia să „tragă” împotriva acelor trupe sovietice care atacau și dezarmau unitățile române. În după amiaza zilei de 24 august, generalul a fost luat prizonier. „Am fost prins – povestea mai târziu generalul - mi s-a luat centura, portofelul cu 16.000 lei, un pachet cu pansament din buzunar, binoclul, revolverul, porthartul, mănușile, două genți de piele cu efecte de îmbrăcăminte.” Ulterior, a fost transportat la comandamentul sovietic, unde generalul Șerapov, comandantul Diviziei 42 gardă, l-a întrebat dacă dorește să dea ordin de depunere a armelor și să lupte apoi alături de trupele sovietice. Teodorescu îi va răspunde că nu poate fi vorba de depunerea armelor, dar că va lupta bucuros alături de sovietici „cu condiția să primească ordin de la comandamentul român.”

Foarte apreciat printre prizonierii din lagărele sovietice va fi generalul **Traian Stănescu**, căzut prizonier la sovietici în 24 noiembrie 1942, când comanda Brigada 6 Infanterie din Divizia 6 Infanterie, care, după cum scria Johann Urwich-Ferry „...a fost prizonier în zeci de lagăre, i-au fost propuse zeci și sute de oferte de-a colabora cu sovieticii în lagăr și pe viitor, dar întotdeauna a refuzat categoric...Sunt prea bătrân și bolnav și nu are nici un rost, domnilor”, spunea mereu, aceleora care-i propuneau. Nu a lucrat fizicește în lagăr din cauza vârstei înaintate, dar nici nu a decăzut sau și-a pierdut moralul ca alții.”

O altă persoană foarte apreciată printre prizonierii români a fost **preotul militar Dimitrie Bejan**, ajunge prizonier la Stalingrad, trecând prin mai multe lagăre sovietice cum sunt cele de la Mănăstârca,

Oranki, Vorkuta, fiind în tot acest timp „port-drapelul creștinesc și românesc al batalioanelor de prizonieri”. Un exemplu este de prin anii 1943-1944 când a sosit în lagărul unde se afla Bejan o comisie în frunte cu Ana Pauker pentru a recruta voluntari pentru Divizia Tudor Vladimirescu. Când s-a urcat la tribună Ana Pauker, s-a auzit vocea puternică a lui Bejan aflat în rândurile prizonierilor: „Dă-te jos, nemernico, n-avem nevoie de sfaturile tale”.

Au existat însă și prizonieri români care au adoptat poziții contrare celor de mai sus, în acest sens referindu-se la unii dintre aceștia, Johann Urwich-Ferry scrie: „Pe parcursul acestei experiențe triste, oamenii întâlniți s-au dovedit inegali și neașteptați în comportare. Oameni acoperiți de onoruri, miniștri sau feldmareșali, s-au arătat simple zdrențe și putregaiuri, gata de trădare, vânzându-și subalternii în mod abject.

Domnule feldmareșal von Paulus și domnule general Budiș, să știți că țambalistul **Cojocă**, a murit pentru că a refuzat să cânte, prizonier fiind, *Internaționala* în lagărul 7.074!...Cinste și recunoștință acestui umil necunoscut, născut pe undeva prin ținuturile Vrancei!..”

Printre cei care „prin foame și visuri de mărire” au acceptat colaborarea cu sovieticii, amintit și de Johann Urwich-Ferry a fost **Nicolae Cambrea**, primul comandant al Diviziei Tudor Vladimirescu. Aflând despre decorarea lui Cambrea de către ruși și la faptul că la denumirea de Tudor Vladimirescu a Diviziei i s-a adăugat și cea de Debrețin, Păstorel Teodoreanu care va fi întemnițat la Aiud și mai târziu la Gherla, va scrie astfel despre Cambrea: „Din mândru vânzător de munte / Te-a făcut Ana pandur / Ți-a

trântit o stea în frunte / Și un debrețin în c..”.

Cel mai cunoscut general român care a ajuns prizonier la sovietici a fost **Mihai Lascăr**, fost comandant în perioada 12 aprilie - 12 septembrie 1945 al Diviziei Horea, Cloșca și Crișan, constituită pe teritoriul URSS din prizonierii români. La 23 decembrie 1947 generalul de armată Mihail Lascăr demisionează.

În lagărele sovietice va fi prizonier și viitorul general - **colonel Arhip Floca**, sosit în țară cu Divizia Tudor Vladimirescu, a avut în continuare mai multe funcții printre care cea de șef de stat major și apoi comandant al acestei Divizii, atașat militar la Moscova 1948 și șef de stat major al spatelui Forțelor Armate.

Un alt prizonier la sovietici este viitorul **general Haupt Mircea**, care va deține mai multe funcții în cadrul Diviziei Tudor Vladimirescu, inclusiv de comandant al acesteia din 2 octombrie 1944, avansat la gradul de general de brigadă în anul 1947, fiind trecut în rezervă în 1959; în iulie 1958 a plecat împreună cu soția în excursie cu vasul Transilvania, ajuns la Marsilia a cerut azil politic statului francez.

Despre lagărele sovietice, Gheorghe Oargă din Șeusa-Alba, va relata mai târziu următoarele: „Pământul acolo era foarte sărac și aproape toate construcțiile au fost incendiate de ruși când s-au retras...Prima îmbăiere am făcut-o prin ianuarie, după aproape cinci luni de la sosire. Au fost oameni care în timpul prizonieratului nu și-au schimbat cămașa ...Păduchii au fost de trei feluri: roșii, albi și negri, dar alții mai aplecați spre studiul acestora, spuneau că erau de șapte feluri...Mâncarea a fost foarte puțină și mulți oameni au murit și din cauza lipsei de hrană. Dezinteria a

ajuns boala cea mai răspândită. Morții erau aruncați noaptea într-o groapă mare, făcută de prizonierii germani, unde se adunau mizeriile din toate W.C. - urile. Alții care au fost în lagăr și au suferit ca și mine, n-au avut demnitatea să spună adevărul. Nu le-a folosit, pentru că nimic nu au dus cu ei pe lumea cealaltă, iar bolile, necazurile și moartea nu i-au ocolit. Nu pot să cred că acești oameni au fost sau au murit fericiți.”

Numărul militarilor români aflați într-o asemenea situație oscilează în documentele românești între 60.000-100.000, cifra maximă fiind emisă de Comisia Română pentru Aplicarea Armistițiului în ianuarie 1945.

Comandamentele sovietice au recunoscut internarea a circa 26.000-40.000 de militari români. Indiferent însă câți au fost, măsura a fost abuzivă și de neacceptat în condițiile în care armata română încetase luptele și își manifestase cu hotărâre dorința de cooperare cu trupele sovietice.

După multe insistențe din partea reprezentanților Marelui Stat Major român s-a reușit eliberarea, la 16 septembrie a trei generali, 18 ofițeri și a 22 gradați și soldați.

Generalul Radu Gherghe îl va informa pe generalul Gheorghe Mihail, șeful Marelui Stat Major, despre existența unui lagăr lângă Bacău unde sunt mii de prizonieri români. Acesta îi va solicita mareșalului Malinovski ca unitățile capturate de ruși după 23 august să fie redade armatei române, mareșalul răspunzându-i categoric că nu există capturi de trupe române făcute după 23 august. De comun acord se constituie o delegație comună care să meargă la Bacău și după cum spunea Malinovski: „ce o găsi dau înapoi”. „Am pus din

partea românilor- scria generalul Mihail (...) pe însuși generalul Gherghe Radu, care mi-a adus această știre că el i-a văzut cu ochii lui; știa și locul. Au plecat și, după câteva zile, Gherghe Radu se întoarce cu mâna goală. N-a găsit pe nimeni. Rușii i-au transportat peste Nistru, în Rusia.”

„Am citit multe articole, semnate de nume oneste, cu destulă reputație, și cu multă experiență, cărora nu li se mai poate adăuga nimic – scria Johann Urwich-Ferry. Astăzi, Marea și Luminoasa Uniune a Sovietelor, nu numai că ni i-a dat sănătoși și teferi înapoi, dar le-a dat arme și învățătură nouă și i-a întors spre dușmanul cel adevărat, care ne-a impus Dictatul de la Viena, iar nouă, celor care ridicasem armele împotriva unui popor pașnic, rânduitor de viață superioară în chip mărinimos, ne-a șters cu buretele datoriile...Deși aceste trei capete venerabile pot fi ușor de recunoscut, mi-e tare greu să le scriu numele. Am supt

lumină de la ei, și nu pot să-mi închipui ce forțe i-au împins să-și rușineze numele semnând adevăruri greu de iertat. Ei erau făclie pentru toți neinformații și neștiutorii neamului lor, dar au căzut primii!...Amar mi-e sufletul! Cum și-au îngăduit să se întunece la minte, când știau că vor lumina cu atât mai vârtos cu cât vor suporta mai mult, vor tăcea, li se va lua libertatea sau li se va tăia capul!”

Bibliografie:

- Johann Urwich-Ferry, *Fără pașaport prin U.R.S.S.*, Editura Eminescu, București, 1999.
- Duțu Alesandru, *Sub povara armistițiului 1944-1947*, Editura Tritonic, 2003, București.
- Adam Wilhelm, *O hotărâre dificilă*, Editura militară, București, 1988.
- Duțu Alesandru, Dobre Florica, Loghin Leonida, *Armata română în al doilea război mondial 1941-1945 Dicționar enciclopedic*, Editura enciclopedică, București, 1999.

REPERE ÎN EVOLUȚIA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI MILITAR DE GENIU

Lt.col. Ion IACOVESCU

Încă de la constituirea primei unități de geniu în 1859, s-a acordat o atenție deosebită calificării superioare a cadrelor din punct de vedere tehnic ingineresc, ceea ce a impus de la început recrutarea unor ofițeri cu înaltă pregătire profesională.

Până la înființarea unei școli speciale care să-i pregătească pentru a încadra unitățile și subunitățile armei, numeroși absolvenți ai școlii militare din București au fost, fie repartizați batalioanelor de geniu, fie, mai ales, trimiși să studieze în străinătate, în instituții cu un pronunțat program de învățământ ingineresc. Paris,

în Franța, în Belgia numeroase școli politehnice și Germania, au constituit locurile în care se completau studiile tehnice, ingineresti, de specialitate atât de necesare celor care doreau să încadreze, să instruiască și să realizeze lucrări deosebite pe teritoriul de atunci al României. Printre acei ofițeri pot să-i amintesc pe viitorii generali de geniu: Anton Berindei, G. Slăniceanu, I. Culcear, O. N. Harjeu, ș.a.

Anul 1881, cea de-a treia treaptă evolutivă a învățământului de geniu, a marcat o cotitură în pregătirea ofițerilor

de geniu, prin înființarea școlii speciale de artilerie și geniu, consființită de Înalțul Decret Regal nr. 996 datat 7 aprilie, când regele Carol I a fost convins de necesitatea unei astfel de instituții de către ministrul său de război, nimeni altul decât colonelul de geniu George Slăniceanu, care a expus motivele ce impuneau înființarea unei astfel de școli "în care ofițerii să poată primi instrucția teoretică și practică în raport cu adevăratele cerințe ale acestor arme speciale".

Nu detaliez aspectele privind evoluția școlii născute în 7 aprilie 1881, durata de școlarizare, disciplinele de studiu, condițiile accederii la alte forme de învățământ a absolvenților.

Vreau, însă, să remarc un aspect esențial în evoluția școlii: întâiul război mondial a demonstrat și dovedit calitatea superioară deosebită a cadrelor de geniu, și - în același timp și în aceeași măsură - nevoile tot mai mari în ofițeri ale armei "invadată" de o mare mulțime de ofițeri de infanterie.

Astfel, începând cu anul școlar 1920 - 1921 în garnizoana București, în cazarmile de la Cotroceni, iau ființă și funcționează: școala militară de geniu (în baza D.M. nr. 572 din 09 iunie 1920), școala specială de geniu, Centrul de instrucție al pionierilor, școli de subofițeri, toate sub genericul "școalei de geniu", eveniment nodal în evoluția geniștilor.

Ar fi nedrept să nu amintesc faptul că la școlile de geniu s-au pregătit ulterior și ofițerii din armele: aeronautică (din 1923), chimie militară (din 1927), transmisiuni, marină, intendență, auto.

După aproape trei decenii de funcționare în București, în localul de la Cotroceni (evidențiat astăzi de B-dul Geniului, statuia Leul și bustul lui Panait Donici), școala de ofițeri de geniu mai

face un pas (cronologia vorbind), în toamna lui 1948 când este mutată la Sibiu, unde au fost concentrate toate școlile militare de ofițeri sub un comandament unic.

Planurile și programele analitice de învățământ au fost adaptate de la an la an nevoilor de pregătire și duratei de școlarizare.

Treapta următoare în evoluția învățământului de geniu a constituit-o mutarea, după numai 9 luni de activitate la Sibiu, în garnizoana Râmnicu Vâlcea a școlii militare de ofițeri de geniu unde a funcționat până în 1961.

Trecându-se la durata de școlarizare de 4 ani, a luat ființă la Sibiu școala militară superioară de ofițeri "Nicolae Bălcescu", unde se pregăteau și viitorii ofițeri de geniu, într-o secție (catedră) și un batalion de geniu coordonate de către un locțiitor pentru geniu al comandantului școlii.

În 1975, prin Hotărârea C.M. nr. 370 din 15 aprilie (iarăși aprilie - n.a.) s-a aprobat reînființarea școlii militare de ofițeri activi de geniu, construcții și căi ferate în garnizoana Râmnicu Vâlcea, "leagănul geniștilor" în acest scop constituindu-se un modern local, aproape de râul Olt, inaugurat într-un cadru festiv la 26 septembrie 1976 - aceasta fiind o nouă treaptă ascendentă.

Și de această dată Rm. Vâlcea și-a demonstrat disponibilitatea pentru pregătirea unor promoții valoroase de ofițeri, maiștri militari și subofițeri, făcându-și o tradiție din înalta calitate a învățământului desfășurat aici.

Învățământul militar de geniu, construcții și căi ferate, în devenirea sa mareu ascendentă în cei 120 de ani de existență a dat armatei, culturii, științei și administrației de stat personalități de

certă valoare: un mareșal al României, un prim-ministru, opt miniștri de război, patru miniștri ai Ministerului Lucrărilor

Publice, zece membrii ai Societății regale de științe din Londra, un membru al Academiei de Arte din Roma.

TEHNOLOGIE ȘI CUNOASTERE

SISTEMUL DE RADIONAVIGAȚIE PRIN SATELIT GPS

Cpt. ing. Ion BĂLĂCEANU

Sistemul GPS (Global Positioning System) este singurul sistem de navigare prin satelit complet funcțional al Pământului, care permite indentificarea oricărei poziții pe glob, prin recepționarea semnalelor de poziționare de la sateliți. Sistemul GPS conceput inițial, cu aplicabilitate în domeniul militar, se baza pe utilizarea a patru sateliți, pe cunoașterea timpului de propagare dintre aceștia și pe folosirea unui receptor GPS cu ajutorul cărora se poate determina longitudinea, latitudinea, altitudinea și ora precisă în orice moment de timp și în orice condiții meteo. Precizia măsurării cu un astfel de sistem variază între 30 m (militar) și 150 m (comercial).

La începutul anilor 1960, în SUA a fost conceput un sistem destinat forțelor armate aeriene și navale, cu ajutorul căruia se putea determina cu o precizie de 200-500 m poziția unui punct pe glob. Acest sistem putea oferi utilizatorului două dimensiuni: longitudinea și latitudinea.

Odată cu perfecționarea sistemului, prin mărirea numărului de sateliți lansați și prin utilizarea unor noi tehnologii de realizare a

echipamentelor, s-a ajuns ca sistemul de navigație să ofere și o a treia dimensiune: altitudinea.

Datorită performanțelor obținute, sistemul GPS s-a dezvoltat rapid la scară mondială, astfel încât a cuprins atât domeniul militar (căruia îi era destinat) cât și pe cel comercial și chiar, mai nou, personal.

De când GPS-ul a fost declarat complet operațional, în 1993, a devenit o utilitate globală vitală, indispensabilă pentru navigarea modernă pe uscat, pe apă sau în aer, precum și o unealtă importantă pentru trasarea de hărți sau explorarea de teritorii. Sistemul WAAS (Wide-Area Augmentation System), disponibil din august 2000, a crescut acuratețea semnalelor GPS, ajungând la o

exactitate de 2 metri. Acuratețea GPS-ului poate fi îmbunătățită și mai mult, până la 1 cm, pe distanțe scurte, folosind tehnici precum GPS diferențial (DGPS). Sistemul a fost elaborat de Departamentul Apărării al SUA, fiind denumit oficial **NAVSTAR GPS** (Navigation Signal Timing and Ranging Global Positioning System). Constelația de sateliți este coordonată zilnic de al doilea Escadron de Operațiuni Spațiale de la Baza Forțelor Aeriene Schriever.

Deși costurile pentru întreținerea sistemului ating aproape 400 milioane USD

anual, inclusiv înlocuirea sateliților mai vechi, GPS-ul este disponibil pentru utilizare gratuită în aplicații civile, fiind considerat un bun public.

În prezent, sunt în curs de dezvoltare și alte câteva sisteme similare. Rusia lucrează la elaborarea unui sistem independent denumit GLONASS (global navigation system), sistem care deși are 12 sateliți activi, are o utilitate limitată. Există planuri de reabilitare a lui GLONASS astfel încât acesta să fie complet operațional în 2008. Uniunea Europeană lucrează la elaborarea lui Galileo ca alternativă la GPS, care se pare că va fi operațional în 2010. China și Franța dezvoltă, de asemenea, sisteme independente de navigare prin satelit.

Ideea pentru sistemul GPS a apărut când rușii au lansat primul Sputnik în 1957. O echipă de cercetători americani care monitorizau transmisiunile radio ale lui Sputnik, au descoperit că, datorită efectului Doppler, frecvența semnalului transmis de Sputnik era mai mare cu cât satelitul se apropia și mai mică pe măsură ce se depărta de ei. Și-au dat seama că din moment ce își știau locația exactă pe glob, puteau afla poziția satelitului pe orbită măsurând distorsiunea Doppler. A mai fost doar o chestiune de logică pentru a realiza că și invers era valabil; dacă poziția satelitului era cunoscută, atunci puteau afla coordonatele locului în care se aflau pe Pământ.

Primul satelit experimental Block-I GPS a fost lansat în februarie 1978. Sateliții GPS erau fabricați inițial de Rockwell și în prezent sunt construiți de Lockheed Martin.

În 1983, după ce sovieticii au interceptat și doborât aeronava civilă KAL 007 în spațiul aerian rusesc,

omorând toți cei 269 de oameni aflați la bord, Ronald Reagan a anunțat că sistemul GPS va fi disponibil pentru uz civil odată ce va fi finalizat.

Până în 1985 fuseseră deja lansați încă zece sateliți Block-I satellites pentru a valida conceptul. Primul satelit modern Block-II a fost lansat pe 14 februarie 1989, și o constelație completă de 24 de sateliți se aflau pe orbită la 17 ianuarie 1994.

Cel mai recent satelit a fost lansat în septembrie 2005. Cel mai vechi satelit GPS încă în funcțiune a fost lansat în februarie 1989.

Sistemul GPS NAVSTAR oferă date referitoare la poziție, viteză și timp în orice moment de timp. El este constituit din trei elemente denumite segmente: segmentul spațial, segmentul de comandă și segmentul utilizator.

Segmentul spațial: se compune din cei 24 sateliți. Acești sateliți, aflați pe orbite circulare, sunt plasați pe șase plane orbitale înclinate la 55 de grade, la o altitudine de 20.200 Km. Ei au o perioadă de revoluție de aproximativ 12 ore și o viteză de circa 3,9 Km/s. Amplasarea lor orbitală va permite ca de pe orice poziție de pe glob să existe în vizibilitate directă între 6 și 10 sateliți.

Sateliții au o durată de viață de 7,5 ani și sunt echipați cu ceasuri atomice și două emițătoare în bandă D. Cele două frecvențe purtătoare sunt $f_1=1,57542$ GHz și $f_2=1,2276$ GHz. Semnalele sunt emise în tehnica spectrului împrăștiat și utilizează două coduri pseudoaleatoare: un cod C/A

(Clear Acquisition) pe frecvența f_1 și un cod P(Precise) pe frecvențele f_1 și f_2 .

Segmentul de control și comandă

transmite parametri de amplasare, controlează traiectoriile și datele emise și modifică orbitele sateliților. Cele mai numeroase stații de control sunt amplasate în Japonia și SUA, țări în care sistemul GPS are cea mai largă răspândire și dezvoltare.

Segmentul utilizator este constituit de receptorii GPS care captează simultan semnale provenite de la sateliți, decodifică datele și calculează soluția ecuației de navigație, denumit PVT (Pozitie, Viteza, Timp). Pentru a obține această soluție, este necesară utilizarea a numai patru sateliți care trimit parametri de navigație astfel încât se permite calculul distanțelor R_i dintre satelitul i și receptorul GPS. Ca urmare: $R_i = C \cdot D_{ti}$, unde C este viteza luminii, iar D_{ti} sunt timpii de propagare dintre satelitul i și receptor. Soluția ecuației de navigație este obținută prin rezolvarea sistemului de ecuații cu X, Y, Z :

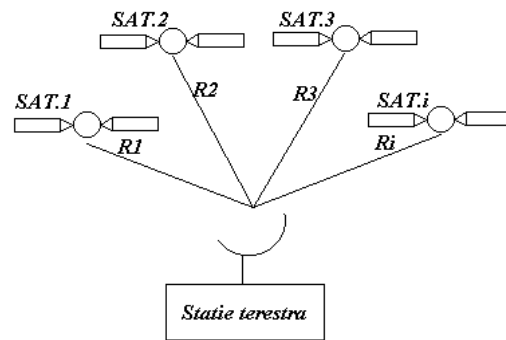
$$(X_i - x)^2 + (Y_i - y)^2 + (Z_i - z)^2 = (R_i - C \cdot b)^2$$

unde (X_i, Y_i, Z_i) este poziția satelitelui i , iar b este eroarea sistematică a ceasului utilizatorului.

Fiecare satelit are semnalul propriu (Pseudo Random Code) astfel încât receptorul va ști exact despre ce satelit este vorba.

Recepția semnalelor emise de sateliți și calculul poziției se poate face în două moduri: modul absolut și modul diferențial. Modul absolut folosește un singur receptor GPS, iar precizia de poziționare este de cca 10-15 m. Modul diferențial presupune folosirea a două receptoare dintre care unul va fi stație de bază, adică este instalat într-un punct cu coordonate cunoscute astfel

încât se va putea măsura diferența dintre coordonatele punctului cunoscut și cele rezultate pentru același punct din analiza semnalelor GPS.

Diferențele calculate vor fi folosite pentru corectarea coordonatelor determinate cu un receptor mobil în alte puncte din zona respectivă. Acest mod de lucru este foarte precis (1-5 cm), dar distanța dintre receptorul mobil și stația de bază nu trebuie să depășească 30 km.

Accesul la sistemul GPS actual este caracterizat de norme și reguli foarte precise.

Din punct de vedere al calității utilizatorului, în sistemul GPS sunt definite două categorii:

- utilizatorii autorizați (legături militare sau oficiale);
- utilizatori comuni (legături comerciale sau individuale).

Această deosebire este evidențiată de clasa de precizie în care sunt încadrate cele două categorii de utilizatori.

Din acest motiv sunt definite două tipuri de servicii oferite prin sistemul GPS:

- PPS (Precise Positioning Service);
- SPS (Standard Positioning Service).

De asemenea, pentru diferențierea și protejarea utilizatorilor, se utilizează modalitatea de accesare:

- cu acces selectiv, SA (Selective Availability);
- cu acces restrictiv, AS (Anti Spoofing).

Accesul selectiv este modalitatea și diferențierea tipului de serviciu oferit de sistemul GPS (PPS sau SPS). Aceasta este exprimată printr-o programare preferențială a preciziei datelor oferite prin satelit, în funcție de tipul utilizatorului și prin performanțele receptorului GPS oferit.

Un receptor GPS ce lucrează în serviciul PPS este echipat cu un procesor de gestiune a cheilor și cu module specializate care corelează datele obținute de la sateliți, eliminând eroarea obținută printr-un serviciu de tip SPS.

Pentru protejarea serviciului oferit prin sistemul GPS, datele provenite de la sateliți prin codul P sunt codificate devenind un alt cod Y. Receptorii GPS, capabili să decodifice codul Y, sunt echipați cu un procesor de gestiune a cheilor și cu moduri de funcționare:

- navigația în sistemul GPS autonom;
- navigația cu un sistem GPS ce utilizează modul diferențial (DGPS);
- traiectografie în sistemul DGPS;
- geodezie;
- măsurarea altitudinilor etc.

Datorită dezvoltării tehnologice actuale, ceea ce a dus la micșorarea prețului de cost al receptorului și la posibilitatea interconectării cu sistemele de procesare și analiză computerizate, sistemul GPS a pătruns rapid în domeniul comercial și individual.

Sistemul GPS individual, cel care potrivit estimărilor efectuate va deveni în scurt timp de neînlocuit în asigurarea navigației terestre, aeriene sau navale, constituie la această oră preocuparea principală a cercetătorilor din domeniul sistemelor de telecomunicații și radionavigație.

Cu toate că GPS-ul cunoaște o sumedenie de aplicații în diferite zone precum operațiunile militare, expedițiile sau traficul aerian și naval, cea mai cunoscută și mai apropiată zonă de viață de zi cu zi este sistemul de navigare pentru automobile. Deși sistemele GPS integrate sunt specifice, momentan, mașinilor de lux, tendința este ca asemenea device-uri să devină dotări standard pentru autovehicule.

Acurateța utilizării GPS pentru orientarea în trafic sau pe teren a automobilelor a devenit în ultimii ani din ce în ce mai ridicată. Atât de ridicată încât la raliul Dakar de anul acesta a fost interzisă utilizarea dispozitivelor GPS pentru ceva mai multă "aventură".

În general, receptoarele GPS sunt utilizate în combinație cu un PDA, un Pocket PC, un computer de bord sau un sistem de monitorizare a vehiculului.

Spre deosebire de alte sisteme GPS, **sistemele de navigare auto** folosesc informațiile de localizare a utilizatorului pentru a poziționa utilizatorul pe un drum inclus în baza de date a dispozitivului. Folosind această bază de date, aparatul poate sugera o rută către diverse locații.

Baza de date reprezintă, de fapt, o hartă vectorială a unei anumite zone. Denumirile străzilor sau numerele caselor sunt codificate ca și coordonate geografice așa încât utilizatorul să poată găsi destinația dorită după adresă. Și alte locații precum instituții, localuri, restaurante, atracții turistice, benzinării sunt stocate cu ajutorul coordonatelor geografice.

Baza de date poate fi stocată pe ROM (read-only memory), suporturi optice (CD sau DVD), memorie flash, suporturi magnetice (hard discuri) sau pe o combinație între acestea. O schemă des întâlnită este ca harta de bază să fie stocată în ROM, care este întotdeauna programat din fabrică; celelalte suporturi pot fi preprogramate sau descărcate de pe un CD sau DVD printr-un computer.

OpenStreetMap este un proiect colectiv, în regim open source, ce are ca scop construirea unei baze de date geografice, cum ar fi atlasele rutiere, folosind atât date introduse manual cât și date colectate de pe dispozitive GPS. Street map înseamnă în limba engleză hartă rutieră. Proiectul OpenStreetMap a început în iulie 2004 în Regatul Unit. În aprilie 2006 proiectul a început să se constituie într-o asociație non-profit.

Practic, cu ajutorul noilor receptoare GPS, montate pe orice tip de vehicul, navă sau aparat de zbor, se poate calcula distanța de la poziția de

destinație, se pot memora ruta ce urmează a fi parcursă și informațiile legate de punctul de destinație, se poate afișa ruta deja parcursă etc.

Receptoarele GPS moderne oferă un ecran touch-screen cu rolul de a face navigarea mult mai simplă. Aceste modele au preîncărcate hărți detaliate ale Europei, care includ și puncte de interes, cum ar fi hoteluri, restaurante, benzinării, ATM-uri și altele, peste 7 milioane în Europa. Cu o simplă atingere a ecranului, se introduce adresa de destinație și „GPS-ul” vă va direcționa pe harta vizualizată 2D sau 3D cu atenționări vocale pas cu pas. Sunt acceptate puncte de interes personalizate de către utilizator și alerte automate în dreptul camerelor video și radar fixe, cum ar fi zonele școlare și amplasările camerelor de supraveghere a traficului, folosind diferite programe.

Receptoarele GPS presupun mai mult decât simpla navigare, includ multe alte instrumente de distracție și de călătorie, cum sunt vizualizarea fotografiilor JPEG, convertorul valutar, convertorul de măsuri, calculatorul, ora exactă pe glob și multe altele cum ar fi un cod PIN de blocare a unității anti-furt, și configurarea iconiței care va permite să alegeți grafica vehiculului ce va apărea pe hartă să vă arate locația.

În concluzie, este un aparat folosit și ușor de manevrat pe pământ, aer, apă chiar și pentru cei neexperimentați.

Cu această ocazie vă urăm drum bun, fir întins, și zbor plăcut!

DESPRE EUROPA ȘI INSTITUȚIILE SALE

Maior Ion BRUJAN

La 9 mai 1950, Robert Schuman și-a prezentat propunerea privind crearea unei Europe organizate, indispensabilă pentru menținerea relațiilor de pace.

Această propunere, cunoscută sub numele de „Declarația Schuman”, a stat la baza creării Uniunii Europene de astăzi.

În prezent, ziua de 9 mai a devenit un simbol european - Ziua Europei care, alături de drapel, imn, motto și moneda unică - *euro*, identifică entitatea politică a Uniunii Europene.

Ziua Europei este o ocazie de a organiza activități și festivități menite să aducă Europa mai aproape de cetățenii săi și să alătore națiunile europene.

Membri Uniunii Europene

În prezent, Uniunea are 27 membri, dintre care șase membri fondatori din 1958: Belgia, Franța, Germania, Italia, Luxemburg, Țările de Jos – Olanda.

Alte 21 state au aderat succesiv:

1973: Danemarca, Irlanda,

 Regatul Unit.

1981: Grecia.

1986: Portugalia, Spania.

1995: Austria, Finlanda,

 Suedia.

2004: Cipru, Estonia,

 Letonia, Lituania, Malta,

 Polonia, Republica Cehă,

 Slovacia, Slovenia, Ungaria

2007: România, Bulgaria

Conform prevederilor articolului 7 al Tratatului de instituire a Comunității Europene, revizuit ulterior prin tratatele integrării europene, principalele instituții europene sunt:

Parlamentul European, care reprezintă cetățenii Uniunii Europene, și care este ales prin vot direct de către aceștia.

Consiliul Uniunii Europene (*Consiliul de Miniștri*), care reprezintă fiecare stat membru.

Comisia Europeană, care reprezintă interesele generale ale UE

Curtea de Justiție a Comunităților Europene, care se îngrijește de respectarea legilor europene.

Curtea Europeană de Conturi, care verifică finanțarea activităților UE.

Consiliul European este locul întâlnirilor bianuale ale șefilor de stat.

Mediatorul European investighează plângerile privind funcționarea defectuoasă a instituțiilor și a organismelor din cadrul Comunității Europene.

Banca Centrală Europeană compusă din Banca Centrală Europeană și toate celelalte bănci centrale naționale ale statelor membre.

Banca Europeană de Investiții cu rolul de a contribui la integrarea, dezvoltarea echilibrată și coeziunea economică și socială a statelor membre.

Fondul European de Investiții care sprijină apariția, creșterea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii.

Limbi oficiale - 23 de limbi oficiale

Monede: Euro (EUR sau €), Coroană cehă (CZK), Coroană slovacă (SKK), Lats (Ls), Litas (Lt), Coroană estoniană (EEK), Coroană suedeză (SEK), Forint maghiar (HUF), Zlot polonez (PLN), Liră sterlină (GBP sau £), Coroană daneză (DKK), Leu românesc (RON), Leva bulgară (BGL)

România și Bulgaria au devenit state membre cu drepturi depline la 1 ianuarie 2007. Cele două state au îndeplinit criteriile de aderare, iar *Tratatul de aderare a Republicii Bulgare și României*, a fost ratificat de parlamentele naționale ale tuturor statelor membre ale UE.

Regiuni ultraperiferice ale Uniunii Europene

Departamente franceze ultramarine: Guiana Franceză (**GF**) - Guadelupa (Franța) (**GP**) - Réunion (**RE**) - Martinica (**MQ**).

Regiuni autonome în Portugalia: Madeira (**Mad**) - Azore (**Azo**).

Comunitatea autonomă spaniolă Insulele Canare (**Can**).

România a fost prima țară din Europa centrală și de est care a avut relații oficiale cu Comunitatea Europeană. În 1974, o înțelegere a inclus România în Sistemul Generalizat de Preferințe al Comunității iar un acord asupra produselor industriale a fost semnat în 1980.

Ceremonia de semnare a Tratatului de aderare a Republicii Bulgaria și României s-a desfășurat pe 25 aprilie 2005 la Abația Neumünster din Luxemburg.

Relațiile diplomatice ale României cu Uniunea Europeană datează din 1990, iar în 1991 a fost semnat un Acord de Comerț și Cooperare. Acordul european a intrat în funcțiune în februarie 1995. Prevederile comerciale au fost puse în aplicare începând din 1993 printr-un "Acord Interimar". România a trimis solicitarea de a deveni membru pe 22 iunie 1995. În iulie 1997, Comisia și-a publicat "Opinia asupra solicitării României de a deveni membră a Uniunii Europene". În anul următor, a fost întocmit un "Raport privind progresele României în procesul de aderare la Uniunea Europeană". În următorul raport, publicat în octombrie 1999, Comisia a recomandat începerea negocierilor de aderare cu România.

După decizia Consiliului European de la Helsinki din decembrie 1999,

negocierile de aderare cu România au început la 15 februarie 2000.

Parlamentul European

Parlamentul European cu sediul la Strasbourg este adunarea reprezentativă a celor 490 de milioane de locuitori ai Uniunii Europene. În mare, tendințele europene din statele membre se reflectă în fracțiunile politice de pe scena europeană.

Parlamentul are trei puteri importante:

Puterea legislativă reprezintă adoptarea legilor europene (foi de parcurs, ordonanțe, decizii).

Puterea bugetară, poate să exercite o influență asupra cheltuielilor comunității.

Puterea de supraveghere democratică se exercită asupra Comisiei Europene. PE își spune părerea despre numirea membrilor comisiei.

Însemnele Uniunii Europene

Simbolurile Uniunii Europene se referă la drapelul, imnul, deviza și moneda acesteia, conform Articolului IV-1 din proiectul de constituție europeană. Potrivit constituției, drapelul Uniunii este un cerc format din douăsprezece stele, pe fond albastru, imnul este extras din Simfonia a 9-a, Oda Bucuriei de Ludwig van Beethoven, deviza este *Unită în diversitate* (deviza actuală este *Unitate în diversitate*), iar moneda acesteia este euro.

CURIOZITĂȚI ȘI ...

Plt. adj. Nicolae CHERAN

Cel mai lung zbor cosmic cu om la bord

Valeri Poliakov a fost lansat către stația orbitală rusă *Mir* la bordul misiunii *Soiuz TM18* pe 8 ianuarie 1994 și a aterizat pe 22 martie 1995, după 437 zile 17 h 58 min 16 s, la bordul lui *Soiuz TM20*.

Cele mai mari funeralii

Cenușa a 24 de pionieri și pasionți ai spațiului cosmic, printre care și Gene Roddenberry, creatorul filmului *Star Trek*, și guru dr. Timothy Leary, a fost trimisă pe orbită la bordul rachetei spaniole *Pegasus* în aprilie 1997, costurile ridicându-se la 5000 \$ pentru fiecare decedat. Cenușa lor va rămâne pe orbită între 3 și 10 ani.

Cel mai scurt zbor spațial

Cel mai scurt zbor spațial cu om la bord a fost efectuat în cadrul primei misiuni *Mercury* de Alan Shepard (SUA), pe 5 mai 1961, la bordul modulului *Freedom 7*. Misiunea suborbitală a durat 15 min 28 s, Shepard fiind cea de-a doua persoană care a zburat în spațiul cosmic (după Iuri Gagarin, pe 12 aprilie 1961).

Cea mai mare centrală energetică solară

Din punct de vedere al capacității nominale, cea mai mare centrală energetică solară din lume este Harper Lake Site (LSP 8 & 9) din deșertul Mojave, California, SUA, condusă de UC Operating Services. Aceste două stații solare de generare a electricității (SEGS) au o capacitate nominală de 160 MW (80 MW fiecare). Stația acoperă o arie de 518 ha.

Cea mai rapidă centrifugă

Cea mai mare viteză de rotație atinsă vreodată de o centrifugă este de 7250 km/h și a fost realizată de o bară de fibre de carbon de 15,2 cm care se rotea în vid la Universitatea Birmingham, Mare Britanie, în 1975. Ultracentrifugele au fost inventate de chimistul suedez Theodor Svedberg, în 1923, și sunt folosite pentru a separa amestecurile de substanțe organice. Pentru creșterea vitezei, frecarea este redusă prin susținerea rotorului într-un câmp magnetic și capsularea lui în vid.

Cea mai fină balanță

Microbalanța Sartorius, modelul 4108, fabricată la Gottingen, Germania, poate cântări obiecte de până la 0,5 g cu o acuratețe de g, sau 0,01 X 10⁻⁸ g, echivalent cu puțin mai mult decât 1/60 din greutatea cernelii folosite pentru a tipări un punct pe această pagină.

Prima mașină cu efect de levitație asupra unei ființe vii

Doctorul Andre Geim și colegii săi de la Universitatea Nijmegen, Amsterdam, Olanda, au folosit un magnet superconductor pentru a ridica în aer o broască vie, experiment făcut în 1997, și repetat cu pești și coșai.

Prima teleportare

Cercetătorii conduși de Anton Zeilinger, de la universitatea din Innsbruck, Austria, au teleportat un foton (o particulă de lumină). Proprietățile fizice ale fotonului au fost transferate instantaneu unui alt foton, fără vreo legătură sau comunicare cu primul.

... SFATURI

Un borcan de maioneză și două cești de cafea

Când lucrurile par să o ia razna și nu-ți mai ajung 24 ore în zi, să te gândești la borcanul de maioneză și cele 2 cești de cafea ...

Un profesor de filosofie stătea în fața clasei având pe catedră câteva lucruri.

Când ora a început, fără să spună un cuvânt, a luat un borcan mare de maioneză gol, pe care l-a umplut cu mingi de golf.

I-a întrebat pe studenți dacă borcanul este plin și aceștia au convenit că era.

Profesorul a luat atunci o cutie cu pietricele pe care le-a turnat în borcan, scuturându-l ușor.

Pietricelele au umplut golurile dintre mingile de golf.

I-a întrebat din nou pe studenți dacă borcanul era plin, iar aceștia au fost de acord că era.

Profesorul a luat după aceea o cutie cu nisip pe care l-a turnat în borcan. Firește, nisipul a umplut de tot borcanul. I-a întrebat din nou pe studenți cum stătea treaba, iar aceștia au răspuns în cor „Pliin”!

Profesorul a scos de sub catedră două cești cu cafea pe care le-a turnat în borcan, umplându-l de această dată definitiv. Studenții au râs.

„Acum - a spus profesorul după ce hohotele s-au domolit – aș dori să înțelegeți că acest borcan reprezintă viața voastră. Mingile de golf reprezintă lucrurile importante pentru voi, familia, copiii, sănătatea, prietenii și pasiunile voastre, și că dacă totul ar fi pierdut în afară de acestea, viața voastră ar fi tot plină.”

„Pietricelele sunt celelalte lucruri care contează pentru voi, serviciul, casa, mașina, iar nisipul e restul lucrurilor mărunte.”

„Dacă veți începe cu nisipul, a continuat el nu veți mai avea unde să puneți mingile de golf și pietricelele.”

„La fel și în viață, dacă îți irosești tot timpul și energia pentru lucrurile mici, nu vei avea niciodată timp pentru lucrurile importante pentru tine.”

„Acordă atenție lucrurilor importante pentru fericirea ta. Joacă-te cu copiii, fă-ți controale medicale periodice, ieși cu soția în oraș la cină, joacă golf, vei avea suficient timp altă dată să faci curat sau să reperi cine știe ce dispozitiv.”

„Ai, în primul rând, grijă de mingile de golf, ele contează cu adevărat. Stabilește-ți prioritățile, restul e doar nisip.”

Unul dintre studenți a ridicat mâna interesându-se ce reprezentau cele două căni de cafea. Profesorul a zâmbit: "Mă bucur că întrebi asta, ele vor doar să arate că, oricât de plină ar părea viața ta, e loc întotdeauna pentru două căni de cafea, împreună cu un prieten."

- ❖ Articolele trimise de colaboratori vor avea indicată bibliografia (cu numele autorilor) folosită la realizarea lor.
- ❖ Articolele trimise spre publicare vor fi redactate, dactilografiate sau tehnoredactate în orice editor de text care se conformează normelor Academiei Române privind lexicul, gramatica și ortografia.
- ❖ Se recomandă colaboratorilor să trimită articolele la redacție și pe suport electronic care se va returna expeditorilor.
- ❖ Articolele apărute în alte publicații nu pot fi reproduse în Revista Armei Geniu.
- ❖ Pentru articolele care nu sunt originale se va menționa dacă sunt traduceri sau comentarii, citându-se sursa și autorul.
- ❖ Traducerile pot fi însoțite de autorizația autorului sau a editurii.
- ❖ Articolele vor fi semnate, chiar dacă autorii doresc să apară în revistă sub pseudonim.
- ❖ Articolele se publică sub responsabilitatea autorului.
- ❖ Manuscrisele nu se înapoiază.
- ❖ Corespondența se va trimite la „Revista Armei Geniu”, str. Tudor Vladimirescu nr. 31 Râmnicu Vlcea, telefon 0250/739601/739602 int 0173 sau prin poșta electronică la adresa menționată mai jos.

Revistă editată de Centrul de Pregătire pentru Geniu „Panait Donici”

Coordonator:

Col. Fănel POPOIU

Colectivul redacțional:

- **Redactor șef:**
Lt. col. Mihai VERZESCU
- **Secretar de redacție:**
Lt. col. Valentin BULBOACĂ
- **Redactor:**
Mr. Ion BRUJAN
- **Corectori:**
Mr. Sorin PANCU
Cpt. ing. Cătălin SĂRACU
- **Tehnoredactare:**
Mr. Liviu BOȘCAGINI
Plt. adj. Nicolae CHERAN
- **Multiplicare:**
Plt. adj. Paul PRIOTEASA
PCC Iuliana STĂNICĂ
- **Asistență tehnică:**
Cpt.ing. Ion BĂLĂCEANU
- **Telefoane:**

Coordonator: 0250.731283

Secretar de redacție: 0250.739601 int 0173

- **web:** www.CPGe.ro
- **e-mail:** sagcf_vl@yahoo.com

IN DEO SPES MEA

GENIȘTII LA CEAS ANIVERSAR
31 MAI 1859 – 31 MAI 2008

